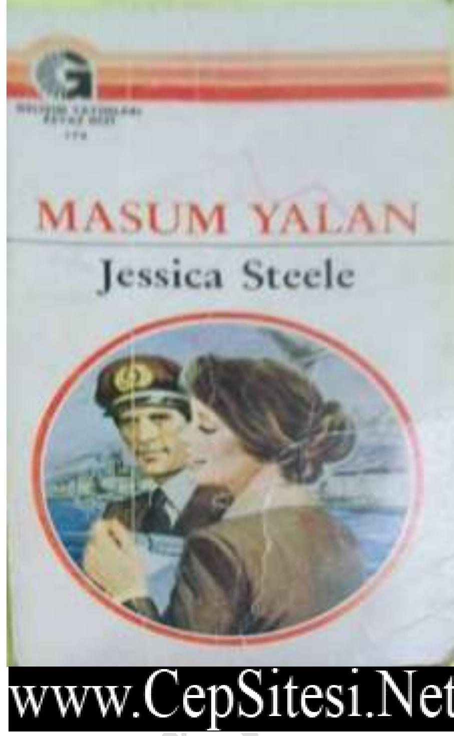
Jessica Steele - Masum Yalan

Birinci Bölüm

Uçuş iyi geçmiş, dev uçak, yolcuları Avustralya'nın sıcak güneşinden Londra'nın serin, puslu havasına getirmişti. Ama hiç değilse, daha birkaç gün öncesine kadar ince ince yağan yağmur şimdi dinmiş görünüyordu. Kasım ayı için yine de iyi bir hava sayılırdı.

Oysa Coronet Havayolları hosteslerinden Tiffany Nicholls için havanın yağmurlu ya da güneşli olması hiç fark etmiyordu. Avustralya seferine çıktığı andan itibaren hiçbir şey yüreğine çöken sıkıntıyı söküp atamamıştı. Nick Cowley'yi ne kadar düşünmemeye çalışırsa çalışsın, her baktığı yerde onu görüyordu. Onun hakkında nasıl bu kadar yanılabilmişti?

Belki bininci kez, onun kendisine karşı duygularında içten olup olmadığı konusunda nasıl da hiç kuşku duymadığını düşünürken yine o yakışıklı yüz gözlerinin önünde canlandı. Bunun gelip geçici bir ilişki olmadığına, beraberliklerinin karşılıklı anlayış ve güvene, derin bir duygusal bağlılığa dayalı olduğuna inanmıştı. Nick ona, açık açık evlenme önerisinde bulunmamıştı ama Tiffany'ye göre bunun ille de sözcüklerle ifade edilmesi gerekmezdi. İlişkilerinin doğal bir sonucu olarak düşlemişti evliliği hep. Belki de yalnızca kendisi böyle düşünmüştü.

Acıyla dudaklarını ısırdı. Düşünceleri öylesine uzaklara dalmıştı ki, birden uçağın pilotunun hemen arkasında olduğunu fark etmek ve adamın kaba ve sert sesini duymak onu neredeyse yerinden sıçratacaktı.

Yolumdan çekilmek nezaketini gösterir misiniz? İzin verirseniz ineceğim!

Tiffany birden kendine geldi ve pilot kabinin kapısında durduğunu fark etti. Son yolcu da çoktan uçaktan inmişti. Aslında Kaptan Maxwell'in geçebileceği kadar yer vardı. Ama genç adamın Tiffany'nin üzerinde dolaşan bakışları, genç kızı çok çekici bulan bir sürü erkeğin tersine, ondan hiç hoşlanmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Tiffany telaşla yana çekildi. Kendisi de bu adamdan hiç hoşlanmazdı, ama ne olursa olsun Kaptan Maxwell'in, genç kıza karşı duyduğu soğukluğu bu kadar açık bir biçimde belli etmesi gerekmezdi!

Sana küçük bir öğüt, Nicholls. Ben Maxwell, önünden geçmiş ama ne düşündüyse durup ona dönmüştü. Soyadıyla hitap etmesi, söylyeceği şeyin hiç hoş olmadığını gösteriyordu ama Tiffany hafifçe

pembeleşmiş yanaklarıyla, yüzüne donuk bir ifade vermeye çalışarak adamın gri gözlerine baktı. Aşk yaşamındaki sorunlarla başa çıkmayı öğren. Bu sözleri duyar duymaz, Tiffany'nin zaten pembeleşmiş olan yanakları bu kez kıpkırmızı oldu.

Nerden… Sözün sonunu getiremedi, çünkü Ben Maxwell başına gelenleri elbet de bilemezdi. Söyledikleri olsa olsa, keskin bir sezgi gücünün ürünü olabilirdi.

Nereden mi biliyorum? diye onun yarım kalan sözünü tamamladı Ben Maxwell. Anlamamam için kör olmam gerek… Kendini topla Nicholls. Eğer aşk yaşamını idare etmeyi bilemiyorsan hiç değilse dramatik gösterilerle canımızı sıkmama nezaketini göster!

billur 26.09.2006 16:00

Tiffany gördüğü hosteslik eğitimini, yetiştiriliş biçimini, hepsini unutarak ağzına geleni söylemek için derin bir soluk aldı ama adam hızla yürümüş, açık kapıdan çıkıp merdivenleri yarılamıştı bile. Ondan nefret ediyordu! Hem de hiç kimseden etmediği kadar! Ne sanıyordu kendini bu adam? Havayollarının en iyi pilotlarından biri olmak, dilediği zaman kabalaşma hakkını nasıl verirdi ona?

'Dilerim sizin aşk yaşamınızda felaketle sonuçlanır, sayın Kaptan Benedict Maxwell' diye geçirdi içinden, burnundan soluyarak. Ama ne yazık ki, bu dileğinin gerçekleşmeyeceğini de biliyordu. Adamın aşk yaşamını da şu kocaman karmaşık uçakları yönettiği gibi soğukkanlılık ve ustalıkla yönlendirdiğine emindi. Çünkü duygulardan yoksun kaya gibi sert ve buz gibi soğuk biriydi Ben Maxwell.

Dramatik gösteriler ha? Eğer gerçekten ikide bir gözleri dolsa, burnunu çekse, ya da herhangi bir biçimde işini aksatsa bu sözleri biraz olsun hoş karşılayabilirdi. Ama Tiffany görevlerini her zaman eksiksiz yerine getirmiş, aldığı eğitime uygun bir biçimde yolculara sürekli güler yüz göstermiş, saygılı ve nazik davranmıştı. Tiffany öfkeyle yumruklarını sıktı. Tam o sırada hostes arkadaşı Pati Marshall yanına gelmişti.

Her şey tamam mı? diye sorarak mutfağa bir göz attı. Tanrım, öyle yorgunum ki!...

Tiffany de, her şeyin yerli yerinde ve düzenli olup olmadığına son bir kez baktıktan sonra arkadaşına döndü. Bu seferde bende bir gariplik var mıydı, ya da bir değişiklik?

Değişiklik mi? Pati şaşırmış gibi gözlerini açtı. Yo, hayır. Sanmıyorum. Biraz sessizdin ama sen hiçbir zaman gürültücü olmadın ki. Neden soruyorsun?

Şey, hiç. Tiffany, arkadaşının güvenilir bir dost olduğunu bilmesine rağmen yine de Ben Maxwell'le aralarında geçen konuşmayı anlatmak istemedi. Yalnızca Ben Maxwell'in söylediği bir şey kafamı karıştırdı o kadar.

Haa!... Patti'nin zeki gözleri parladı, yüzüne kurnaz bir gülümseme yayıldı. Eğer sende gerçekten bir değişiklik varsa bizim Maxwell'in keskin gözünden kaçmaz. Sonra birden durup düşündü Hey, gerçekten bir şeyin yok ya? Yoksa bir şey mi oldu? Patti'nin her zaman neşeli, hayat dolu yüzü bu kez kaygılıydı.

Yo, hayır… diye söze başlamıştı ki, Patti'nin olan biteni kendisinden öğrenmesinin doğru olacağını anlayıp sustu. Derin bir soluk alıp devam edebildi. Ni… Nick'le ayrıldık. İşte bütün bir hafta boyunca gizlemeyi başarabildiği gerçek en sonunda açığa çıkmıştı.

Tiffany! İnan çok üzüldüm. Pati sevecen gözlerle arkadaşına baktı. Onun Nick Cowley'ye nasıl sırılsıklam aşık olduğunu biliyordu. Aslında Nick'in, Tiffany'ye göre biri olmadığını çok önceden anlamıştı ama yine de arkadaşının hayal kırıklığına üzülmemesi elinde değildi. Birden aklına bir şey gelmiş olmalı ki, düşünceli gözlerle ona baktı. Ayrılmanız…şey, benim söylediklerim neden olmadı değil mi?

Elbette ki hayır. dedi Tiffany, aceleyle.

Ama konuşmalarını daha fazla sürdüremediler, çünkü alanın yer görevlileri, son işlemleri tamamlamak için uçağa girmeye başlamışlardı bile. Tiffany, arkadaşıyla başka bir şey konuşamadan personele ayrılan park yerinin yolunu tuttu.

Patti'ye, Nick'le ayrılmalarına onun uyarısının neden olmadığını söylemişti ama bu tam anlamıyla doğru değildi. Eğer Pati, Tiffany'nin Nick'le birlikte baş başa bir hafta sonu geçireceğini öğrendiğinde, Aklını başına topla, hayatım. dememiş olsaydı, Tiffany bir süre daha kendini aldatmaya devam edecekti herhalde.

Nick, ailesinin Galler'deki küçük sayfiye evinde baş başa bir tatil geçirmelerinin ne kadar güzel olacağını söylerken, bu önerisine öyle romantik, öyle masum bir hava vermişti ki, Tiffany üç gün boyunca yalnız kalmanın güzelliğine kaptırıvermişti kendini.

Bu haberi yakın bir arkadaşıyla paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Bu kişi de, Patti'den başkası olmazdı tabii. Ama arkadaşının Aklını başına topla, hayatım. sözleri, bu hafta sonu önerisinin ardındaki amaçtan ilk kez kuşkulanmasına yol açmıştı.

Oh, Pati! İnan bana düşündüğün gibi değil. diye hem arkadaşını, hem de kendini rahatlatmaya çalışmıştı ilk önce.

Ama Pati, pek tatmin olmuşa benzemiyordu. Ciddileşip, Tiffany, bazen ne kadar da saf oluyorsun. demişti, içini çekerek.

Ama Patti, sandığın gibi değil. diye direttiğini hatırlıyordu Tiffany. Nick…

Pati onun sözünü kesmişti. Sor ona Tiffany. Bir kez sor.

Tiffany, Nick'e böyle bir şey soramazdı. Belki Pati onun saf olduğunu düşünüyordu ama o kendisini öyle görmüyordu. Elbette birçok kızın sevgilisiyle birlikte tatile çıkıp karı koca hayatı yaşadığını biliyordu, ama bir süredir çıktığı Nick onun böyle bir ilişkiye girmeyeceğini anlamıştı. Gerçi Nick'in kollarında olmak, onun tarafından öpülmek genç kıza benzersiz, tatlı bir heyecan yaşatıyor ama sevişmeleri belirli bir noktaya gelince, içindeki garip bir dürtü, daha ileri gitmelerine izin vermesini engelliyordu. Nick önceleri çok şaşırmıştı ama onu hiçbir şekilde ikna edemeyeceğini anlayınca her şeyi olduğu gibi kabul etmeye razı olmuştu…ya da Tiffany öyle sanıyordu.

Sonuçta geçirecekleri hafta sonunun, aralarındaki duygusal bağları derinleştirip güçlendirecek romantik bir tatilden ibaret olduğuna inanmasına rağmen, cesaretini toplayıp içindeki kuşkuyu Nick'e açmaya karar verdi. Böyle bir şeyi sorduğunda onun yalnız güleceğini ve yersiz kuşkularını silmeye çalışacağını ummuştu, ama öyle olmadı. Nick kulaklarına inanamamıştı.

Ciddi değilsin, değil mi Tiffy? demişti, yanlış duymadığından emin olmak ister gibi. Tanrı aşkına aklını başına topla! Herhalde o hafta sonunun bir okul gezisi olacağını ummuyordun. Sonra Tiffany'nin sarardığını görünce, onun da yüzü karışmıştı. Korkma sevgilim, bak her şey ne kadar güzel olacak, sen de bayılacaksın!

Nick onu kollarının arasına almaya çalışmış ama Tiffany silkinerek ondan uzaklaşmıştı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. En kötüsü, hala onunla gitmeyi istemesi, onun kolları arasında olmayı düşündükçe içini tatlı bir heyecanın sarmasıydı. Ama Nick'in her şeyi bu kadar hafife almasını da kabul edemiyordu bir türlü. Kendisini hiç mi tanıyamamıştı? Böyle bir ilişkiye girmeden önce duygusal olarak buna hazırlanması gerektiğini, aralarındaki duygusal bağların derinleşip güçlenmesine ihtiyacı olduğunu anlayamamış mıydı? Eğer bunu anlayamamışsa, kendisini gerçekten tanımıyor demekti. Tiffany o hafta sonunun kendilerine, arkadaş kalabalığı içinde bir türlü fırsatını bulamadıkları önemli bir imkanı sağlayacağını düşünmüştü. Birbirlerini daha iyi tanıyacak, kişiliklerinin derinliklerini keşfedecek ve insan olarak birbirlerine yaklaşma imkanı elde edeceklerdi. Oysa artık bunun böyle olmadığını anlıyordu. Kendisini sevdiğini defalarca söylemesine rağmen, artık Nick'in kimseyi sevemeyecek kadar bencil olduğu gerçeğini kavramıştı. Birden her şey gözlerinin önüne apaçık serildi. Nick yaşamının ayrılmaz bir parçasıyken, o kendisi olmadan da pekala yaşayabilirdi.

Üzgünüm Nick. Ama seninle gelemem.

Saçmalama sevgilim. Bu gayet doğal bir şey. Sevgililer sık sık baş başa kalabilecekleri bir yerlere giderler. Tiffany inanmayan gözlerle ona baktı. Oysa kendisi, onların diğer çiftlerden başka olduklarına inanmıştı başından beri. Nick, onun ifadesiz yüzüne bakmış ve ikna edemeyeceğini anlayınca biçimli dudaklarından az önceki gülümseme silinivermişti. Şimdi ona kaba bir sabırsızlıkla bakıyordu. Ömrün boyunca bakire kalacak değilsin ya!

Bu sözler, bir türlü inanmak istemediği kuşkularını doğruluyordu. Öfkeden tepesi atmalı, yüzüne tokatı patlatmalı, hiç değilse sözcüklerle onu yaralamalıydı. Ama hiçbirini yapmadı. Yalnızca ani bir mide bulantısıyla ona baktı ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Çocukken annesiyle babasının hiç bitmeyen kavgaları sırasında bu sık sık başına gelirdi. Çok duygusal bir çocuk olduğundan aile sorunları hep midesine vururdu onun. Ne zaman kavga etseler, Tiffany derinden etkilenir, hemen midesi bulanmaya başlar ve ne yediyse çıkarırdı. Ama annesiyle babası ayrıldıktan ve kendisi de teyzesiyle yaşamaya başladıktan sonra bu hastalıktan kurtulduğunu sanmıştı.

O gün eve koşup kendini banyoya zor atmış, bütün midesindekileri çıkartmıştı. Banyodan çıktıktan sonra yatağına uzanmış, Nick'in yüzünü söylediklerini, onunla olan tüm geçmişini unutmaya çalışmıştı.

O hafta sonu hosteslerden bir kaçı hastalandığından Tiffany'yi göreve çağırmışlar ve işte Ben Maxwell'le böylece Avustralya seferine çıkmıştı. Ta başından beri o adamla yıldızları barışmamıştı. Kendini çok kötü hissettiği bir zamanda o adamla çalışmak zorunda kalması da Tiffany'nin şanssızlığıydı.

Neyse ki apartmanına gelmişti. Arabasını park edip, kendini küçük dairesine attı. İlk işi, üzerindeki havayollarının lacivert döpiyesini çıkarmak ve banyo musluklarını açmak oldu. En az bir on dakika kadar sıcak suyun içinde yatmadan kendine gelemeyecekti.

Ama daha suyu yeni açmıştı ki, telefon çaldı. İlk aklına gelen Nick oldu. Oysa arayan teyzesi

Margery'ydi.
Güzel kızım beni aramadın. diye sitem etmek oldu ilk işi kadının. Tiffany onu çok severdi, tam eve daha yeni girdiğini açıklayacaktı ki, kadın ona konuşma fırsatı bırakmadan devam etti. Senin yakışıklı ne alemde?
Tiffany buz kesildi. Teyzesine, bir süreden beri biriyle çıktığını ve ilişkilerinin ciddi olduğunu söylediğini unutmuştu! Üstelik bunu ona anlattı sıralarda, Nick'in niyetinin evlilik olduğunu sanıyordu. Yaşamını, Tiffany'yi büyütmeye, mutlu bir genç kız olarak yetiştirmeye adamış olan bu iyi yürekli kadına, her şeyin bittiğini söyleyecek gücü bulamadı birden. Zar zor Nick'in iyi olduğunu söyleyebildi. Kadıncağız aldığı cevaptan memnun sorularını sürdürüyordu.
Peki evlenme teklif etti mi hayatım? Sesi yeğenine duyduğu sevgi ve merakla doluydu.
Teyzesinin sorusu bir süre kulaklarında uğuldadı. Kafasının yarısı hala açık olan musluklardaydı. Hemen gidip kapatmazsa alt katı sular basacaktı. Birden o kargaşalıkta, teyzesinin sorusunu Evet diye cevaplandırdığını dehşet içerisinde fark etti. Cevabını geri almak için ağzını açmıştı ki, teyzesi ondan daha hızlı davrandı ve Tiffany'nin kulaklarında kadıncağızın sevinç çığlığı çınladı.
Ah canım kızım benim! Ne kadar mutluyum bilemezsin. Şu anda benden daha mutlu bir insan yoktur dünyada! Düğün ne zaman?
Tiffany panikten taş kesilmişti sanki. Teyzesinin cıvıl cıvıl sesi kulaklarında yankılanırken, Nick'le aralarında her şeyin bittiğini anlatacak sözcükler ağzından çıkamıyordu bir türlü. Teyzesi yeğeninin yirmi dört yaşına gelmesine rağmen hala evlenmemesini hep annesiyle babasının ona kötü örnek olmasına ve çocukluğunun çok kötü bir aile ortamında geçmesine bağlardı. Şimdi ise besbelli, çocukluk anılarının onun üzerinde kalıcı bir iz bırakmadığına en sonunda inandığından, deliler gibi seviniyordu kadıncağız.
Ne kadar heyecanlandığımı bilemezsin yavrucuğum. diye sözlerini sürdürdü teyzesi. Ama dur bir dakika! Bana damadımın adını bile söylemedin daha.
Tiffany kafasını güçlükle çalıştırabildi ve teyzesinin, evleneceğini söylediği adamın adını sorduğunu ancak kavrayabildi. Ben… şey, teyzeciğim benim gitmem gerek, banyonun sularını açık bırakmıştım…
Evet, bu yaptığı yüreksizlikti, biliyordu, ama bu konuşmayı daha fazla sürdüremeyecekti.
Anlıyorum şekerim, müstakbel kocan için güzelleşmen gerek… Söylesene o da sizin meslekten mi?
E…evet. Aman tanrım! Her şeye evet diyordu! Oysa ona dürüstçe gerçeği söyleyebilmeyi ne kadar da isterdi. Neden teyzesini üzecek bir şey söylemekten bu kadar korkuyordu, neden onu kırmamak için bu kadar yüreksiz davranıyordu? Bütün söyleyeceği topu topu iki sözcüktü 'Onunla ayrıldık' O kadar!
Ama bana hala adını söylemedin, hayatım? diye tatlılıkla üsteledi teyzesi.
Adı mı? Tiffany panik içinde, hala teyzesini aldatmayı sürdürdüğünün bilincine varamayarak, bir ad arıyordu. Ama aklına Nick Cowley'ninkinden başka ad gelmiyordu. O olmasında ne ad olursa olsun!
Ben Maxwell.
Teyzesi neşeyle ona iyi banyolar diledikten sonra telefonu kapatmıştı. Tiffany boş gözlerle elindeki ahizeye bakıyordu.
Birden dehşete kapıldı. Ona 'Ben Maxwell' dememişti, değil mi? Hayır, böyle bir şey söylemiş olamazdı, söyleyemezdi! Aman Tanrım! Kendisini görmeye bile tahammül edemeyen, onu aşk yaşamını bile idare etmekten aciz biri olarak gören kendini beğenmiş Ben Maxwell!
Bir sonraki uçuştan önce Tiffany'nin üç günlük tatili vardı. Bu üç gün içinde teyzesine telefon edip işin doğrusunu anlatabilirdi. Anlatmak istedi de... Kaç kez eli telefona gitti, hatta bir keresinde numarayı çevirdi bile, ama sonra yürek çarpıntılarıyla ahizeyi yerine bıraktı. Birkaç kez de yazmayı denedi. Tatilinin son gününe geldiğinde her şeyi teyzesiyle yüz yüze konuşmaya karar vermişti. Ancak Middledeane'e gidip gelecek vakti kalmamıştı. Ama ilk fırsatta, ilk izin gününde oraya gidecek teyzesiyle karşılıklı konuşacaktı. Margery teyze dünya tatlısı bir kadındı ama Tiffany'nin evlilik sorununu kafasına takmıştı bir kez. Bu neredeyse bir saplantı halini almıştı onda.
Tiffany teyzesinin bunu bir saplantı haline getirdiğini ilk kez daha on sekiz yaşındayken, yaşıtı olan bir gençle danstan döndüğünde, onun her zamankinin tersine on buçukta yatmayıp kendisini bekler bulduğunda anlamıştı. Kadıncağızın ilk sorusu erkek arkadaşını neden bir kahve içmeye eve davet etmediği olmuştu. Tiffany gülerek onunla daha ilk kez çıktığını, bir daha da onu görüp görmeyeceğini bilmediğini söyleyince, teyzesinin gözleri iri iri açılmış, Yavrucuğum, ona kendisini bir daha görmek istemediğini söylemiş olmayasın sakın? demişti. Sonra da Tiffany'nin cevap vermesine fırsat kalmadan makineli tüfek gibi, bütün evliliklerin anne ve babasınınki gibi olmadığını, çok iyi anlaşan çiftlerin de bulunduğunu, evlilikten korkmaması gerektiğini anlatmaya koyulmuştu.
Tiffany şaşkın bakakalmış, teyzesinin korkularını anlayışla karşılamaya çalışmıştı. Ama bu kaygılar

tümüyle yersizdi. Tiffany'nin evliliğe karşı herhangi bir önyargısı yoktu; yalnızca salt evlenmiş olmak için böyle bir işe kalkışmaktan yana değildi. Ancak teyzesini hiçbir zaman kırmak istemediği için onunla uzun tartışmalara girmemiş, görünüşe göre de bu nedenle onu ikna etmeyi pek başaramamıştı.
Tiffany, siyah saçlı, pembe beyaz, pürüzsüz teni, kahve rengi gözleriyle güzel bir kızdı, ama ancak gerçekten aşık olduğu insanla evlenebilirdi, herhangi biriyle değil.
Yirmi bir yaşında Coronet Havayolları'nda hostes olarak çalışmaya başladı. Teyzesi ve Middledeane'den ayrılmak üzücüydü ama işini de çok seviyordu. İş arkadaşları tarafından seviliyor ve sayılıyordu. Yalnızca şu Ben Maxwell'le yıldızları bir türlü barışmamıştı.
İlk altı ay üç hostes arkadaşıyla birlikte bir apartman katında oturmuş, sonra galiba yalnızlıktan hoşlanan biri olduğu için, tek başına başka bir daireye çıkmıştı.
Şimdi yeni bir sefere çıkmak üzere kepini başına yerleştirirken, evini sevdiğini düşünüyordu. Üç haftalık seferine çıkmadan önce evde her şeyi gözden geçirdi. Açık elektrik, iyi kapanmamış musluk olup olmadığını kontrol edip, elektrikli araçların fişlerinin prizinden çekilmiş olduğunu da gördükten sonra, yedek anahtarı bırakmak üzere alt kattaki komşusu Janet ve Bill Thompsonlara uğradı. Janet, kendisi yokken evine göz kulak olur, Tiffany'de buna karşılık gerektiğinde genç karı koca gezmeye çıktıklarında üç yaşındaki oğullarına bakardı.
Neredeyse bir dünya turuna benzeyen üç haftalık yolculuk çok çabuk gelip geçti. Neyse ki bu kez pilot Ben Maxwell değildi. Calcutta Havaalanına indiklerinde artık Tiffany kesin kararını vermişti. Onun için Nick diye biri yoktu. Eğer kendisini yeniden aramaya kalkarsa ona ters davranacaktı. Ama yüreğindeki acı dinmemiş, ona olan sevgisini yitirmemişti. Tiffany gibi duyarlı bir kız için bu o kadar kolay olmayacaktı.
Londra havaalanı'na indiklerinde, aralık ayı için hava oldukça ılıktı. Yorucu bir sefer olmuştu ve genç kız en sonunda dinlenebileceği için memnundu. Arkadaşlarına veda ettikten sonra elinde Mini Cooper'ın anahtarları, park yerine doğru yürüdü.
Gözlerini park etmiş arabalar dizisine kaldırınca birden yıldırım çarpmış gibi oldu, yüzü sapsarı kesildi. Düşmemek için en yakınındaki arabaya tutundu. İlerde, gerçekte Middledeane'de olması gereken Margery teyze, kendisine tepeden bakan iri yapılı, geniş omuzlu, uzun boylu bir adamla konuşuyordu gülerek. Ve bu adam, Ben Maxwell'den başkası değildi!
'Aman Tanrım! Hayır, olamaz!... Nasıl?... Neden?...' Tiffany'nin kafası, doğru dürüst düşünemeyecek kadar alt üst olmuştu. Teyzesi ona ne söylemişti? Neler konuşmuşlardı?
billur 26.09.2006 17:11
Hiçbir şey düşünmeden koşmaya başladı, ayakları kanat takmıştı sanki! O anda aklındaki tek şey, koşmak, teyzesini yakalayıp gerekirse onu sürükleyerek Ben Maxwell'den uzaklaştırmak, kendi arabasına atmaktı. Teyzesi ne kadar şaşırırsa şaşırsın, ne kadar kırılırsa kırılsın, umurunda bile değildi. Yeter ki Ben Maxwell'e sözde evliliklerinden bahsetmesin!..
Koştu, teyzesine bir şey söylemek için ağzını açtı, ama hemen kapamak zorunda kaldı çünkü iki güçlü el omuzlarından yakalamıştı. Ben Maxwell onun kurtulmaya çalıştığını fark edince daha da sıkı tuttu, kendine doğru çekti. Ve o anda teyzesinin her şeyi söylediğini anladı.
Ben Maxwell, Tiffany'den en az on beş santim uzundu. Genç kız, duyguları uyuşmuş bir halde gözlerini yavaş yavaş kaldırdı. Bakışları önce, adamın sert çizgili, köşeli çenesinden yukarı doğru gülümsemeyen biçimli ağzına, oradan düzgün burnuna ve en sonunda çelik pırıltılı gri gözlerine tırmandı. Bakışlarını ondan ayırmaya, omuzlarını tutan ellerden sıyrılmaya çalışıyor, başaramıyordu. O anda bütün yüreğiyle bayılabilmeyi diledi ama ne yazık ki, Tiffany yaşamında hiç bayılmamıştı, böyle adetleri yoktu. Kıpkırmızı yanakları utançtan çakmak çakmak olmuş gözleriyle orada öylece dururken, 'Acaba bayılmış gibi yapsam mı?' diye düşünmeye başladı. Ama yararı yoktu, nasıl olsa sonunda ayılmış gibi yapmak zorunda kalacak ve bu utançla yeniden karşılaşacaktı. Tam o sırada, teyzesinin mutlu sesi duyuldu.
Zamanımızda, nişanlısının kollarına atılmak için böyle koşa koşa gelen bir kız bulmak mümkün değildir, değil mi Mr. Maxwell?
Bu sözler Tiffany'nin beyninde yankılandı, ama artık bayılmak için de çok geçti. Şimdi tek yapması gereken şey, Ben Maxwell'in önünde teyzesine dönüp, ona telefonda söylediklerinin yalan olduğunu anlatmaktı. O sırada Ben, Tiffany'nin tek kolunu bırakmıştı ama öteki eliyle hala onu bileğinden sımsıkı tutuyordu. Genç kız, yüzünde kararlı bir ifadeyle teyzesine döndü.
Teyzeciğim… diye söze başlamıştı ki, Ben Maxwell sözünü kesti ve az önce Tiffany'nin teyzesinin söylediklerine cevap verdi.
Üç haftadır birbirimizi görmüyorduk, öyle değil mi sevgilim? Konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki.

Tiffany'ye döndüğünde bileğindeki eli daha da kasılmıştı. Sence de öyle değil mi, hayatım?
Tiffany bu sözlerdeki çifte anlamı kavrayamayacak kadar kendini kaybetmemişti henüz. Onun elinden kurtulmak için bir girişimde daha bulundu ama boşunaydı.
Tamamlamam gereken birkaç işlem nedeniyle terminale gitmem gerekiyor. dedi Ben Maxwell, Tiffany'ye bakarak. Sonra seni her zamanki saatte almaya gelirim, bir yerde yemek yeriz. diye ekledikten sonra, onaylaması için kızın bileğini sıktı.
E… evet…Pe…peki diye kekeledi Tiffany. Kafası karmakarışık olmuştu. Ben neden yalanını ortaya çıkarmamış, onu neden ele vermemişti?
Dönüp teyzesine baktığında kadıncağızın gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü ve Ben onu tam da o sırada serbest bıraktı. Tiffany yaklaşıp teyzesine sarıldı. Teyzeciğim lütfen ağlama.
Tiffany şu anda öyle mutluyum ki!... Senin kesinlikle evlenmemeye karar verdiğine inanmaya başlamıştım.
Mergery teyze gözyaşlarını silerken, Tiffany gülümsemeye çalışıyordu. Başını nasıl da belaya sokmuştu! Bu işin içinden nasıl çıkacaktı? Birden Ben Maxwell'in gözleriyle karşılaştı. Bu gözler ona bir şeyler söyler gibiydi. Sanki Seninle ikimiz konuşmadan önce teyzene bir şey söyleme diyordu. Yoksa yanılıyor muydu Tiffany?
Sonra düşüncelerini doğrularcasına Ben, kolunu omzuna doladı ve ona doğru eğildi. Yüzü yaklaştıkça, Tiffany onun kendisini öpeceğini sanarak taş kesildi korkudan. Ben, onun gözlerindeki korkuyu görmüş olmalıydı ki, bakışlarında gizli bir alay parladı. Dudakları yaklaştı, yaklaştı, ama ağzına değil kulağına doğru uzandı. Seninle konuşuncaya kada çeneni tut ve beni Ben diye çağır. dedi.
Sonra Tiffany'yi ve teyzesini, dirseklerinden tutarak onları genç kızın mini'sine götürdü, binmelerine yardım etti. Mrs. Bradburn'e tekrar görüşmeleri dileğiyle veda edip ayrıldı. Tiffany, ön camdan, genç adamın yüzündeki taş gibi sert ifadeyi görmüş ve teyzesinin bunu fark etmemiş olmasına sevinmişti.
billur 28.09.2006 14:28
Arabada Mergery Bradburn sürekli Ben Maxwell'deb söz etti ve neler konuştuklarını anlattı. Ben'e, Londra dışında yaşadığını söylemiş, o da teyzesine burada ne kadar kalacağını sormuştu. Ben de yakışıklı nişanlına… Tiffany, 'Aman Tanrım! Diye inledi içinden. … günü birliğine geldiğimi, aynı otobüsle akşamüzeri geri döneceğimi söyledim.
Aslında Tiffany, teyzesine bir sürü şey sormak istiyordu ama Ben, nedense açık vermemesini istemişti ondan. Dürüst davranmak gerekirse, Tiffany sevinmişti buna. Belki korkaklıktı, yüreksizlikti ama teyzesinin mutluluğunu bozmak güç geliyordu.
Havaalanına nasıl geldin, teyze?
Mrs. Bradburn neşeyle anlattı. Taksiye bindim. Bana attığın kartta bugün seferden döneceğini yazmıştın, ben de gelip sana bir sürpriz yapayım dedim.
' Sevgili teyzeciğim işte bunu iyi başardın.' dedi Tiffany içinden. Şey, demek Be..Ben'le beni beklerken tesadüfen karşılaştın, öyle mi?
Yo, hayır… Biraz erken gelmiştim, seni beklerken danışma görevlisine Mr. Ben Maxwell'i nerede görebileceğimi sordum. Kız da, saat on ikiden sonra uçağının alana inmesinin beklendiğini söyledi.
Demek sana… sana Mr. Şey, yani… Ben'in kaçta alana ineceğini söylediler, öyle mi?
Tabii, ben bir akrabası olduğumu söyledikten sonra. Teyzesi dönüp Tiffany'e gülümsedi.
Akrabası sayılırım artık, değil mi ama?
Tiffany buna ne cevap verebilirdi? Demek onu bekledin ve karşılaşınca da kendini tanıttın, öyle mi? dedi genç kız, ölgün bir sesle.
Evet. diye onayladı teyzesi mutlu bir sesle. Görevli kız beni, onu bekleyeceğim yere götürdü…
Tiffany gerçekten harika bir adam!
Şey, durumu… yani, biraz garip bulmadı mı?
Garip mi, hayatım? Neden? Haa, anladım. Yani beni öyle habersiz karşısında görünce, demek istiyorsun. Mergery Bradburn bir süre düşündü. Bak şimdi sen sorunca aklıma geliyor. İlk başta birazcık şaşırmış gibiydi. Herhalde birden karşısına çıkıvermemi beklemiyordu. Ama yine de kendimi tanıtınca çok nazik davrandı, birlikte yemek yemeyi önerdi. Tabii, çok doğal olarak senden daha fazla söz etmemi istiyordu ama ben ona, 'Tiffany'nin küçük sırlarını öğrenmeniz için önünüzde çok zaman olacak' dedim. Tiffany'nin az kalsın yüreğine iniyordu. Soluğunu tutup dudaklarını ısırdı. Neyse bu arada seni kaçırmaktan korkuyordum. Ben Maxwell de gidip senin uçağının indiğini öğrendi ve onun arabasında oturmamızı, böylece sen geldiğin zaman görebileceğimizi söyledi.
Tiffany o sırada araba kullanıyordu ama teyzesinin anlattıklarını dinlerken dikkatini yola vermesi

neredeyse imkansızdı. Sonunda konuşmayı kesip Ben Maxwell'i şimdilik aklından çıkarmaya karar verdi.
Eve geldiklerinde Tiffany teyzesini salona oturtup yemek hazırlamak için mutfağa geçti. Yalnız kaldığına sevinmişti. Başı çatlayacak gibi ağrıyor, yanakları alev alev yanıyordu. Bitkin bir halde mutfağın serin duvarına dayandı. Bu durumda teyzesini suçlayamazdı. Kimseyi suçlayamazdı. Tek suçlu yalnızca kendisiydi. Neden, neden ona Ben Maxwell'in adını vermişti? Böyle bir şeyi nasıl yapabilmişti? Ama artık kendini yiyip bitirmesinin anlamı yoktu, çok geçti ve olan olmuştu bir kere.
Teyzesi dörde doğru ayrıldı. Tiffany'nin onu otobüse götürme önerisini ısrarla geri çevirip Londra'da taksiyle yolculuk etmenin çok hoşuna gittiğini söyledi ve mutluluktan gözleri ışıl ışıl parlayarak veda edip gitti.
Teyzesi gittikten sonra Tiffany koltuğa gömülüp düşüncelere daldı. Nick'le ayrıldığını söyler söylemez evlilik hakkında dinleyeceği uzun söylevlerden kaçmak istemiş ama kendini şimdi daha beter bir duruma düşürmüştü. Teyzesine Ben Maxwell'in adını söylediği anı düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu.
Bir yıl önce Ben Maxwell'le çıktığı uzun bir seferi hatırladı. Kaptan yardımcısı Clive Winters evli olmasına rağmen Tiffany'ye açık bir biçimde kur yapıyor, genç kız da Ben Maxwell'in önünde adamı kötü duruma düşürmemek için tepki göstermeden, onun davranışlarını görmemezlikten geliyor, pilot kabinine zorunlu olmadıkça girmemeye çalışıyordu. Ben Maxwell'in yardımcısına nefret dolu gözlerle baktığını fark etmişti Tiffany. Ama Ben, herhalde adama kendisinin cesaret verdiğini sanıyordu ki, Tiffany'ye de buz gibi gözlerle, kötü kötü bakıyordu.
Bir ara, Ben Maxwell'e yemek tepsisini götürdüğünde, adamın alçak ama tüyler ürpertici bir sesle, Coronet'de ne kadar zamandır çalışıyorsunuz? dediğini duyarak irkildi.
Tiffany saf saf, İki yıla yakın. diye cevap verdi.
O halde kaptanların yardımcı pilotlarla aynı yemeği yemediklerini çoktan öğrenmiş olmanız gerekirdi!
Elbette biliyordu. Bu, havayollarının en önemli kurallarından biriydi. Böylece herhangi bir nedenden dolayı yemek pilotlardan birine dokunursa, ötekisinin yönetimi ele alması güvence altına alınmış oluyordu. Başka bir kaptan olsa bu tür bir hataya güler geçerdi, ama Ben Maxwell meseleyi büyütmeyi tercih etmiş, Tiffany kıpkırmızı bir yüzle pilot kabininden çıkmıştı. Yeni yemek tepsisini götürdüğünde bu kez Clive de oradaydı ve genç adamın yüzünden iyi bir zılgıt yediği belli oluyordu. Zaten ondan sonra Clive, Tiffany'nin yanına pek yaklaşmamıştı.
Bu olay bundan neredeyse bir buçuk yıl önce olmuştu ama ondan sonra ne zaman Ben Maxwell'le uçsa, Tiffany beceriksizleştiğini, elinin ayağına karıştığını hissederdi. Bu, çok rahatsız edici bir şeydi, çünkü mesleğinde çok başarılı olduğunu biliyordu. Peki bu adamda ne vardı da, onu böyle olumsuz etkiliyordu?
Tiffany iki aspirin alıp üstünü değiştirdi, bir sabahlık giyip yatağına uzandı. Birkaç dakika sonra uykuya dalmıştı.
Uyandığında baş ağrısı geçmişti. Birden aklına Ben Maxwell'in ayrılırken söyledikleri geldi. Akşam yemeğine çıkmaktan söz etmişti. Ansızın kendini darağacına çıkmayı bekleyen bir idam mahkumuna benzetti. Hiç değilse dosdoğru evine gelmek istemeyeceğini düşünerek biraz rahatladı.
Çabucak bir duş alıp temiz çamaşırlarını giydi. Her zamanki gibi bir blucinle bir tişört yerine, akşam yemeğine çıkma ihtimalini göz önünde bulundurarak kahverengi jarse elbisesini dolaptan çıkardı. Bu elbisenin biçimli vücuduna çok yakıştığını ve kendisini olduğundan da uzun boylu gösterdiğini biliyordu.
Ama kapı çalınıp da karşısında Ben Maxwell'i görünce kendine duyduğu tüm güven uçup gitti. Bir süre gözleri, kendisine dikilmiş çelik grisi gözlere takılı kaldı, donmuş gibi hiçbir şey söyleyemiyordu.
En sonunda, Hoş…hoş geldiniz, Mr. Maxwell. diye kekeledi ve onun içeri girmesi için geri çekildi.
Kapı kapandı ve Tiffany var gücüyle kafasını toparlamaya çalıştı. Lütfen oturun, şey bir içki a… alır mıydınız acaba?
Ben Maxwell içki önerisini geri çevirmişti. Tiffany'nin oturmasını bekledikten sonra, o da tam karşısına bir sandalye çekip oturdu. Teyzeniz nasıldı, iyi bir şekilde ayrıldı mı?
Evet, teşekkürler. Sözlerine herhangi bir karşılık gelmedi. Tiffany avuçlarının terlediğini hissediyordu. Birden teyzesinin otobüse taksiyle gitmek istediğini, ipe sapa gelmez sözcüklerle anlatmaya çalıştığını fark etti. Kısa keserek, Evet. dedi yeniden. Sanırım birazdan eve varır.
Çabucak karşısında oturan adama bir göz attı. Kendisi burada yaprak gibi titrer, panik içinde kekelerken o, sanki evindeymiş gibi rahat, sakin ve kendinden emindi. Gözlerini kırpmadan ve hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu. Tiffany onun kendisine yardımcı olmaya hiç de niyetli olmadığını gördü.
Mr. Maxwell… diye söze başladığında kendi sesi kulaklarında çın çın öttü. Bi… biliyorum, beni ba… bağışlamanız imkansız ama… ama inanın ki… bugün bu olanlardan dolayı gerçekten çok… çok

üzgünüm. Bir süre sustu, gücünü toparlamak için derin bir soluk aldı karşısındaki adamın bir şeyler söylemesini bekliyordu. Durumunu kolaylaştırıcı herhangi bir şey… ama adam sanki onun kekeleyerek, panik içinde konuşmasının tadını çıkarmak istercesine, gözlerini dikmiş, öylece bakıyordu yalnızca… Mr. Maxwell, sizden özür dilemekten başka yapabileceğim bir şey yok ne yazık ki. Teyzem bizi gerçekten ni… nişanlı sanıyordu.
Yüzyıl gibi gelen uzun bir sessizlikten sonra, Ben Maxwell ilk kez konuşuyordu. Böyle olmayacak bir izlenimi Mrs. Bradburn'ün nasıl edindiğini merak ediyorum.
Tiffany'nin yüzüne ateş basmıştı. Kıpkırmızı bir yüzle ve güçlükle cevap verdi. Korkarım ona bunu…ben söyledim.
Ben Maxwell'in sesi bir kez daha duyuldu. Ama bu kez, ilk baştaki belli belirsiz alaycı tondan eser yoktu. Unutkanlığımı bağışlayın ama Miss Nicholls, size evlenme önerisinde bulunduğumu hatırlamıyorum. Sözlerinin sonunu getirdiğinde sesi daha da soğuk ve yaralayıcıydı. Sizinle açık konuşmak gerekirse, bunu aklımın ucundan geçirdiğimi bile hatırlamıyorum.
billur 29.09.2006 15:24
Başını hafifçe arkaya doğru atarak yürüdü, adamın önünden geçti. Sizden özür dilemem gerekiyordu, Mr. Maxwell dedi kapıya yürüyüp ona artık gitmesi gerektiğini hatırlatarak. Özür dilediğime göre artık…
İş bu kadarla bitmiyor Miss Nicholls. Sesinin keskin tonuyla irkilen Tiffany hızla ona döndü. O kadar basit değil. dedi Ben Maxwell.
Ne demek o kadar basit değil?
Şimdiye kadar, sizinle nişanlandığımız haberi tüm Coronet havayolları personeli arasında yayılmıştır ve ben kimsenin beni aptal yerine koymasına izin veremem!
Ama… bu konuyu üçümüzden başka kimse bilmiyor ki… diyebildi.
İzin verirsen açıklayayım. Mrs. Bradburn gelip bana kendisini tanıttığı zaman Sheila Roberts hemen yanımdaydı ve kulakları her zamanki gibi dikilmişti. Tiffany elinin ayağının kesildiğini hissetti. Shelia Roberts, havayollarının en dedikoducu hostesiydi. İşte şimdi işler arapsaçına dönmüştü! Çaresizlikle bakan gözlerini onunkine doğru kaldırdığında, hala öfkeli olmasına rağmen bu gözlerin ilk baştaki gibi yaralayıcı olmadığını gördü. Ben Maxwell, onun ne kadar perişan bir halde olduğunu görmüş olmalıydı. Birden kararını vermiş gibi ellerini cebine soktu. Ben acıktım. Giyinin, bunları yemekte konuşuruz. Öneriden çok bir buyruğa benzeyen bu çağrıyı kabul etmek istemezdi Tiffany ama gerçekten çözümlenmesi gereken bir durum vardı ortada. Mekanik hareketlerle üzerine mantosunu giydi. Çok geçmeden Ben Maxwell'in arabası Londra'nın yoğun trafiğine karışmıştı.
Kent dışındaki küçük ama güzel bir otelin restoranına gittiler. Yemek saati geçtiğinden ortalık oldukça tenhaydı. Tiffany, yemekten önce birer içki alma önerisini geri çevirdi. Belki Ben Maxwell bir an önce bir şeyler yerse, daha anlayışlı ve hoşgörülü olur, diye düşünüyordu.
Umduğunun tersine, Ben Maxwell onu şaşırtacak kadar kibar ve nazikti. Tiffany konuya girinceye kadar onun kendisini yok sayacağını zannediyordu ama öyle olmadı. İlk kez onda kişiliğinden gelen doğal bir inceliğin varlığını fark etti böylece. Öyle ki, yemeklerini yemeye başladıklarında genç kız oldukça gevşemiş ve rahatlamıştı.
Şimdi artık nasıl olup da nişanlandığımızı bana anlatırsın, umarım. Ben Maxwell'in alçak, yumuşak sesi kulaklarına ulaştığında restoran hemen hemen boşalmıştı. Bu soru üzerine genç kızın iştahı bir anda kesiliverdi.
Mr. Maxwell, diye söze başladı.
Ben. diye düzeltti genç adam. Ama bu küçük uyarı nedense Tiffany'ye, Ben'in kendisine adıyla hitap etmesini ilk kez söylediğinde onun kolları arasında olduğunu hatırlattı ve genç kızın kıpkırmızı kesilmesine neden oldu.
Ben… diyerek tekrar söze başladı Tiffany. Ona Nick'ten söz edemezdi. Yalnızca teyzesinin evlilik konusundaki duyarlılığını anlatacaktı. Annemle babam boşandıklarında teyzemle yaşamaya başladım. Onu çok severim. Margery teyze için benim mutluluğumdan daha önemli bir şey yoktur dünyada. En büyük derdi de… şey, annemle babamın başarısız evliliğinin beni kötü etkilediğini ve bu nedenle evlilikten kaçtığımı sanması… O yüzden benim için çok kaygılanıyor. Tiffany durumu ona izah etmekte çok güçlük çekiyor, uygun sözcükleri bulamıyordu. Derin bir soluk alıp karşısındaki adama baktı, anlattıklarının onun üzerinde nasıl bir etki bıraktığını sezmeye çalıştı.
Ben Maxwell galiba anlattıklarıyla biraz ilgilenmeye başlamıştı, ama yüzü hala tümüyle ifadesizdi. Ne düşündüğünü anlamak imkansızdı.

Yani bütün bu anlattıklarından diye söze başladı, sanki kulaklarına inanamamış gibi, Teyzene benimle nişanlandığını yalnızca onu mutlu etmek için söylediğin sonucu mu çıkıyor? Yani yalnızca…
Hayır, sandığınız gibi değil. diye aceleyle onun sözünü kesti Tiffany. Ben Maxwell şimdi susmuş onun ne diyeceğini bekliyordu. Ama pek de sabırla beklediği söylenemezdi. Tiffany gözlerini bu keskin bakışlardan kaçırdı. Ben…ben başka birisiyle çıkıyordum… ve bunun sürekli bir ilişki olduğunu sanıyordum. Sanıyordum ki… Gözlerini masa örtüsüne dikmişti. Beni se… sevdiğini sanıyordum ve… Cesaretini toplayıp tekrar Ben Maxwell'e baktığında onun bu kez kendisini daha sabırlı ve daha anlayışlı bir tavırla dinlediğini gördü. Ve evet, yani bunu bilirse teyzemin mutlu olacağını düşünmüştüm. Biliyorum, yaptığım pek doğru değildi, ama o zaman bu ilişkiyi teyzemin bilmesinde bir sakınca görmemiştim. Düşündüm ki… tabii bilinçli bir şekilde değil, ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Düşündüm ki… bunu söylersem onu mutlu etmenin yanı sıra, aynı zamanda şey olacaktı…
Eğer söylersen, seni evlilik konusundaki kaygılarıyla daha fazla rahatsız edemeyecekti…
Evet, öyle düşünmüştüm. Ama telefonda Nick'le ayrıldığımızı söylememe fırsat kalamadan bana evlenme önerisinde bulunup bulunmadığını soruverdi. Daha bir sürü başka soru… adı neydi, o da benimle aynı meslekten miydi, filan gibi. Düşünmeden 'evet' dedim ve evlenme önerisinde bulunduğunu söylemiş oldum böylece. Sonra galiba kafam o sırada sizinle meşgul olduğu için… Tiffany kızardı, o konuşmayı hatırlatmak istemiyordu ama sürekli onu düşündüğünü sanmaması için açıklamak zorunda hissetti kendini. O gün aramızda tatsız bir konuşma geçmişti ve size çok kızgındım, teyzeme Nick'in adını vermemek için ilk aklıma gelen adı, yani sizinkini söyleyiverdim… İşte her şeyi anlatmıştı sonunda. Şimdi onun tepkisini bekliyordu ter içinde, bir yandan da dudaklarını kemirip duruyordu.
Ben Maxwell'in hiç beklemediği kadar yumuşak bir sesle sorduğu soru onu irkiltti. Peki bu Nick'le ilişkiniz yeniden başlayınca teyzene ne diyeceksin? Birden beni artık sevmez olduğunu ve…
Nick'le ilişkimiz yeniden başlamayacak, diye onun sözünü kesti Tiffany. Aramızdaki her şey bitti.
Bitti mi? Belli ki inanmamıştı. Seni çağırır çağırmaz koşarak gidersin. Ona inanmadığını yumuşak uygun sözcüklerle gizlemeye bile çalışmıyordu.
Hayır gitmeyeceğim. Tiffany buz gibi gözlerle ona baktı. Nick Cowley ile kesin olarak ayrıldık. Artık ne yaparsa yapsın kendisiyle çıkmak için beni ikna edemez.
Gözlerini böylesine kin bürümesi için çok büyük bir suç işlemiş olması gerek. Ben Maxwell gözünü kırpmadan ona bakıyordu. Ne yaptı da seni bu kadar kızdırdı?
İşte yine o çok iyi tanıdığı alaycı, iğneleyici, tepeden bakan kişiliğine bürünüvermişti Ben Maxwell. Ama Tiffany'nin gerçeği açıklamaya hiç niyeti yoktu. Meselenin bu yanı Mr. Maxwell sizi hiç ilgilendirmez. Tiffany onun yüz çizgilerinin birden gerildiğini, çenesinin kasıldığını gördü ve bir tehlike önsezisiyle ürperdi. Ona kolay kolay kimsenin böyle bir şey söyleyemeyeceğini geç de olsa anlamıştı.
İzin verirsen, bazı şeyleri yerli yerine oturtalım, Tiffany Nicholls diye dişlerinin arasından konuştu, Ben. Bugün, güzel bir hafta sonu geçirmek umuduyla yorucu bir seferden döndüm ve birden fazla kişinin duyabileceği bir şekilde, bir kız, nişanlım olarak ilan edildi. Ve eklemeliyim ki, üzerimde hiçbir zaman olumlu bir etki bırakmamış bir kızdı bu. Tiffany bu sözler üzerine tokat yemiş gibi irkildi, ama adam aldırmadı bile. Sözlerini sürdürdü. Elbette bunu kabullenmezdim ama, az önce tanışmış olmama rağmen, o güne kadar gördüğüm en tatlı insanlardan biri olan Mrs. Bradburn'ün hatırına seni ele vermedim. İlk önce senin açıklamanı dinlemem gerektiğini düşündüm. Bir ölüm kalım sorunu nedeniyle teyzene böyle bir yalan söylemek zorunda kaldığından emindim.
Onu dinledikçe Tiffany daha da kötü oluyor, sarardıkça sararıyordu. Artık birbirlerinden hiç mi hiç hoşlanmadıkları iyice açığa çıkmıştı. Ne yazık ki işkence bitmemişti. Ben Maxwell sözlerini sürdürüyordu. Bu gece seninle yemeğe çıktım ve bu korkunç yalanı söylemenin gerekçelerini bana açıklayacak kadar rahatlamanı, gevşemeni bekledim. Oysa senin adına utançla öğreniyorum ki, böyle bir yalana yalnızca yüreksizliğinden dolayı başvurmuşsun. Teyzene, romantik aşk öykünün sona erdiğini söyleme cesaretini gösteremediğinden! Tiffany onun sözlerinin ağırlığı altında eziliyor, ama adam acımasızca devam ediyordu. Anlattıklarını dinledikten sonra, teyzene gerçeği söylemeni istemekten vazgeçmeyi düşünmeye başlamıştım. Hatta bu sahta nişanlanma öyküsünün bir süre daha devam etmesini bile düşünmüştüm. Ve bu nedenle, yalnızca bu nedenle eski sevgilinin sahneye yeniden çıkma ihtimalinin bulunup bulunmadığını anlamak için neden ayrıldığınızı öğrenmek istedim. Neden ayrıldığınızı öğrenirsem, eski sevgilinin ortaya çıkıp sorunu iyice içinden çıkılmaz duruma sokup sokamayacağını hesaplayabilirdim… Tiffany artık onun yüzüne bakamıyordu. Son cümlesini de duyunca iyice yerin dibine geçti. Ve sen bana, bunun beni ilgilendirmediğini söylemek küstahlığını gösterdin!

Tiffany bir an her şeyi bırakıp oradan kaçmak istedi. Daha önce de dilinden çok çekmişti ama böylesi, bu kadar korkunç olanı başına gelmemişti. O arada yemekleri de bitmişti. Tiffany onun kendisindn bir şeyler söylemesini beklediğini biliyordu. Ama ne söyleyebilirdi? Konuşacak hali bile kalmamıştı. Bir süre sonra, Ben Maxwell onun hiçbir şey söylemediğini görünce ayağa kalktı, kendisinin de söyleyecek bir şeyi olmadığını anlatmış oluyordu böylece.

Eve dönerlerken arabadaki sessizlik büyüdükçe büyüdü, dayanılmaz bir hal aldı. Tiffany, ondan özür dilemesi gerektiğini biliyordu. Ama bu adamda garip bir şey vardı, ondan özür dilemek bile güç geliyordu insana.

Ben… söylediklerim için üzgünüm. Bir süre susup bekledi, ama Ben Maxwell hiç cevap vermedi. Nick’le neden ayrıldığımızı sorarken amacın ne olduğunu bilmiyordum. Genç kızın sesi titredi. Sanırım… bu konu hakkında konuşmak beni hala yaralıyor. Sanırım nedenini bu yüzden size açıklayamadım.

Ben Maxwell kısa bir süre için gözlerini yoldan ayırıp Tiffany’ye baktı. Söylediklerini duyduğunun tek belirtisi de bu oldu.

Onu hala seviyor musun?

Tiffany duraksadı. Bu sorunun cevabını o anda kendisi de bilemiyordu. Her şey öyle karışmıştı ki… Ama soruyu suskunlukla karşılaması Ben Maxwell’e, Nick’i hala sevdiği izlemini vermiş olmalıydı.

Az önce seni sevdiğini sandığını söylemiştin. Yani artık sevmediğini mi düşünüyorsun? diye tekrar sordu Ben Maxwell.

Sanırım hiçbir zaman sevmemişti. dedi Tiffany, kendi kendine konuşur gibi. Sonra arabanın karanlığında onunla daha rahat konuşabileceğini hissetti. Hiç değilse doğru dürüst konuşmasını engelleyen o sert yüz ifadesini göremiyordu. Oh, tabii birçok kez sevdiğini söylemişti. Ama… ama ben gerçek amacının ne olduğunu bilmiyordum. Meğer… sesi zayıfladı, söndü. Bütün bunların Ben Maxwell’e bir şey ifade edeceğini sanmıyordu. Hem evin önüne gelmişlerdi bile.

Ben, arabayı kaldırıma çekip durdurdu ve ona döndü. Evet, meğer? diye üsteledi.

Tiffany karanlığa bir kez daha şükretti, yanaklarının kıpkırmızı olduğu görülmüyordu. Ne söyleyeceğini bilemedi. Şey… işte, erkeklerin nasıl olduğunu bilirsiniz. diyebildi. Yüzü alev alev yanıyor, onun asla bilmemesini istediği şeyi söylemeye ne kadar yaklaştığını düşünüp utançtan yerin dibine geçiyordu.

Erkeklerin nasıl olduğunu bilirim, doğru. diye onayladı.

Bu sözler ve söyleniş tarzı, ansızın Tiffany’nin sinirine dokundu. Evet, günün bu ikinci sürprizine ne dersiniz? Sesine alaycı, aldırmaz bir ifade vermeye çalıştı. Tiffany Nicholls işte bu kadar toy. Kendisini sevdiğini söyleyen bir erkeğe hemen inanacak, ardından da evlilik çanlarını bekleyecek kadar saf ve budala!

Bırak bu alaycı görünme çabalarını! diye sözünü kesti Ben Maxwell. Sana yakışmıyor. Sonra Tiffany’nin az önce söylediklerine döndü tekrar. Demek bu delikanlı seni sevdiğini söyledi ve aşkın romantizmi sönünce hem yatağından hem de yaşamından çıkarıp attı seni öyle mi?

Onun yatağına hiç girmedim! diye atıldı Tiffany. Bu yorum öylesine tüylerini diken diken etmişti ki, hiç düşünmeden cevabı yapıştırdı.

Hiç?

Evet, hiç. dedi Tiffany, bu kez daha yavaş.

Ama ona aşıksın. Bugünlerde bu tür ilişkilerin doğal olarak yatakta bittiğini sanıyordum.

Herkes için değil. Tiffany kızgınlığının gittikçe arttığını hissediyordu. Keşke ondan hiç özür dilemeseydi.

Sen farklısın demek? Bir süre düşündükten sonra devam etti. Söylesene, onunla yatmamanın ayrılma nedeninizle bir ilgisi var mı?

Artık bu kadarını açıkladıktan sonra Ben Maxwell’in işin geri kalanını da bilmesinde bir sakınca yoktu. Tiffany kısaca Nick’in hafta sonu tatili programını anlattı. Onun bu tatil konusuna bakışı, benimkinden çok farklıymış. Ben en sonunda anlayabildim gerçeği.

Aman Tanrım. Ben Maxwell inanmakta güçlük çeker gibi başını iki yana salladı. Sendeki fizik özelliklerine sahip bir kızın bu kadar temiz kalabileceğini düşünemezdim. Biliyor musun, söylediğin doğru. Sen gerçekten toysun.

Tiffany için bu kadarı çok fazlaydı. Konuşmayı sürdürmenin bir yararı olmadığını anlayarak arabadan çıkmaya hazırlandı.

Olduğun yerde kal. Ben’in sesiyle irkildi Tiffany. Daha şu nişanlılık sorunumuzu çözümlemedik. Kısa bir sessizlikten sonra devam etti. Bu yalanı bir süre sürdüreceğiz.

Ama… Tiffany kulaklarına inanamıyordu.
Kimsenin beni aptal yerine koymasına izin vermeyeceğimi söylemiştim. Ve sen, Tiffany Nicholls yarından itibaren herkesin konuşmaya başlayacağı bu nişanlılığı yalanlamayı bir dene, pişman olursun!
billur 03.10.2006 11:13
Üçüncü Bölüm
Tiffany evinde tek başına kaldığında kendi kendini tanımakta güçlük çekti. Onun gibi genellikle içine kapalı, özel sorunlarını başkalarıyla konuşmaktan hoşlanmayan bir kız, nasıl olmuştu da yaşamının hiç kimseye söyleyemeyeceği en gizli köşelerini hemen hemen hiç tanımadığı bir yabancıya açmıştı?
Aksilikler üst üste gelmeye başladı. Ertesi gün zil çaldı, Tiffany kapıyı açtığında ev sahibini karşısında buldu. Haber kötüydü. Oldukça eski olan ev, satılıyordu. En kısa zamanda kendine yeni bir daire bulup taşınmalıydı. Öteki iki komşusu için sorun yoktu. Janet'le Bill zaten Manchester'a taşınıyorlar, yaşlı Miss Tucker ise kız kardeşinin yanına gidiyordu.
Tatilinin geri kalan iki gününü, Tiffany ev aramak ve ilanlara bakmakla geçirdi. Bu arada teyzesi iki kez onu aramış, bol bol Ben'i övmüş ve Tiffany adına ne kadar mutlu olduğunu uzun uzun anlatmıştı.
Tatilinden sonra işe dönmek de başka bir sorundu. Personelin tek konuştuğu şey Ben Maxwell'le Tiffany'nin nişanlanmasıydı. Hostesler arkasından fısıldıyor, ağız birliği etmişçesine ikisinin birbirlerinden sürekli uzak durmalarını onların ilişkilerini saklama çabalarına bağlıyorlardı. Kızların çoğu, düşlerini süsleyen yakışıklı pilot Ben Maxwell'i elde ettiği için Tiffany'ye açık bir hasetle bakıyorlar, kıskançlıklarını açıkça belli ediyorlardı.
Seferden döndüğünde bir yandan bu düşünceler bir yandan tatil günlerini ev aramakla geçirmesine rağmen hala koşullarına uygun bir daire bulamamsı artık iyice canını sıkmaya başlamıştı. Yorgunluk ve bıkkınlıkla üzerindeki hostes üniformasını çıkardı. Birden, yaşam bütün ağırlığıyla binmişti omuzlarına. Teyzesini hala aldatıyor olması da ayrı bir sıkıntıydı.
Tam banyoya doğru yürüyordu ki telefon çaldı, açar açmaz da Ben Maxwell'in etkileyici sesini tanıdı.
Tiffany?
Evet. Acaba ne istiyordu? Tiffany'nin onun sert bakışlarını, keskin dilini çekecek hali yoktu hiç.
Ben Maxwell. Zaten bunu biliyordu Tiffany. Ama sesi bozuk gibiydi. Anlaşılan bir şeyler ters gitmiş olmalıydı. Seni görmek istiyorum birazdan orada olurum.
'Ben Maxwell'in en tipik hali' diye düşündü Tiffany, ahizeyi yerine bırakırken. 'Gelebilir miyim?' ya da 'Senin için uygunsa' gibi laflar onun için lükstü galiba. Yalnızca 'Birazdan orada olurum!'
Banyodan çaresiz vazgeçti, elini yüzünü yıkayıp üzerine bir blucinle bir gömlek geçirdi. Tam dudağına hafif bir ruj sürüyordu ki, kapı çalındı.
'Hiç zaman kaybetmiyor.' diye düşündü, kapıyı açmaya giderken.
Ben Maxwell aklında kaldığı gibi iri yapılı, geniş omuzlu ve uzun boyluydu. Öyle ki, zaten küçük olan oturma odası, o içeri girince, Tiffany'nin gözüne daha da küçülmüş gibi geldi. Üstelik canının sıkkın olduğu da yüzünden belliydi. Tiffany, neden geldiğini soran gözlerle ona bakarken, Ben de gözlerini hafifçe kısarak genç kızın bezgin yüzünde dolaştırdı.
Neyin var senin?
Tiffany onun bir bakışta içini okumasından rahatsız olarak omuz silkti. İyi olmam için bir neden var mı? Sonra onun yüzüne bakınca, sertleşen bakışlarından cevabından pek hoşlanmadığını görüp, gözlerini indirdi. İşin doğrusu, her şey kötü gidiyor. diye itiraf etti. Bir yandan da, genç adamın gözlerinde öfke pırıltıları görünce hemen yelkenleri suya indirdiği için kendine kızıyordu.
Sonra, onun yumuşak bir sesle konuştuğunu duydu. Canını sıkan şeyin ne olduğunu bana söylemek istemez misin?
Tiffany bezgin bir halde gidip küçük kanepeye oturdu. Ben de onu izlemiş, karşısına oturmuştu.
En başta, oturduğum bu ev satılıyor. Altı haftadır bütün tatillerimi ev aramakla geçirdim… dedi Tiffany.
Ve bulamadın. Ben'in, dikkatle Tiffany'nin yüzüne bakan gözleri düşünceliydi.
Evet. Bulamadım.
Sanırım başlangıçta, birden fazla şeyin canını sıktığını söylemeye çalışıyordun. Başka?
Her şey üst üste gelir böyle zamanlarda, değil mi? diye omuz silkti Tiffany. Ağırlaşan havayı hafifletmeye çalışıyordu, ama başaramadı. Sonra, sorunlarının bir bölümünün de ondan kaynaklandığını düşünüp aklından geçenleri söyleyiverdi.
Ev aramakla geçen zamanımın geriye kalan kısmında ise sosyal yaşamımın tümüyle öldüğünü

görüyorum.
Sosyal yaşamın mı? diye hayretle tekrarladı Ben. Senin erkekler arasında popüler bir kız olduğunu sanıyordum.
Bunu fark etmiş bile olması Tiffany'yi şaşırttı. O seninle… nişanlanmadan önceydi. dedi, alçakgönüllülüğü gereksiz bularak. Ama şimdi ortak tanıdıklarımız benimle sinemaya bile gitmek istemiyor. Ortak tanıdıklarımız dışındaki erkek arkadaşlarımla çıkmayı da ben doğru bulmuyorum.
Ben birden keskin gözlerle ona baktı. İtiraf etmeliyim ki çok dürüst bir nişanlısın, Tiffany. Çok az kız bu sözde nişanlılığımıza bu gözle bakardı.
Ama çıkmam hoşuna gitmezdi öyle değil mi? Aslında Tiffany onun, bu meselenin kendisini ilgilendirmediğini, tatil günlerinde istediğini yapabileceğini söylemesini bekliyordu. Son günlerde çok sıkılmıştı ve o gece Pati Marshall'ın verdiği eğlenceli partilerden birine gidip biraz neşelenmek istiyordu.
Evet, hoşuma gitmezdi. diye onayladı Ben. Tiffany'nin de umutları böylece suya düşmüş oldu.
Hepsini bilmek istediğine göre. diyerek devam etti Tiffany. Mergery teyzemin ikide bir telefon ederek seni sürekli övmesi de dayanılır gibi değil. Bu yalanı daha ne kadar sürdüreceğimi bilemiyorum. Sonra ses tonu eski keskinliğini yitirdi, hafifçe titremeye başladı. Üstelik ne… ne zaman… şey, evleneceğimiz sorularına da katlanamıyorum. Bıktım usandım artık!
Tiffany kimsenin önünde ağlamak istemezdi. Hele onun önünde asla! Gözlerine dolan yaşları güçlükle tuttu. Hem Ben oraya onun dertlerini dinlemeye gelmemişti ki… onunla bir konuda konuşmak istediği belliydi. Kendini toparlayarak başını kaldırdı, hafifçe gülümsedi.
Zayıf davrandığım için kusura bakma amacım bütün dertlerimi ortaya dökmek değildi.
Ama Ben Maxwell gülümsemedi. Tiffany'nin de yüzündeki gülümseme siliniverdi. Keşke özür filan dilemeseydi bu adamdan! Yüzündeki o taş gibi ifadeyi görünce ona içini döktüğü için kendine lanet okudu. Belli ki adamın umurunda bile değildi onun sorunları, hem neden olsundu?
Evet, herhalde benim dertlerimi dinlemeye gelmedin buraya. Neden gelmiştin? Sesine mesafeli bir hava vermeye çalıştı.
Ben Maxwell, ceketinin cebinden katlanmış bir gazete çıkardı ve gözlerini onunkilerden ayırmadan gazeteyi Tiffany'ye uzattı. Genç kız o anda kötü bir şeylerin kendisini beklediğini anlamıştı.
Bu nedir? Tiffany şaşırarak gazetenin adını okudu. 'Middledeane ve Marchberrow Gazetesi'.
Ama bu Mergery teyzenin yerel gazetesi!
İlan sayfasını aç ve nişan ilanları bölümüne bak.
Yo, hayır! Olamaz! Bir tek nişan ilanı vardı ve şöyle deniyordu. Tiffany Nicholls ile Mr. ve Mrs. Harvey Rowley- Maxwell'in oğulları Benedict Rowley- Maxwell'in nişanlandığını haber vermekten mutluluk duyarız.
Tiffany tüm vücudundan kanın çekildiğini hissetti. Bu bir kabustu!
Ben çok… çok üzgünüm! dedi dehşetten kısılmış bir sesle. Sonra birden yapması gereken şeyin ne olduğunu anlayarak kendine geldi. Ben ona ta başında, teyzesine gerçeği açıklayamayacak kadar yüreksiz olduğunu söylemişti. Ama yüreksizliğin bu kadarını gösteremezdi. Doğruca Middledean'e gidiyordu.
Tek çözüm gidip hem teyzemle konuşmam, hem de haberi derhal yalanlamam. Böylece her şey çözümlenmiş olur.
Bunları söylerken başı öne eğik, gözleri yerdeydi. Birden Ben'in yerinden kalktığını ve hemen önünde, ayakta durduğunu fark etti. Ben başka bir çözüm önereceğim, Tiffany. Haberi yalanlamana gerek yok. Sonra geldi, Tiffany'nin yanına iki kişilik küçük kanepeye oturdu.
Yalanlamamam gerek yok mu? diye kulaklarına inanamayarak tekrarladı Tiffany. Ama…
Önce beni bir dinle. diye sözünü kesti Ben. Başka bir çözüm önereceğimi söyledim. Ama bunun ne olduğunu açıklamadan önce, canını sıkma pahasına, teyzenin bu ilanı vermekle nelere yol açtığını öğrenmen gerek. Tiffany ürpererek gözlerini kaldırdı ve ona baktı. Ama Ben'in yüzünde umduğu gibi nefret dolu bir ifade yoktu. Şaşılacak kadar yumuşak, biraz da düşünceliydi yüzü.
Marchberrow'da yaşayan ve babamın eski, yakın bir arkadaşı olan Albay Wainwright, ilanı kesip babama göndermiş. Tiffany'nin yüzü bembeyaz kesildi. Ama Ben görmemezlikten gelerek devam ediyordu. Tabii babamdan çok kısa bir mektup aldım. Sevecen bir mektup olmadığını eklememe herhalde gerek yok. Nişanlandığımı en son öğrenen kişinin kendisi olmasının özel ve belirli bir nedeninin olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Sanırım bilmende yarar var… Babam son birkaç aydır, İsviçre'deki bir hastanede yatıyor ve bir türlü içine sindiremediği yaşamdan kopukluk duygusu, bu olaya gerektiğinden fazla de fazla hassasiyet göstermesine neden oldu.

Tiffany bir an için çıldıracağını sandı. Bütün bunlara kendisinin düşüncesizce uydurduğu bir yalan neden olmuştu. Bu sorumluluğun altından nasıl kalkacaktı?
Kanepede, Ben'e doğru döndü. Gözlerinde, yanlışını düzeltmek için her şeyi yapabileceğini anlatan bir ifade vardı. Sözleri bu ifadeyi doğruladı. Ne yapmamı istiyorsun? İstediğin her şeyi ama her şeyi yaparım, bu durumu düzeltmek için.
Bundan emin misin?
Kesinlikle. Sen yalnızca söyle.
Ben'in gözlerinden ilk önce bir gülümseme parıltısı geçti, sonra yüzü yine sertleşti. Benimle evlen.
Bu sözlerin anlamını güçlükle kavrayabilen Tiffany, bir sıçrayışta yerinden kalktı. Evlenmek mi?
Ben elini uzattı, onu bileğinden tutup yine yanına oturttu.
İstediğim her şeyi yapacağını söylemiştin. Şükret ki, temizliğine ve saflığına saygı duyan bir adama çattın. Bir daha hiçbir erkeğe böyle bir söz verme.
Evet… evet ama… evlilik! Bu çok saçma!
Gözlerini kaldırıp ona baktığında bu fikri onun hiç de saçma bulmadığını anladı. Seninle evlenemem dedi açıkça. Bunu düşünemem bile. Eğer ikimizin başına sardığım bu beladan çıkış yolu olarak senin önerin buysa, benim yapabileceğim tek şey; teyzeme gidip her şeyi anlatmak ve ilanı tekzip ettirmektir. Böylece her şey çözümlenmiş olur.
İşin benimle ilgili yanını unutmuş görünmüyor musun?
Tiffany sırtından aşağı bir ürpertinin yayıldığını hissetti. Ben haklıydı. Üzgünüm Ben. Senden özür diliyorum. Eğer… eğer bana babanın adresini verirsen ona yazar ve bütün bu olanı biteni açıklarım.
Hayır! Genç adam tek sözcüğü öyle sert ve kesin bir biçimde söylemişti ki, sesi bir süre küçük dairede yankılandı. Bir süre ikisi de sustular. Sonra Ben, daha sakin ve yumuşak bir sesle devam etti.
Benden hoşlanmadığını biliyorum Tiffany. Genç kız bunu yalanlamadı sustu. Evet, en başından beri gözlerinden, bana olan olumsuz duygularını okuyabiliyorum. Ama birbirimizden hoşlanmamız ya da hoşlanmamamızın bu işle hiçbir ilgisi yok. Böylece olumsuz duyguların karşılıklı olduğunu kabul etmiş oluyordu. Görünüşe göre benimle evlenmek senin de sorunlarını çözümleyecek. En başta ev sorunun.
Hayır, Ben. diye diretti Tiffany. Böyle bir şeyi düşünemem bile.
Neden?
Şey her şeyden önce bu çok tek yanlı bir çözüm. Yani, demek istiyorum ki, teyzem açısından ve kalacak bir yere ihtiyacım olması açısından benim birçok sorunumu çözecek ama sen… Bu işten sen ne elde edeceksin? Tiffany birden susmak zorunda kaldı. Off, diye derin bir soluk koyuverip arkasına yaslandı Ben Maxwell'in onun aklından geçenleri hemen anladığını görünce soğuk bir ter boşandı sırtından aşağı.
Sana evlenmeyi önerirken, karı koca olmanın bana sunduğu nimetlerden yararlanma düşüncesi geçmiyordu aklımdan. dedi Ben. Sesi öyle ifadesiz ve soğuktu ki konuşma tarzı Ben Maxwell'in kadın olarak ona en küçük bir yakınlık duymadığını hatırlattı Tiffany'ye ister istemez. Ben, bütün bu duyguları birde sözcüklerle açıklama gereği duymuştu. Bana çekici bir kadın olduğunu hatırlatmana gerek yok. Görmemek için bir erkeğin kör olması gerek. Ama seninle sevişmek, yaptığım plana dahil değil.
Tiffany bu açık sözlülük karşısında kıpkırmızı kesildi. Üstelik Ben'in kendisine yönelttiği bakış çok anlamlıydı. Eğer aralarında böyle bir ilişki olursa, bunun kendisi için değil, Tiffany için bir şans olacağını anlatmak ister gibiydi.
Tiffany başını hafifçe geriye doğru atıp bütün cesaretini topladı ve genç adamın gözlerinin içine baktı. O halde fiziksel olarak senin üzerinde hiçbir etkim yok, pekala anlaşıldı. Ama yine de seninle evlenemem.
Çünkü bu anlaşmayı çok tek yanlı görüyorsun ve bu işten benim hiçbir çıkarımın olmayacağını düşünüyorsun. Tiffany başıyla onayladı. Pekala, öyleyse Tiffany. Anlıyorum ki, seninle eşit konumda olduğumu görmedikçe razı olmayacaksın. O halde itiraf etmeliyim ki, bu evlilikten benim de çıkarım olacak.
Senin mi? Tiffany'nin şaşkınlıktan dili tutulmuştu sanki. Ama Ben'in yüzüne baktığında başka bir şey gördü. Genç adam, evliliğin işine gelme nedenini ona açıklama zorunluluğundan ötürü son derece rahatsızdı.
Söylediğim gibi diye söze başladı, ağır ağır. Babam İsviçre'de hastanede yatıyor. Bir yıl önce eski kız bir arkadaşımla evlendi. Ve şey, kısa kesmek gerekirse ihtiyar keçi Frances'le ikimiz arasında hala bir duygusal yakınlık olduğu kuşkusundan kurtaramadı kendini. Aramızda hiçbir şey olmadığını ne

kadar ısrarla söylersek söyleyelim o tersine inanıyordu. Kısa bir süre sonra eve dönecek. Ama içini yiyip bitiren bu sorunla sağlığına kolay kolay kavuşamaz. Sesinden her şeyi sonunda açıklayabildiği için rahatladığı anlaşılıyordu. Oysa evlendiğimi görürse bu sorun tümüyle kafasında çözümlenmiş olacak ve çok çabuk iyileşecek. Görüyorsun ya, önerdiğim çözüm hiç de tek yanlı değil.
Tiffany donakalmıştı. Birden Ben'in babasına karşı yüreğini sızlatan bir şefkat duydu. Yaşlı adam evinden ve sevdiği kadından kilometrelerce uzakta, kuşku ve kıskançlıkla pençeleşiyordu aylardır.
Oh Ben… Babanın durumuna çok üzüldüm.
Direncinin bir anlık kırılması, Ben'e istediği açığı sağlamış, birbiri ardından ikna edici gerekçeleri sıralamaya başlamıştı. İşe akılcı bir açıdan bak. Evliliğimiz sürekli olmayacak. Babam tümüyle iyileştikten, teyzen de evlilik konusunda saplantısından kurtulduktan sonra evliliğimizin yasal olarak geçersiz kılınmasını saplarız.
Geçersiz kılmak mı?
Bir nikah, karı koca arasında cinsel ilişki kurulmadığında geçersiz sayılır. Bu sözler üzerine Tiffany kıpkırmızı kesildi. Ama Ben bunu görmemiş gibi tüm mantıklı gerekçeleri sayıp döküyordu. Oturduğu evin satılıyor olması, hala kiralık bir yer bulamaması da bunların arasındaydı. Ayrıca Tiffany'nin mesleğini sürdürebileceğini de ekledi.
Ama genç kız kafasını bir türlü toparlayamıyordu. Onu, öneriyi kabul etmekten alıkoyan işin içinde duygusal bir bağın olmaması değildi. Zaten hala Nick olayından kendini kurtaramamıştı, duygusal bağlardan elinden geldiğince uzak durmak istiyordu. Sebep bu değildi, bu işte başka bir terslik vardı ama neredeydi, çıkaramıyordu…
Düşünmem gerek, Ben… diyebildi en sonunda.
İlk kez onun yüzüne yakından ve dikkatle baktığında, genç adamın çok yorgun olduğunu fark etti.
Görevden mi döndün? diye sordu.
Hayır, İsviçre'den yeni döndüm. Babamın yanından. Derin bir soluk aldıktan sonra, yorgun gözlerle Tiffany'ye baktı. Sana bu akşam sekize kadar düşünme zamanı tanıyorum, Tiffany. O zamana kadar olumlu ya da olumsuz bir karara varman gerek.
billur 04.10.2006 17:19
Dördüncü Bölüm
Sevmediği bir adamla nasıl evlenebilirdi?... Ben'le evlenmesi gerçekten babasının iyileşmesine yardımcı olacak mıydı?.. Frances'le Ben'in ilişkileri ne derece yakındı?.. Bunun gibi yüzlerce soru Tiffany'nin kafasına aynı anda üşüşüyor, doğru dürüst düşünme yeteneğini alıp götürüyordu.
Mekanik hareketlerle, her seferden dönüşte yaptığı ev işlerini tamamladı, ama hala hiçbir karara varamamıştı.
Sekizi birkaç dakika geçe Ben geldi. Üzerinde spor giysiler vardı. Koyun postu kabanının içinde güzel bir yün kazak görünüyordu. Gözleri bir an Tiffany'nin yüzünde dolaştı ve onun henüz bir karara varamadığını hemen anladı. Elinde arabasının anahtarları vardı.
Bir gezintiye ne dersin?
Tiffany başını salladı. Gidip ceketimi alayım. Ben'in de aynı gerginlik içinde olup olmadığını merak ediyordu, ama onun yüzünden hiçbir şey anlamak mümkün değildi.
Arabanın düzenli bir hızla, kayarcasına yol alması, motorun tekdüze homurtusu nedense Tiffany'yi oldukça gevşetti. Ben'in hala ne karara vardığını sormaması, onu rahat bırakması, üzerinde garip bir etki yaratmıştı. İlk kez kendini Ben'in yanında rahat hissediyor, ona her zamankinden yakın buluyordu kendini.
Az sonra Ben arabayı, oldukça yeni görünen üç katlı modern bir apartmanın önünde durdurdu.
Nereye geldik? diye sordu Tiffany, çevresine bakınarak.
Benim evime. Tiffany bu cevap üzerine bütün vücudunun tekrar gerildiğini hissetti. Sıcak bir kahveye ihtiyacım var. Gelip yapar mısın?
Asansörü bırakıp iki kat merdiveni çıkarlarken, Tiffany yüreğinin deli gibi çarptığını hissediyordu.
Oturma odasına girdiler. Tiffany'nin ilk dikkatini çeken şey, açık yeşil duvarlar ve maun mobilyalar olmuştu. Ama çevresine daha dikkatli bakınca, bu odada insanı asıl etkileyen şeyin, eski ile yeninin kusursuz ve uyumlu bir bileşimi olduğunu anladı. Yazı masasın pürüzsüz yüzeyinde parmaklarını gezdirirken, bu evde oturamayacağını hissetti öylesine zevkle döşenmiş, öylesine kusursuz bir evdi ki, bir kez oturan buradan bir daha ayrılmak istemezdi. Başını çevirince, Ben'in bir süredir kendisini izlemekte olduğunu gördü. Ona söylemesi gerekiyordu.
Ben…

Tiffany, bir fincan sıcak kahveye nasıl ihtiyacım var bir bilsen… diye sözünü kesti Ben. Sanki onun olumsuz kararını bile bile erteler gibiydi.
Tiffany'ye mutfağı gösterdi. Mutfakta yalnız kalan genç kız, çaresizlik ve sıkıntıyla başını ellerinin arasına aldı. Kahveyi yapar yapmaz onunla evlenemeyeceğini açıklayacak ve bir taksi çağırmasını isteyecekti. Bu haberi aldıktan sonra kendisini eve bırakmak için bir saatlik yola çıkmasını bekleyemezdi Ben'den.
Sessizce çevresine bakındı, gözlerini çelik lavabo setinde, ahşap dolaplarda gezdirdi. Birden gözüne çay tepsisi ilişti. Üzerinde bir şekerlik ve soğumaması için üzerine kukuleta geçirilmiş bir çaydanlık duruyordu. Gözlerine inanamayarak bir kez daha baktı. Kukuleta, kendisininkinin aynıydı. Yünden yapılmıştı. Hatta tepesindeki kocaman kırmızı beyaz ponponu bile aynıydı. Böyle iğneden ipliğe düzenli bir mutfakta bu yün başlığı görmek öylesine sıcak bir yuva etkisi yaratıyordu ki…
Birden kendine geldi. Sevimli tepesinde ponponu olan çaydanlık kukuletası için biriyle evlenmeye karar vermek çok saçmaydı! Aynı anda üzerindeki gerginliğinde biranda kaybolduğunu fark etti.
Elinde tepsiyle oturma odasına girerken, belki gerginliği kaybolmuştu ama elleri hala titriyordu. Fincanı uzattığında Ben ellinin titrediğini gördüyse bile, hiçbir şey belli etmedi. Kahvesinin tabağına dökülmesini de görmemezlikten geldi. Karşılıklı oturdular.
Acaba odamı görebilir miyim? derken Tiffany'nin sesi hafifçe titremişti.
Önerisinin dolaylı bir biçimde kabul edildiğini duyduğunda, Ben'in tüm yüzüne bir gülümseme yayıldı.
Ve tam o anda, Tiffany Nicholls, Ben Maxwell'e aşık olduğunu anladı. Fincanındaki kahve tabağına dökülmüştü. Şaşkın şaşkın önüne bakarken birden kulakları uğuldamaya başladı. Saçmaydı tabii, insan aşktan bayılamazdı. Ama Tiffany o anda bayılmaya çok yakındı. Kulaklarındaki uğultu hafifleyerek kesildi gözlerini kaldırıp tekrar Ben'e baktı. O hala gülümsüyordu ve Tiffany hala ona aşıktı. Onunla evlenmeyi ne teyzesi, ne Ben'in babası, ne de başka bir şey için kabul etmişti. Neden buydu işte. Onu seviyordu, ama bunun bilincine ancak az önce Ben gülümsediği sırada varmıştı. Onun uzaktan gelen sesini duydu.
Gidip bez getireyim.
Bir süre yalnız kaldığına sevindi. Ona nasıl aşık olabilirdi? O Nick'i seviyordu. Nick mi? Onun yüzü şimdi karanlıklara gömülmüştü. Güçlükle hatırlayabiliyordu.
billur 06.10.2006 13:30
Ben döndüğünde, yüzünden Tiffany'nin kararına sevinip sevinmediği anlaşılmıyordu, ama gözlerindeki o gülümseme yine oradaydı. Tiffany bundan emindi.
Sana evi gezdireyim. dedi Ben. Bu arada Tiffany yeni keşfettiği gerçeği bir an için olsun unutmaya çalışıyordu. Sonra da birer kahve daha içeriz.
Ben ona ilk önce, kalacağı odayı gösterdi. Tiffany'nin gelecekteki odası yalın ama zarifti. Tek kişilik bir yatak, çok kapılı bir gardırop, bir tuvalet masası ve yatağın ucunda bir komodin vardı.
Eğer eklemek ya da çıkarmak istediğin bir şey olursa, lütfen söyle. Tiffany her şeyin çok güzel olduğunu söyledi. Aslında duvarların, gümüş rengine çalan gri boyasından hiç hoşlanmamıştı, ama önemi yoktu, nasıl olsa çok kalmayacaktı burada.
Sonra Ben onu kendi odasına götürdü, kapıyı açtı ve önden girmesi için Tiffany'ye yol verdi. Bu odanın her köşesine erkeksi bir hava sinmişti. İki kişilik yatağın başucunda bir okuma lambasıyla bir kitaplık duruyordu. Yatağın çift kişilik olduğunu görünce, doğal olarak buna ihtiyacı olduğunu düşünüp istemeden dönüp ona baktı ve yeni bilincine vardığı duyguların etkisiyle bir an için soluğu kesilir gibi oldu. Kendisine tepeden bakan uzun boylu, geniş omuzları, biçimli vücuduyla öyle soluk kesiciydi ki!.. Tiffany ona daha fazla bakamadı, gözlerini kaçırdı.
Sonra birlikte banyoyu gezdiler. Burası da çok modern, her türlü konfora sahip ve ferahlatıcı bir yerdi. Kendi dairesiyle kıyaslanması imkansızdı.
İkinci kahveleri Ben hazırladı. Tekrar oturma odasında karşılıklı oturdular.
Nikâhın nerede olmasını istersin, Middledeane'de mi?
Orada olması teyzemi mutlu eder.
Eh, her şeyi başlatan teyzen olduğuna göre, onun isteğine uymamızda bir sakınca yok.
Tiffany'nin yanakları pembeleşiverdi. Hepsi için çok üzgünüm. diye söze başlamıştı ki, Ben onu susturdu.
Bu evlilik her ikimizin de işine geliyor Tiffany. Onun için özür dilemeyi bırak. Saatine baktı.
Gece yarısına geliyor, seni eve bırakayım. Sonra yeni aklına gelmiş gibi, çok doğal bir sesle ekledi.
Tabii istersen bu gece burada kalabilirsin. Tiffany'nin irkilen yüz ifadesini görünce, Böyle bir şey yapmazsın, değil mi? diye sordu.
Tiffany başını iki yana salladı. Boğazına bir şey düğümlenmiş, konuşmasını engelliyordu. Oysa Ben'in

bunu tamamiyle pratik bir çözüm olarak önerdiğini biliyordu. Böylece o da, gidiş dönüş iki saat süren bir araba yolculuğundan kurtulmuş olacaktı. Ben'e baktığında, bütün yüz hatlarının gerildiğini gördü.
Ama Nick Cowley'le aynı çatı altında yatmaya hazırlanıyordun, öyle değil mi?
O başkaydı. diyebildi Tiffany güçlükle ve Ben'in çenesinin kasıldığını gördü.
Çünkü onu seviyordun, onun için mi başkaydı?
Tiffany güçlükle yutkundu. Onun neden birden sertleştiğini anlayamıyordu. Onun gibi bir şey diye cevap verdi, kısık bir sesle. Oysa Ben, Nick'e karşı duyduklarının şimdi duydukları yanında ne kadar önemsiz kaldığını bir bilebilseydi!
Eve dönerlerken Ben arabada, dairesinden bir an önce çıkması gerektiğine göre en kısa zamanda evlenmelerinin uygun olacağını söyledi. Yarın sabah erkenden seni alırım, Middledeane'e gideriz, teyzenle konuşur, sonra da rahibi görürüz.
Tiffany bu sözlere tam olarak ne cevap verdiğinin bile doğru dürüst farkında değildi. Olaylar öyle hızlı gelişiyordu ki, her şey onun denetiminden çıkmış gibiydi artık. Ben onu evine götürüp kapısına kadar bıraktığında Tiffany başına gelenlerin yeni yeni bilincine varmaya ve korkmaya başlamıştı. İçinde paniğe benzer duyguyu saklamaya çalıştı. Ama kapıyı açıp, holün ışığını yaktığında yüzüne aydınlık düştü ve ona iyi geceler dilemek için başını kaldırıp bakınca Ben'in dikkatle yüzünü incelediğini gördü. Bakışları yumuşaktı.
Şimdiden pişman olmaya başladın galiba? Sesindeki belli nelirsiz şakacı ton ve dudaklarındaki hafif gülümseme Tiffany'yi nedense biraz rahatlattı.
Biraz. diyerek güçlükle yutkundu.
Her şey iyi olacak, Tiffany. Ben'in eli uzandı, genç kızın kolunu hafifçe sıkıp bıraktı. Bana güven. Sonra dönüp gitti.
Tiffany rahatsız bir gece geçirdi. Uyandığında, bir gece önce olanları dehşetle hatırladı. Gerçekten Ben Maxwell'le evlenmeye razı olmuş muydu? Bu düşünceyle yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Aklını kaçırmış olmalıydı. Daha doğru düzgün tanımadığı bir insanla nasıl evlenirdi? Teyzesi böyle bir karara inandırıcı bir gerekçe olabilir miydi? Ben gelir gelmez bu işi yürütemeyeceğini ona söylemeliydi. Kararını verdi.
Onu kapıda gördüğü anda, bir gün önce hiç beklenmedik bir şekilde bilincine vardığı şeyin hala bütün canlılığıyla varlığını sürdürdüğünü anladı. Onu seviyordu! Hazırladığı cümleler, sözcükler ansızın birbirine karıştı.
Mrs. Bradburn'e geleceğimizi haber verdin mi?
Ben… ona sürpriz yapsak demiştim. Ama aklı ve mantığı, 'Söyle ona! Evlenemeyeceğini söyle! Arabaya binmeden söylemen gerek!' diye haykırıyordu. Hiçbirini söylemeyi başaramadı. Araba Middledeane yoluna çıktığında her ikisi de sessizdi.
Londra'yı geride bıraktıktan sonra Ben gündelik söyleşi konuları açıp, gelişigüzel sorular sormaya başladığında Tiffany giderek gerginliğinin azaldığını ve sabah uyanınca içinde kıpırdanan panik duygusunun yavaş yavaş yok olduğunu hissetti. Bunun yanı sıra yalnızca onun yanında olmanın bile kendisini ne kadar mutlu ettiğini fark etmişti. Onun varlığını yanında hissetmek başlı başına bir mutluluktu. Genç kız eğer onu sevmemiş olsa, bu evlilik anlaşmasından vazgeçtiğini büyük bir rahatlıkla söyleyebileceğini de anlamıştı.
Mergery Bradburn onları karşısında görüp evleneceklerini duyduğunda gözyaşlarına boğuldu.
Ah Tiffany, yavrucuğum! diyerek onu kollarına aldı. Ne kadar mutluyum, bilsen. Günün birinde senin de gerçek sevgiyi bulacağına inanıyordum.
Tiffany, teyzesinin karşısında böylesine bir suçluluk duygusuna kapılacağını hiç ummuyordu. Yaşlı kadın gözyaşlarını silerken, genç kız bir şeyler söylemeye çalıştı ama sanki dili tutulmuştu. O anda Ben'in kolunun kendisine cesaret vermek ister gibi, omzuna dolandığını hissetti. Çok geçmeden teyzesinin, gözyaşlarını unutup Ben'le nasıl neşeli bir konuşmaya daldığını görünce, genç adamın insanları etkileme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip olduğunu anladı.
Mrs. Bradburn planlar kurmaya başlamıştı bile. Hemen davetiyeleri hazırlamaya başlamalıyım. Pastayı da ısmarlamam gerek…
Teyzeciğim! Kadıncağızı düş kırıklığına uğratma pahasına onu durdurmalıydı. Teyzeciğim, üzgünüm ama biz öyle büyük bir tören istemiyoruz. Tiffany'nin sesi zayıfladı, Ben'e bakarak ondan yardım istedi.
Biz hemen evlenmek istiyoruz, Mrs. Bradburn diyerek Tiffany'ye baktı ve gülümsedi Ben. Hazırlıların tamamlanmasını beklemeye bile tahammülüm yok. İşte o etkileme gücü yeniden

harekete geçmişti. Eğer sizin için bir sakıncası yoksa izin verirseniz…
Mergery Bradburn, Ben'in karşısında direnemedi, hemen razı oldu ve sevecen bir yüzle yeğenine döndü.
Annenle babanı da çağıracak mısın canım? Anne ve babasının evlilik yaşamlarının, Tiffany için nasıl bir mutsuzluk ve acı kaynağı olduğunu en iyi bilen insan olmasına rağmen, bu soruyu sormak zorundaydı teyzesi.
Hayır. Tiffany cevap verirken bir saniye bile tereddüt etmemişti. Ben'in keskin bakışlarını üstünde hissetti. Ama ona, annesiyle babasının nefret ve güvensizliğe dayalı beraberliklerinin kendi yaşamında ne kadar derin bir yara açtığını nasıl anlatabilirdi?
Gergin bir sessizlik oldu, sonra Tiffany bakışlarını Ben'e doğru kaldırdı ve onun düşünceli bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü. Hem geleceklerini de tahmin etmiyorum. dedi durgun bir sesle.
Yemekten sonra rahip Mr. Farrow'u görmeye gittiler. Nikahları dört hafta sonra kıyılacaktı.
Buraya kadar gelmişken Albay Wainwright'ı bir aramak ve ziyaretine gitmek istiyorum. dedi Ben, arabaya binmeden önce. Hani babama, nişan ilanımızı kesip gönderen, en yakın arkadaşı. Benim için de bir amca gibidir, çocukluğumdan beri. Marchberrow da buraya ancak on kilometre.
Tiffany, Ben'in oraya yalnız gitmek istediğini düşünerek, Ben eve yürürüm dedi.
Ne biçim nişanlısın sen? dedi Ben, onu arabaya bindirirken. Beraber gidiyoruz.
billur 06.10.2006 17:28
Tiffany yaşlı Albay Wainwright'ı hemen sevdi. Gözlerinde içten şakacı sevecen pırıltıyla onları karşılayan bu adamı, Tiffany sanki yıllardır tanıyordu.
Otuz yaş genç olsaydım, nişanlını senin elinden alırdım Ben dedi Albay, göz kırparak.
Fazla oturmadılar. Arabada Ben, birkaç dakikalık baş başa konuşmaları sırasında Albay'ı nikahına çağırdığını söyledi.
Onu çağırdığına sevindim. dedi Tiffany. Onu çok sevdim. Biraz önce üçü birlikte otururlarken genç kızın içinden kendisine rahibin önüne kadar Albay'ın eşlik etmesini istemek geçmişti. Bir baba gibi… Ama henüz yeni tanıştıklarından böyle bir isteği Albay'a söyleyememişti. Ben… diye söze başladı ama sonunu getiremeyip sustu.
Evet? diye üsteledi Ben.
Ben diyecektim ki… Nikahta, rahibin önüne kadar Albay'dan bana eşlik etmesini isteyecektim ama…
Neden bunu kendisine söylemedin?
Ne bileyim, böyle bir isteği nasıl karşılayacağını kestiremedim…
Çok sevinirdi. Eğer istersen bunu kendisine ben söylerim.
Söyler misin? Tiffany'nin gözlerinin hevesle parlayarak sorduğu bu soru üzerine Ben, arabayı yolun kenarına çekip durdurdu. Bakışlarını dikkatle genç kızın yüzünde gezdirdi.
Bu babanı gücendirmez mi?
Onu gücendirmek söz konusu bile değil. Aslına bakarsan ne annemin ne de babamın evliliğimle ilgileneceklerine inanmıyorum. Sesi kısık ve hüzünlüydü. Gözlerinin yaşlarla dolmaması için kendini güç tuttu. Annesi yılbaşında kendisine bir kart göndermişti ama Tiffany bunun nedenini biliyordu. Mutlaka yılbaşı kartlarını hazırlarken adres defterinde adına rastladığı için göndermişti o kartı kızına. Babası ise zahmet edip yılbaşını kutlamamıştı bile. Doğum günleri unutulalı çok oluyordu. Senin için çok şaşırtıcı, biliyorum… Gözlerini ellerine dikmiş, ayıramıyordu. Ama annem ve babamla olan yaşamım, karanlık ve acı doluydu. Yalnızca benim için beraberliklerini sürdürüyorlar ve her fırsatta bunu bana hatırlatıyorlardı. Öyle ki, en sonunda ayrıldıklarında bu benim için bir kurtuluş oldu, böylece teyzemin yanında yaşama imkanı doğmuştu.
Ben uzandı, onu çenesinden tutup, kendisine bakmaya zorladı. O parlak, iri gözlerde bir çocuğun duyarlılığını, kolay üzülen ince bir ruhun varlığını görmüş olmalıydı.
Çok katı bir insan olduğumu düşünüyorsundur. dedi Tiffany telaşla. O gözlere bakmakta zorluk çekiyor, ama yine de bakışlarını ayıramıyordu. Ama… ama eğer annemle babam düğünüme gelirlerse yapacakları tek şey kavga etmek olacaktır. Gözlerinin önünde benzer sahneler canlandı, yüreği tepkiyle doldu. Oysa ben evlendiğim günün çok güzel olmasını istiyorum. Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz kendine geldi. Neler diyordu böyle? Yoksa duygularını ele vermiş miydi? Birkaç saniye süren sessizlik sırasında yanaklarına ateş bastığını hissetti. Ama Ben yavaş, okşayıcı bir sesle konuştu.
Eğer güzel bir günde evlenmek istiyorsan neden o günü güzel kılmayalım? Sonra yavaşça kolunu omzuna doladı, Tiffany'yi kendisine doğru çekti.
Başı kendisine doğru yaklaşırken Tiffany'nin gözleri iri iri açıldı. Onu dudaklarından mı öpecek yoksa?

Gözlerindeki korkuyu gördüğünden mi nedir, Ben'in dudakları ağzına yönelmedi, hafifçe yanağından öptü genç kızı. Sonra kolunu çekip, arabayı yeniden çalıştırdı.

Günün geri kalan bölümü çok çabuk geçti. Teyzesinin evinde çay içtikten sonra Londra'ya hareket ettiler. Yolda Tiffany duygularını açığa vurma korkusuyla, olabildiğince az konuşmaya çalıştı.

Ben onu eve bıraktığında içeri girmeyeceğini sabah erkenden sefere çıkacağını söyleyerek veda etti, ayrıldılar.

Yalnız kaldığı zaman Tiffany'nin eli yanağına gitti. Ben'in kısa, yumuşak öpücüğü, onun kendisini anladığını gösteriyordu. Annesiyle babasını düğününe çağırmama nedenini anlamış, duygularını paylaşmıştı. Tiffany artık onunla evlenme kararından dolayı hiçbir zaman pişmanlık duymayacağının bilincine vardı. Onu seviyordu. Geçici bile olsa onunla evlenmek, kısa bir süre bile olsa onunla aynı evde oturmak düşlerinde bile göremeyeceği bir mutluluk olacaktı. Ve Tiffany bu kadarcık olsun mutluluğu hak ettiğine, onu yaşaması gerektiğine inanıyordu.

Düğününden önceki son seferine çıkıyordu Tiffany. Dört hafta çok çabuk geçmişti. Ama göreve çıkmadan önce, düğünde giyebileceği uygun bir elbise almak, evi toplamak zorundaydı. Evlilik iznini almak için personel dairesine gittiğinde Ben'in izin işlemlerini çoktan haletliğini öğrenmişti.

Düğün için hem zarif hem de kendisine çok yakışan beyaz ve sade bir elbise aldı. Janet'la birlikte evi toplayıp temizlediler. Ben'in evine götüreceği eşyalarla gereksiz olanları ayırdılar.

Göreve çıkarken ev çok boş ve ıssız görünüyordu gözüne. Görev dönüşü burada yalnızca bir gece daha kalacak sonra birkaç parça eşyasını alıp son hazırlıklara yardım etmek üzere teyzesinin yanına gidecekti. İçi karmakarışık duygularla doluydu. Bir yandan sevdiği adamla kısa süreli bile olsa bir beraberliği yaşamanın mutluluğunu duyuyor, bir yandan da korkuyordu. Duygularını belli etmeden nasıl onunla aynı evde yaşayacak, aralarındaki ilişki nasıl olacaktı? Sonra kendi kendini rahatlatmaya çalıştı. Nasıl olsa zamanlarının çoğu görevde geçecekti. Birbirlerini çok az görecekler, merhabalaşmak ve vedalaşmak fırsatını ancak bulabileceklerdi. Bunu düşünür düşünmez de rahatlayacağına içini garip bir kederin kapladığını hissetti.

Uçuş yorucu geçmişti. Bu Miss Nicholls olarak çıktığı son seferdi. Bir yandan yorgunluk, bir yandan kendisini bekleyen belirsiz geleceğin yarattığı sıkıntı, bir yandan da Ben'le ilgili karmaşık duygularının verdiği tedirginlikle bir an önce eve gidip uyumak istiyordu. Ama bu fırsatı bulamadı. Arkadaşları evliliğini kutlamak için personel kulübünde küçük bir parti verdiler.

Tiffany birkaç kadeh içkinin kendisine iyi geleceğini, sinirlerini yatıştıracağını sanıyordu, ama öyle olmadı. Tersine içki, iç dünyasının karışıklığını, sinirlerinin gerginliğini daha da arttırdı.

Eve dönüşte, merdivenleri çıkarken birden aklına geldi, evlilik izinleri süresince Ben ne yapacaktı? Tatile çıkacak mıydı? Çıkacaksa Tiffany de onunla gidecek miydi? Yüzüne ateş bastı ansızın. Ben onu neden yanına alsındı? Bu gerçek bir balayı olmayacaktı ki…

Sonra aklına başka bir düşünce geldi. Ya Ben bir yere gitmeye kalkmazsa ve bütün bir hafta evde baş başa olurlarsa? 'Bütün bir hafta!' diye haykırdı düşünceleri. Tam yedi gün Ben'e bu kadar yakın nasıl yaşayabilirdi? Sinirleri boşalma noktasındaydı. Kendisini hiç bu kadar kötü hissetmemişti.

Saatler geçti, gece yarısı oldu, ama Tiffany'nin sinirleri hala yatışmamıştı. Tersine, içindeki kaygıları giderek büyüyordu. Bütün korkusu, ilişkilerinin Ben'le birbirlerinden nefret edecekleri bir noktaya varmasıydı. Bu düşünceyle boğazına bir şeylerin düğümlendiğini ve gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissetti.

İşte tam o sırada kapı çalındı. Kim olabilirdi gecenin bu saatinde? Sakın partide birlikte oldukları çılgın gruptan birkaç kişi gelmiş olmasındı?

Kapıyı açtı.

Ben… Sesi fısıltıyla çıkmıştı. Onu bir daha yalnızca kilisede göreceğini umuyordu. Gözyaşlarını tutamayacağını anladı.

Ben ilk önce, bu geç saatte neden geldiğini söylemeye hazırlanır gibiydi ama Tiffany'nin yüzünü görünce şaşırdı, duraksadı. Sonra genç kızın ondan duymayı düşleyemeyeceği kadar yumuşak bir sesle, Neyin var, Tiffany? diye sordu.

Ama Tiffany daha fazla o halde duramazdı, çünkü onun kendisini ağlarken görmesindense ölmeyi yeğlerdi. Döndü, odasına koşup kapıyı kapattı, arkası kapıya dönük öylece durdu. Kapının yavaşça açıldığını da duymadı.

Onun ellerini omzunda hissetti, sonra Ben onu yavaşça kendine çevirdi. Tiffany'nin yüzündeki karmakarışık ifadeyi görmüş, onun titrediğini hissetmişti. Yine aynı sesle sordu. Söyle bana Tiffany, neyin var?

Tiffany yalnızca baktı ona. Hiçbir şey söyleyemedi. Ağzından bir sözcük çıkacak olsa hüngür hüngür ağlayacağını biliyordu. Sonra Ben onu göğsüne çekti ve kollarına aldı. Tiffany, onun elinin yavaş yavaş saçlarında dolaştığını hissettiğinde sanki bu dünyada değil, bambaşka bir düş evrenindeydi.
Başını kaldırıp ondan uzaklaşmaya çalıştı. Oh, Ben kendimi öyle… öyle… Sözlerinin sonunu getiremedi, tekrar kendini Ben'in kollarının güvenli sıcaklığına bıraktı. Ne istediğini çok iyi bilen, kendisinden böylesine emin bir adama kuşkularından, kaygılarından nasıl söz edebilirdi?
En sonunda, Ben onu yeterince kollarında tutuğuna inanmış olmalı ki, tek kolunu indirdi. Öbür kolu hala omzunda olduğu halde onu yavaşça oturma odasına doğru götürdü. Sinirlerin oldukça bozuk. dedi alçak ve yumuşak bir sesle. Gel, oturalım, canını sıkan şeyin ne olduğunu anlat bana.
Garipti ama, şimdi Ben'in yanında o karamsar ruh halinden eser kalmamıştı.
Evliliğimiz hakkında kafama üşüşen bir sürü kuşku, kaygı… Bilemiyorum… hiçbir şey düşünemiyorum…
Sanırım yorgunsun. Ben kanepede, yanında oturuyordu. Kolu hala dostça omzuna atmıştı.
Ayrıca evlilik öncesi için çok doğal olan sinir gerginliği de üzerine tüy dikmiş anlaşılan.
Tiffany onun her dediğini onaylamaya hazırdı. Şimdi daha iyi olduğunu söyledi.
Güzel dedi Ben ve Tiffany, bütün yüreğiyle onun kolunu omzundan çekmemesini diledi. Oysa Ben, kolunu hafifçe çekti. 'Şimdi gidecek.' Diye düşündü kız acıyla. Birer kahveye ne dersin? sorusu üzerine rahatladı. Demek biraz daha kalacaktı.
Tiffany kendini bir solukta mutfakta buldu. Bu yepyeni bir Ben'di ve onu her zamankinden daha çok seviyordu.
Elinde kahvelerle dönüp, yine kanepeye yanına oturduğunda çocuksu bir utangaçlığa kapıldı.
Şey… Buraya gelmen için özel bir neden var mıydı? Aslında bunun hiç önemi yoktu. Yanındaydı ya, buradaydı ya, önemli olan buydu!
Hayır. Yalnızca geçiyordum, ışıkların yanık olduğunu görünce bir uğrayıp bakayım dedim.
Tiffany, uğradığı için ne kadar mutlu olduğunu düşündü. Yine sessizliğe gömüldüler. Ben çevresine bakınca Tiffany en sonunda konuşabildi.
Ne kadar boş görünüyor, değil mi?
Olsun. Yalnızca bir gece daha kalacaksın. Yarın Middledeane'e gidiyorsun değil mi?
Evet. Her şeyim hazır.
Pasaportunu aldın mı?
Pasaport mu?
Evet. Evde bir gece kaldıktan sonra İsviçre'ye gideriz. Babamla tanışmanı istiyorum.
Tiffany'nin bütün gerginliği, bütün sıkıntıları birden uçup gitmişti. Onu İsviçre'ye yalnızca babası için götürmesinin bir önemi yoktu. Önemli olan Ben'in onu da yanına almasıydı! Gözleri mutlulukla parladı, yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. O anda ne kadar güzelleştiğinin farkında bile değildi. Yalnız birden Ben'in çene kaslarının gerildiğini, yüz çizgilerinin sertleştiğini sezer gibi oldu. Yine de dilinin ucuna kadar gelenleri söylemekten kendini alamadı.
Tatile çıkarken beni de yanına alacağını düşünmemiştim.
Ben dönüp ona baktı. Zaman zaman garip şeyler yaptığımı kabul ediyorum… Ama gelini almadan balayına çıkmak gibi bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti. Gözlerini bir süre Tiffany'nin yüzünden ayırmadı, onun kızardığını görüp hafifçe gülümsedi.
Şimdi kendini iyi hissediyor musun? diye sordu Ben, ayağa kalkarak.
İyiyim sağ ol.
Salıya görüşmek üzere o halde. Hoşça kal, Tiffany
billur 08.10.2006 15:44
Beşinci Bölüm
Düğün günü hava bulutsuz ve güneşliydi. Margery Bradburn elinde bir kahvaltı tepsisiyle yeğeninin odasına girdiğinde, Tiffany henüz uyanmıştı.
Teyze! Neden zahmet ettin? diye itiraz etti genç kız, ama teyzesinin tatlı gülümsemesi onu susturdu; sessizce kucaklaştılar.
Tiffany teyzesinin iki gündür olağanüstü iyi olduğunu ve bir kez bile ağlamadığını memnuniyetle düşündü. Ama genç kız, beyaz nikah elbisesi içinde mutluluktan uçarak aynaya bakarken, yaşlı kadının artık gözyaşlarını tutamadığını gördü.
Neyse ki, o an fazla uzun sürmedi, kapı çaldı. Albay Wainwright gelmişti.
Sağdıç ise, Ben'in yakın arkadaşı Dr. Ian Repton'dı. Tiffany'nin büyüdüğü köyden komşular küçük kiliseyi

doldurmuştu. Ah canım, ne güzel bir gelin! ve Tanrı onları mutlu etsin! fısıltıları arasında
Tiffany, Albayın kolunda içeri girdi. O anda genç kız için Ben'den başka kimse yoktu orada. Yanındaki
sağdıcı ile sırtı onlara dönük olduğundan, Tiffany'nin içeri girdiğini fark etmemişti. Sonra yanındaki
arkadaşı kulağına eğilip bir şey söyledi. Herhalde gelinin geldiğini haber vermişti ama Ben dönmedi.
Geleneksel evlilik yeminini, rahibin ardından tekrarlarken Ben'in sesi net ve kendinden emindi. Oysa
Tiffany'nin sesi güvensiz ve titrek çıkıyordu. Ama Ben'in sıcak elinin uzanıp kendisininkini tuttuğunu
hissettiğinde bir güven, bir mutluluk duydu içinde. Ondan sonra sesi, Ben'inki kadar rahat ve güvenliydi.
Tiffany'nin parmağına alyansı takarken Ben ona baktı. Genç kızın beyazlar içindeki tazeliğini, saflığını ve
yeni yıkanmış saçlarındaki pırıltıları içine sindirmek ister gibiydi. Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme
yayıldı. Tiffany'nin de ona gülümsemesi, elini tutan parmaklarının hafifçe kasılmasına neden oldu.
Teyzesi onları öpüp kutladığı sırada, Albay Wainwright'ın arkasında duran, alımlı, güzel bir kadın onlara
yaklaştı, Ben ikisini tanıştırdı. Bu kadın Frances'tı. Ben'den birkaç yaş genç görünüyordu. Otuz üç, otuz
dört yaşlarında olmalıydı. Genç kadın, Tiffany'nin umduğunun tersine, sesinde hiçbir düşmanlık izi
olmaksızın genç kızı kutladı. Seninle tanıştığıma çok sevindim Tiffany. Ben ile çok mutlu olacağınıza
yürekten inanıyorum. Sonra Tiffany'yi yanağından öptü.
Sonrası tam bir kargaşa içinde geçti. Bir sürü insan onları öpüyor, kutluyor, mutluluklar diliyordu.
Sonra, Ben'in bir kutlama yemeği vereceği otele doğru yola çıktıklarında, Tiffany ile Ben arabada yalnız
kaldılar. Tiffany yol boyunca çok sessizdi. Bir şey aklından çıkmıyordu. Düğünde herkes tarafından
öpülmüştü… Ben hariç! Bunun kendisi için pek fazla bir şey ifade etmemesi gerekirdi, ama Ben hiç
değilse çevreye karşı, yanağından olsun öpebilirdi onu. Tiffany bunun teyzesinin de gözünden
kaçmadığına emindi.
Ben'in birden, Neyin var? diye sorması onu irkiltti.
Hiç dedi yavaşça Tiffany. Ona bakamayacağını hissetmişti. Ben ansızın bir yan yola saptı.
Ama bu yol…
Otele giden yol değil, biliyorum. dedi Ben kısaca.
Sonra arabayı yolun kenarında çayırlık bir yere çekti. O zaman anladı Tiffany. Kısacık cevabı onu
kızdırmış, tedirgin etmişti. Araba durdu. Onun kendisine baktığını hissediyordu.
Tiffany.
Yalnızca bu kadar. Alçak sesle söylenmiş bir tek sözcük. Tiffany onun, dönüp kendisine bakmasını
istediğini anlamıştı. Bu sessiz isteğe karşı direnmenin bir anlamı olmadığını bildiğinden genç kız yavaşça
başını çevirdi ve güçlükle onun gözlerine bakabildi.
Ne demek, hiç? Bu ne biçim cevap? Ben böyle bir cevabı kabul edemem. Evliliğimizin ilk bir saati
içinde tatsızlık da istemiyorum. Onun için söyle, neyin var?
Tiffany ağzını açtı, ama yalnızca, Ben… diyebildi, sonra yeniden kapattı. Gerisini getirememişti.
Ben bir süre bekledi, onun başka bir şey söylemeyeceğini anlayınca öyle bir tepki gösterdi ki, Tiffany bir
kez daha, Ben Maxwell'in diğer insanlardan çok farklı yaratıldığını, bambaşka bir hamurdan
yoğrulduğunu ve inanılmaz bir sezgi gücüne sahip olduğunu anladı.
Kilisede alışılmış şeyi yapmayıp seni öpmediğime kırıldıysan, sana neden öpmediğimi söylemeliyim.
Aklıma gelmediği, ya da aldırmadığım için değil. Öpmedim çünkü… Bir süre sustu. Bir şeylere kızmış
gibi ya da aklından geçenleri ifade edecek sözcükler ararcasına durup baktı. Sonra daha değişik bir ses
tonuyla konuşmaya başladı. Tanrım, Tiffany! Kendini bir kez görmeliydin. Öyle… öyle güzel, öyle
genç… lanet olsun… öyle el değmemiş ve temizdin ki…
Tiffany'nin yüzüne bir sıcaklık yayıldı. O anda onun için önemli olan tek şey, Ben'in onu güzel bulmasıydı.
Ben tekrar konuşmaya başladığında sesi çok daha yumuşak ve okşayıcıydı.
Söyleme çalıştığım şey şu… Senin evlilik dışı yatak beraberliğini kesinlikle reddettiğini biliyorum ve şu
anda benimle evlenmiş durumdasın. Her ikimiz de bu evliliğin bazı koşullar nedeniyle bir anlaşmadan
ibaret olduğunu biliyoruz. Ama birkaç saat sonra evde baş başa, yalnız kalacağız. Tiffany'nin yüreği
birden çılgınca çarpmaya başladı, gözlerini onunkilerden ayıramıyor, onun sözü nereye getireceğini
anlamaya çalışıyordu. Bu gece benimle evde yalnız kalınca bazı kaygılara kapılman doğal. Kilisede
evlilik kutlamalarına bütün katılma isteğime rağmen, salt birkaç saat sonrası için birtakım kaygılara
kapılmanı önlemek amacıyla seni öpmedim. Beni anlıyor musun Tiffany?
Hiç bu açıdan düşünmemiştim.diyebildi Tiffany. Oysa Ben'in ne kadar haklı olduğunu kendiside
biliyordu.
Sonra Ben devam etti Biliyorum teyzen öpüştüğümüzü görseydi çok mutlu olacaktı. Tiffany onun,
sorunun yalnızca teyzesi olmadığı gerçeğini anlamamış olmasına sevindi. Şimdi, mademki kafandaki

kuşkuları ve soru işaretlerini dağıtabildim, neden anlaşmamızı mutlu bir biçimde imzalamıyoruz?
Kolu yavaşça Tiffany'nin omzuna dolandı, genç kız onun göğsüne doğru çekildiğini hissetti. Az sonra da dudakları dudaklarının üzerindeydi. Öpüşü ondan bir şeyler ister, onu karşılık vermeye zorlar gibi değildi, inanılmayacak kadar yumuşak ve okşayıcıydı. Tiffany hiç bu kadar güzel öpüldüğünü hatırlamıyordu. Ama bir yandan da onun, kendisini güçlü bir iradeyle denetim altında tuttuğunu, normal olarak öpüşmesinin böyle olmadığını da hissediyordu. Dudakları uzun bir süre, tatlı, okşayıcı, dokunuşlarla ağzının üzerinde dolaştı, sonra çekildi.
Tiffany gözlerini açtı ve onun alev alev yanan gözleriyle karşılaştı. Ben, sanki kendisine bir şeyler söylemek üzere gibiydi. O ne derse kabul etmeye hazırdı Tiffany. Ama Ben hiçbir şey söylemden döndü, motoru çalıştırdı. Davetliler bizi bekliyordur, ne dersiniz, Mrs. Maxwell?
Gerçekten de herkes onları bekliyordu. Özellikle de teyzesi. Yaşlı kadının yüzü mutluluktan pırıl pırıldı. Uzun neşeli bir yemekten sonra Ben, üstünü değiştirmesi için Tiffany'yi teyzesinin evine götürdü. Teyzesi genç kıza çok güzel iç çamaşırları ve birkaç tane de zarif, uzun gecelik almıştı. Hele bunlardan bir tanesi, incecik askılı ve tümüyle danteldi. Sevgili romantik Margery teyze! Tiffany kendi kendine gülümseyerek bunları valizine yerleştirdi, üzerine de yeşil yün bir takım giydi.
Ben'in evine vardıklarında genç adam Tiffany'nin valizini ve çantalarını odasına taşıdı. Genç kız odaya girince gözlerine inanamadı. O sevmediği gri duvarlar gitmiş, yerine açık mavi duvarlar ve daha da açık tonda mavi perdeler gelmişti.
Ben… diye fısıldadı. Bunu… bunu benim için mi yaptın?
Griyi sevmeyeceğini düşündüm. dedi doğal bir sesle. Sonra Birer kahve yapayım diyerek odadan çıktı
Onun bu düşünceli davranışı Tiffany'yi çok etkilemişti. Keşke onun için daha çok şey yapabilseydi… Neyse ki bir şeyler yapabilme fırsatını buldu. Geç saatlerde hafif bir akşam yemeği hazırladı.
Saat on bire doğru esnemeye başladı. Alabildiğine yoğun bir günden sonra yatağa girmek için can atıyor, ama bunu Ben'e söylemek nedense güç geliyordu. Yine de arabadaki o konuşma için Ben'e teşekkür borçluydu. Yoksa şimdi olduğundan çok daha gergin olacağından emindi.
Uykun mu geldi? Belli ki Ben esnediğini fark etmişti.
Biraz.
Ben daha yatmam. Banyoyu önce sen kullanabilirsin.
Tiffany güzel bir duş alıp, yeni geceliğinin üzerine pembe, bol tüylü sabahlığını geçirdikten sonra aynaya baktı. Makyajsız yüzünün pembe beyaz, pürüzsüz teniyle bu sabahlık içinde ne kadar sevimli ve çekici olduğunun pek farkında değildi. Oturma odasına, ona iyi geceler dilemek için girdiğinde, Ben yerinden kalktı. Şu halinle on altı yaşından fazla göstermiyorsun. dedi. Sonra yaklaşıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Bugün için teşekkürler. dedi içten bir sesle. Dudakları Tiffany'nin pembeleşen yanağına dokundu.
Yüzü, Ben'in elleri arasında, sanki yüzyıllarca kalmış gibi geldi Tiffany'ye. Yatağına yattığında uzun süre o anı tekrar tekrar yaşadı.
Omzunu sarsan bir elle uyanıp, derin bir uykudan sıyrılmaya çalıştı. Birkaç saniye nerede olduğunu, üzerine eğilen yüzün kime ait olduğunu anlayamadı, gözleri irileşti.
Ben'in yüzündeki sakin, rahat ifade Tiffany'nin korku dolu gözlerini görünce değişti. Konuştuğunda sesinin soğukluğu yaralayıcıydı. Öyle dehşetle yüzüme bakıp durma. Kocalık haklarımı istemeye gelmedim! Saat yedi buçuk. Bir saat sonraki uçağa yetişmemiz gerek.
Tiffany anında kendine geldi ve başucunda kendisini bekleyen bir fincan sıcak çayı gördü. Tanrım! Ne yapmıştı? Korkusunun kaynağının, anında uyanamamak ve üzerine eğilmiş olan yüzü tanıyamamaktan ibaret olduğunu Ben'e nasıl anlatacaktı?
Ondan sonra gerek kahvaltıda gerek havaalanına giderken arabada, gerekse uçakta, yanında o hep eski, buz gibi soğuk, ulaşılmaz Ben Maxwell vardı. Havayı yumuşatmak için yaptığı bütün girişimler, konuşma konusu açma çabaları sonuçsuz kaldı. Sonunda Tiffany'nin de tepesi atmaya başlamıştı.
billur 10.10.2006 09:39
Zürih'te, bir gece için kalacakları otelde, bir kapıyla birbirine açılan iki oda ayırtmıştı Ben. Önce her şeyin Tiffany'nin isteğine uygun olup olmadığını kontrol eder gibi bir kez onun odasına girip baktı, sonra kendi odasına çekildi ve kapıyı arkasından yavaşça kapadı.
Tiffany kapanan kapının ardından ateş püsküren gözlerle baktı. Kilitleyip kilitlememekte tereddüt etti. Aslında kilitlemek daha doğru olurdu. Böylece ona bir ders vermiş olacaktı. Ama bu düşünceyi çabucak kafasından çıkardı. Çocukça bir şeydi, üstelik sabahki korkusunu doğrulamaktan başka bir şeye

yaramayacaktı.
Az sonra öteki odanın dış kapısının kapandığını, sonra da koridorda Ben'in ayak seslerini duydu. Dışarıya çıkıyordu! Hem de ona tek bir sözcük söylemeden! Eğer uslu uslu oturup onu bekleyeceğini sanıyorsa, fena halde yanıldığını anlayacaktı. Birkaç dakikada hazırlandıktan sonra o da çıktı.
Zürih temiz, güzel bir kentti. Tiffany mağazaları, butikleri gezdi. Yanında hiç İsviçre parası olmadığından bir şey alamadı ama bu güzel vitrinleri seyretmek bile başlı başına bir zevkti. Ne kadar zaman dolaştığını hatırlamıyordu. Zamanın ne önemi vardı? Ben onu özleyecek değildi ya! Hatta belki otele dönememişti bile.
Odasına adım atar atmaz, aradaki kapı ardına kadar açıldı ve Ben içeri girdi. Gözlerindeki buz gibi öfkeyi saklamaya çalışmıyordu hiç.
Hangi cehennemdeydin, söyler misin?
Tam, dışarıda diyecekti ki, onun gözlerindeki buz gibi nefreti görünce vazgeçip, Alışverişte, dedi.
Bana haber vermek aklına gelmedi, öyle mi?
Peki sen bana çıktığını söyledin mi? diye öfkeyle cevabı yapıştırdı Tiffany.
Resepsiyondan tren saatlerini almak için aşağı inmek dışında hiçbir yere çıkmadım. Üç saattir de seni aramak için dolaşmadığım cadde, sokak kalmadı!
Tiffany kaskatı kesildi. Onun bu kadar düşüncesizce hareket edebileceğine nasıl inanabilmişti? Nasıl böyle bir şey düşünebilmişti. Özür dilerim, Ben diyebildi ancak. 'Kavga etmek hiç konuşmamaktan iyidir yine de.' Diyordu bir yandan da içinden. Belki konuşabilirler, aralarındaki soğukluğu giderebilirdi. Ama Ben, yine buz gibi sesle konuştuğundan umutları suya düştü. Bu kadar önemli alışverişin neydi?
Hiçbir şey almadım. Sonra Ben'in yüzündeki, gezip gezip de hiçbir şey almamak gibi kadınca bir davranışı küçümseyen ifadeyi görünce tepesi atıp ekledi. Yanıma İsviçre parası alacak zamanım olmadı, değil mi?
Doğru. Ben elini cebine atıp, cüzdanını çıkarttı ve içinden bir miktar kağıt para aldı. İkimiz için de yeterli İsviçre parası almıştım. Bu sabah vermeyi unuttum.
Bunları karşılayacak yeterli sterlin yok üzerimde. dedi Tiffany, paraları almak istemeyerek.
Ben'in yüzünde, kulaklarına inanamayan bir ifade belirdi. Sen aklını mı kaçırdın? Bu parayı bana ödemeni mi bekleyeceğim? Tiffany'nin gözleri aynı inatla bakmaya devam edince, öfkeden ateş püsküren bir sesle konuştu. Sen benim karımsın, Tiffany. Sonra almasını beklemeden paraları yatağın üzerine attı, kapıyı çarpıp çıktı.
Akşam yemeği saatine doğru Tiffany oldukça yatışmıştı. Ama kapıyı çarpıp çıktığından beri Ben'i görmemişti. Kapı açılıp içeri girdiğinde tuvalet masasına oturmuş gözlerine far sürüyordu. Onun arkasında durduğunu hissediyor ama dönüp bakmıyordu. Ben kısa bir süre ses çıkarmadan onu izledi.
Daha ne kadar sürecek?
On dakika içinde hazır olurum. dedi Tiffany ona bakmadan.
Hımm… Bu yirmi dakika demektir. Seni barda beklememin bir sakıncası var mı?
Demek daha şimdiden teselliyi içkide arayacak duruma gelmişti. Yine de bu düşünce komik gelmedi Tiffany'ye. Yok. dedi yine bakmadan. Ben öfkeyle derin bir soluk alınca, ona bir göz atmak zorunda kaldı ve yüzündeki ifadeyi hiç beğenmedi. Sanki bir şey yapmamak için kendini zor tutar gibiydi. Sonra kapı gürültüyle çarpıldı ve Tiffany odada yalnız kaldı.
Tam on dakika sonra giyinmiş, bardan içeri giriyordu. Ben'i hemen gördü. Tiffany'nin gördüğü en güzel sarışınlardan biriyle oturuyordu. Birden ürkütücü bir bulantıyla midesinin ağzına geldiğini hissetti. Bu duyguyu güçlükle bastırdı. Düpedüz kıskançlıktı bu!
Ben, Tiffany'yi görmüştü, onu karşılamak üzere ayağa kalktı. En sonunda gelebildin, sevgilim.
Tiffany kulaklarında yankılanan 'sevgilim' sözcüğünün şokunu atlatmaya çalışırken, Ben devam etti. Sana eski bir arkadaşımı tanıştırayım.
'Böyle eski arkadaş dostlar başına.' diye düşündü Tiffany. Anlaşılan Ben'le birlikte büyümüşlerdi. Holly Barrington, otuz yaşlarında gösteriyordu.
Tekrar karşılaşmamız harika bir şey! diye cıvıldıyordu Holly. Ben de memnun görünüyordu doğrusu. Bu, Holly'yi yemeğe davet etmesinden de kolayca anlaşılabiliyordu.
Tiffany yemek boyunca Holly'le konuşurken sesine dostça bir hava vermeye çalıştı. Aslında Holly'nin pek buna ihtiyacı da yoktu anlaşılan. Çünkü tüm söyleşi de, Ben de onun tekelindeydi. Hani hatırlıyor musun… diye başlayan ve yalnızca ikisinin bildiği eski öyküleri dinleye dinleye, Tiffany kendisini

davetsiz bir konuk gibi hissetmeye başlamıştı.

Tiffany onları izliyordu. Herhalde Ben isteseydi kolunu o zarif ama son derece yapışkan elden kurtarabilirdi. Anlaşılan istemiyordu bunu. Holly, Hatırlıyor musun Ben… diye başlayan bir başka öyküyü anlatmaya hazırlanıyordu ki, Tiffany esnemesine engel olamadı.

Yorgun musun, sevgilim? diye ona döndü Ben.

Galiba biraz, dedi Tiffany. Sonra düşünmeden ekledi. Dün gece çok geç yattım, ondandır.

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz kıpkırmızı kesildi. Nasıl olmuş da böyle düşüncesizce konuşmuştu! Dün gece balaylarının ilk gecesiydi ve söyledikleri bu açıdan çok anlamlıydı.

Ben'in yüzüne bakamayacak kadar yerin dibine geçtiğinden gözü Holly'ye takıldı ve kadının anlamlı anlamlı gülümsediğini gördü. Sonra gözleri Ben'e kaydı. O da belli belirsiz gülümsüyordu.

billur 12.10.2006 18:22

Sen o zaman bir an önce yat, Tiffany. Yarım kalan brandisine bir göz atarak ekledi. Ben de fazla gecikmem.

Tiffany kendisiyle birlikte ayağa kalkan Ben'e bakamadı, güçlükle, İyi… iyi geceler dedikten sonra hızla onların yanından ayrıldı.

Odasına çıktığında, Tiffany söylediklerini düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu. Ama soyunup geceliğini ve sabahlığını giyince bütün vücudu gevşedi.

Kısa bir süre sonra ayak seslerini, yan odanın kapısının açıldığını ve kapandığını duydu. Dudaklarına mutlu bir gülümseme yayıldı. Ben, kendisinden sonra gerçekten Holly'yle fazla oturmamıştı. Birkaç saniye sonra kendi odasının kapısı açıldı, Ben göründü. Yüzünde sabahki öfke ve sertlikten eser yoktu.

Daha yatmadın mı? dedi yavaşça. Dün gece o kadar geç yattıktan sonra çok yorgun olduğunu sanıyordum. Tiffany yüzüne ateş batığını hissetti. Kızarmakta çok haklısın. diye ekledi Ben. Gözlerinde sessiz kahkahalar parlıyordu.

Tiffany bu küçük olayın ona sevimli geldiğini fark etmişti. Birden bütün gün boyunca üzerine çöken kederin dağıldığını hissetti. Aralarındaki soğukluğu gidermek için bir şeyler yapmanın tam sırasıydı.

Ben. dedi Tiffany. Sonra bir an önce söyleyip bitirmek için aceleyle devam etti. Ben, seninle bu sabah hakkında konuşmak istiyorum. Ben'in gözlerinde birden sert bir ifade belirdi. Eğer derdini doğru dürüst anlatamazsa ertesi günü de sıkıntılı ve kederli geçirecekti. Bu… bu sabah beni uyandırdığında… uyku sersemiydim… Gözlerini ondan kaçırdı. Beni… beni daha önce bir erkek uyandırmamıştı hiç… Bir an için üzerime eğilenin sen olduğunu anlayamadım. Yabancı bir odada, yabancı bir yatakta yatıyordum, üzerime de birisi eğilmişti… An… anlatabiliyor muyum, Ben? Seni birden tanıyamadım. Tiffany söyleyeceklerini söylemişti, ama gülünç duruma düşmüş hissediyordu kendini. Duyguları belki de Ben'in umurunda bile değildi.

Genç adam onun yanına geldi ve ellerini omzuna koydu. Bana bunları açıkladığın için teşekkür ederim, Tiffany. İtiraf edeyim, bu sabah gözlerindeki dehşeti gördüğümde kan beynime çıktı. Dün gece aramızda dostça bir hava doğduğunu ve senin güvenini kazandığımı sanmıştım. Bu sabah bana şehvet düşkünü bir hayvanmışım gibi baktığını görünce kendimi kaybettim. Tiffany sonunda gözlerini kaldırıp ona baktı. Ben'in kişiliğinin bu kadar duyarlı yanını yeni keşfediyordu sanki. Madem ki birbirimize bu kadar açık sözlü davranıyoruz diye devam etti Ben, gülümseyerek, Sana itiraf etmeliyim ki geri dönüp seni gerçekten korkutacak bir şey yapmamak da aklımdan geçmedi değil.

Tiffany tepkiyle irkildiğini hissetti. Ama… yapamazdın…

Yapamaz mıydım? Peki beni kim durduracaktı?

Tiffany, onu durduracak güçte olmadığını biliyordu. İma ettiği şeyin bilincine varınca sarardı. Onu seviyordu, onun gerçekten karısı olmak istiyordu ama onun cezalandırma dürtüsüyle kendisine sahip olması yeni başlayan evliliklerinin orada bitmesi demekti.

Ama kaygılanmana gerek yok. dedi Ben yavaşça. Ellerini onun omzundan indirip döndü. Öyle bir şey yapmadım, değil mi?

Tiffany o sabahki duygularıyla ilgili gerçeği ona açıkladığına memnundu, çünkü böylece aralarındaki gergin hava giderilmişti ertesi sabah Ben, kahvaltı tepsisini yatağının başucuna getirdiğinde çok sıcak ve dostça davranıyordu. Holly Barrington'a bir daha görmeden Zürih'ten ayrıldılar. Davas'a vardıklarında taksiyle, Ben'in iki yatak odalı bir daire ayırttığı otele gittiler. Tiffany odasında eşyalarını açıp taba rengi pantolon takımını giydikten sonra oturma odasına Ben'in yanına gitti. Genç adamın bakışlarının üzerinde olduğunu hissedince, içinden, onun kendisini az önce aynada yansıyan görüntüsü kadar güzel bulmasını diledi. Ama onun bunu hiçbir zaman söylemeyeceğini de biliyordu.

Bugün öğleden sonra babamı görmeye gideriz diye düşünmüştüm. dedi Ben. Dün telefon

ettim, seni görmek için sabırsızlanıyor.
O gün öğleden sonra, on beş dakikalık güzel bir yürüyüşün ardından, hastaneden çok sevimli bir eve benzeyen kocaman ağaçlıklı bir bahçe içindeki sağlık merkezine gittiler.
Bir hemşire onları bekleme odasına aldı.
Baban yatmıyor mu? diye sordu Tiffany, gerginliğini bastırmaya çalışarak.
İlk başta yatıyordu. Ben'in Tiffany'yle evlenme nedeninin amacına ulaşıp ulaşmadığının belirleneceği an giderek yaklaşıyordu. Ben bu yüzden sinirli ve rahatsızdıysa bile bunu belli etmemeyi gerçekten çok iyi başarıyordu. Ama artık belirli dinlenme saatleri dışında ayağa kalkmasına, gezip dolaşmasına izin veriliyor. Buranın havası öylesine temiz ve güzel ki, yalnızca solumak bile onun için bir tedavi.
O anda odaya doğru yaklaşan ayak seslerini duydu Tiffany. Kapı açıldığı anda babasıyla karşı karşıya geleceklerini ikisi de biliyordu.
Ben'in kolu ona doğru uzandı ve Tiffany hiç düşünmeden ona sokuldu, gövdesinin güven verici dokunuşlarını hissetti. Ben kolunu onun omuzlarına dolamış, Tiffany'yi sıkıca kendine doğru çekmişti. Böylece Harvey Maxwell içeri girdiğinde oğlunu genç karısına sarılmış olarak buldu. İki saniyelik sessiz bakışma Tiffany'ye yüzyıl gibi geldi. En az oğlu kadar sert görünümlü ve uzun boylu olan yaşlı adam onlara doğru yaklaştı.
Baba oğul kucaklaştılar. Merhaba baba. dedi Ben. Sonra Tiffany'ye dönüp ekledi. Sana Tiffany'yi tanıştırmak istiyorum.
Tiffany, Harvey Maxwell'in oğlunun yeni evlendiği karısını gerçekten sevdiğine ve eski sevgilisi, şimdiki üvey annesiyle arasında hiçbir duygusal bağın bulunmadığına inanmasının sağlığı için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. İçinden onu buna inandıracak bir sürü şey söylemek geliyor ama dili tutulmuş gibi ağzından tek bir sözcük bile çıkmıyordu. Onun kendisini büyük bir dikkatle incelediğini fark etti. Yaşlı adam ondan hiçbir şey söylemesini beklemiyordu sanki. Sonra göz göze geldiler. Tiffany, Hervey Maxwell'in yüzünde o ana dek gördüğü en güzel, en sıcak gülümsemenin belirdiğini gördü.
Demek oğlumun en sonunda bir limana demirlemesini sağlayan kız sensin öyle mi?
Sonunda Tiffany'nin dili çözülmüştü. Epeyce uğraşmak zorunda kaldım. dedi itiraf edercesine.
Ama evet… Sonunda başardım. Genç kız Ben'in istediğinin gerçekleştiğini, babasının artık onun başka bir kadını sevip onunla evlendiğine inandığını anlamıştı. Bunun sevinciyle yüzü aydınlandı gülümsedi. Az sonra da kendini yaşlı adamın kollarında buldu. Harvey Maxwell, rahatlamanın ve oğlu adına duyduğu mutluluğun verdiği sevinçle kucaklamıştı onu.
Bir saat kadar kaldılar hastanede. Dönüşte otele yürürken Tiffany, Ben'i düşüncelere dalmış gördüğünden hiç konuşmadı. Uzaktan otel göründüğünde sessizliği Ben bozdu.
Demek bir limana demirlememi sen sağladın?
Tiffany çabucak ona bir göz attı. Yoksa babasının söylediklerini hemen onaylamasına kızmış mıydı? Ama Ben'in yüzündeki gülümsemeyi görünce o da rahatlayarak gülümsedi. Gerçi Ben'in ona gerçekten aşık olması düşünülemezdi ama yine de mutluydu Tiffany.
Aralarındaki sessizlik bir kez bozulunca genç kız kafasını kurcalayan bir sürü soruyu Ben'e sorma ihtiyacını hissetti.
Babanı nasıl buldun?
Geçen gelişimdeki gibi. Ama bundan sonra söyledikleri Tiffany'yi daha da mutlu kıldı. Ama seni görmek ona iyi geldi.
Öyle mi düşünüyorsun?
Bundan eminim. Seni kucakladığı zaman yüzünü görmeliydin… Sanırım son yıllarda ona en iyi gelen ilaç bu oldu.
Tiffany yaşlı adamı mutlu eden şeyin yalnızca, oğlunun sevebileceği biriyle evlenmesi olduğunu biliyordu. Bunun insan olarak erdemleri, kişiliği ya da diğer özellikleriyle bir ilgisi olmadığının farkındaydı.
O gece yatağında Tiffany güzel bir gün geçirdiğini düşünüyordu. Ben'in yüzü, bir kez olsun o nefret ettiği sert ifadeyle gölgelenmemişti gün boyunca. Akşam yemeğini erkenden yedikten sonra Davos'u gezmeye çıkmışlar, dönüşte Tiffany, Ben'in birer içki içme önerisini geri çevirerek yorgun olduğunu söylemiş ve odasına çekilmişti.
Yorgundu ama gergin değildi. Tatlı bir yorgunluktu bu. Ben'in odasından gelen ayak seslerini duydu, genç adam ışığının hala yanık olduğunu fark etmiş olmalıydı ki, az sonra yavaşça kapı açıldı. Ben onun yatakta ve uyanık olduğunu gördü. Tiffany'nin yüreği ansızın deli gibi çarpmaya başlamıştı.
Uyuyakalıp ışığını söndürmeyi unuttuğunu sandım Ben dedi. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi

ekledi. Bir sorun yok ya? Eğer konuşursa deli gibi çarpan yüreğini ele vermekten korktuğundan, Tiffany yalnızca başını iki yana sallamakla yetindi. Sonra Ben, yavaşça İyi geceler diyerek çıktı.
Ancak saat üçte uykuya dalabildi. Bu nedenle, Ben'in sabah gelip onu uyandırmasına hiç hazırlıklı değildi. Tiffany için uykunun tatlı kollarından ayrılmak ölüm demekti o anda. Beş dakikacık daha uyusa ne olurdu? Git başımdan, uyuyacağım. diye mırıldanarak başını yastıklara gömdü.
Aynı anda dehşet içinde Ben'in yatak çarşafını üzerinden çekip aldığını fark etti. Uykunun sersemliğinden eser kalmamıştı artık. Ben uyurken yukarı doğru sıyrılmış geceliğinin altından görünen yarı çıplak vücuduna bakarken, Tiffany kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Ama çarşaflara yapışmasına fırsat kalmadan Ben çabucak üzerini örttü.
Tiffany, özür dilerim. Kendini ilk toparlayan Ben olmuştu. Lütfen tedirgin olma, hayatım. Yumuşak, sevecen sesi genç kızın öfkesini yatıştırmaya yetmemişti. Başı yan çevrilmiş, yastığa gömülmüş gözleri sımsıkı kapalı öylece yatmaya devam ediyordu. Bunu gören Ben, öfkeyle söylendi. Nereden bilebilirdim? Seni pijamadan başka bir şey giymeyen kızlardan sanıyordum.
İltifatına çok teşekkürler. dedi Tiffany dişlerinin arasından. Gözleri hala kapalıydı. Ben'in tatlı gülüşü bile onu yatıştıramadı.
Ne de olsa senin kocanım dedi Ben rahat ve doğal bir sesle. Sunduğun… şey… güzelliklere ben bakamayacağımda kim bakacak? Şakacı bir sesle söylenen bu sözler de bir işe yaramadı. Sonunda Ben kızmaya başlamıştı galiba. Şimdi söyle, kendin mi kalkarsın yoksa ben mi kaldırayım seni?
Evet, yani hayır! Genç kız en sonunda gözlerini açmıştı. Sözcüklerinin üzerine basa basa ve yüksek sesle bağırdı. Lütfen bu odadan derhal çıkar mısın!
Ben küçük bir kahkaha atarak onun isteğine uydu, kapı kapandı.
Kahvaltıda Tiffany surat asıp durmasının bir işe yaramayacağını anlamıştı. Ben'in keskin bakışlarına daha fazla dayanamayarak, Bu sabahki tepkim için özür dilerim. dedi yavaşça. Dün gece iyi uyuyamamıştım da…
Bunun özel bir nedeni var mıydı?
Yabancı bir yerde yattığım için olsa gerek herhalde. oysa Tiffany bu gerekçenin hiç de inandırıcı olmadığını biliyordu, çünkü mesleği gereği, kendi evinden çok, yabancı otellerde yatıyordu. Ama Ben daha fazla üstelemedi.
Kahvaltıdan sonra, Schatzalp'ın kıvrılarak tepeye doğru çıkan dar patikasını tırmandılar. Çok güzel bir yürüyüş olmuş, ben'le aralarındaki soğukluğun giderilmesi Tiffany'yi rahatlatmıştı.
Tek katlı yapıların arasından yükselen bir kilisenin bulunduğu tepeye tırmandıklarında yemyeşil vadi ayaklarının altında kalmıştı. Tiffany bu manzarayı hiçbir zaman unutmayacağını biliyordu. Her şey o kadar güzel, Ben'in varlığını yanında hissetmek öylesine benzersiz bir mutluluktu ki, sanki bir düş evreninde gibiydi. Tiffany büyüyü bozmaktan korkup ne bir sözcük söyleyebiliyor ne de hareket edebiliyordu. İçinde bir duygu, aynı büyülü havanın Ben'i de etkisi altına aldığını fısıldıyordu. Birden elini Ben'in sıcak elinin içinde hissetti. Dönüp ona baktığında yüzündeki yumuşak duyarlı ifadeyi görüp gülümsedi. İşte o anda onu sevdiğini söyleyebileceğini hissetti. Yalnızca o an söyleyebilirdi, çünkü bir daha, ikisini birden sarıp sarmalayan bu büyülü hava belki de hiç olmayacaktı aralarında. Birden bir sesle irkildiler.
Ben!… Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim!
Tiffany hayatında kimseden nefret etmemişti. Ama o anda Hollyy Barrington'ı tepeden aşağı yuvarlayabilirdi.
billur 15.10.2006 21:58
Altıncı Bölüm
Tatillerinin geri kalan kısmı –Tiffany'nin buna 'balayı' demeye dili varmıyordu- Holly'yle birlikte geçti. Garip bir üçlü oluşturuyorlardı. Dönüş zamanı geldiğinde, son kez Ben'in babasını ziyaret ettiler ve otelden ayrıldıklarında Tiffany'nin sıkıntıdan yüreği daralıyordu. Çünkü Ben, o eskiden tanıdığı kaya gibi sert, duyarsız kaptan pilot olmuştu yine. Tiffany bunun nedenini tam olarak çözemiyordu. Aslında bu bir haftalık tatilin, aralarında sıcak bir ilişkinin oluşmasına yardım edeceğini ummuştu. Belki bu sözde evlilikleri gerçek bir evliliğe dönüşebilirdi. Ama bu umudunun ne kadar yersiz olduğu açığa çıkmıştı. Daha dün gece, hak etmediği halde Ben'in sert tepkisiyle karşılaşmıştı.
Gecenin bir saatinde uyanıp, nedendir bilinmez, saati öğrenme ihtiyacını hissetmiş, koluna baktığında saatini banyoda unuttuğunu hatırlamıştı. Odasından çıktığında, çoktan uyuduğunu sandığı Ben'i ayakta görünce şaşırmış ve duraksamıştı. Ben, belki de rahatsızlandığını sandığı için ona doğru yürümüş, Tiffany, Saatimi alacaktım. diye mırıldandıktan sonra uyku sersemi sendelemişti. Ben onu

belinden tutup düşmesini engellediğinde ise Tiffany geri çekileceğine onun kollarının güvenli sıcaklığına sığınmıştı. Ama Ben onu kendinden uzaklaştırarak, Önüne baksana yürürken. demişti.
Tiffany o anda bir daha onun kollarına asla sığınmayacağına yemin etti içinden. Tıpkı bir hostesin, kaptan pilota söylediği gibi resmi bir şekilde, Özür dilerim, efendim dedi.
Eve döndüklerinde değişen hiçbir şey olmadı. Tersine, ilişkileri daha da kötüye gidiyordu. Eşyalarını açarken Tiffany kederle düşündü. Ben'in böyle kaba ve uzak davranmasında kendi rolü var mıydı acaba? Kendi kendine dürüst olmaya çalışarak geriye dönüp düşündü. Tatil boyunca, ona karşı duygularının anlaşılmaması kaygısıyla o da Ben'den uzak durmuş ve tepkisel davranmıştı. Bu düşünceyle bir karar verdi. Bundan böyle, Ben'e aşık olduğunu keşfetmeden önceki Tiffany Nicholls olacak, öyle davranacaktı.
Bu kararla oturma odasına girdi. Ben sırtı ona dönük olarak pencerenin önünde ayakta duruyordu. Girdiğini duymuş olmalıydı ki, döndü göz göze geldiler. Tiffany onun yüzündeki buz gibi ifadeyi görünce, aldığı karar da iyi niyetleri de, kendine güveni de uçup gitti. Orada bulunmasına bir özür arar gibi kekeledi, Şey ça… çay yapabilir miyim acaba?
Ne biçim konuşuyorsun? diye dişlerini gösterdi Ben, tepkiyle Burası senin evin, bu evde yaşıyorsun öyle değil mi?
Tiffany tek sözcük söylemeden geri döndü ama Ben, genç kızın ses tonundan, ne kadar yaralandığını anlamıştı galiba.
Tiffany.
Genç kız duraksadı ve Ben'in elini kolunda hissetti. Ben onu kendine doğru çevirdi.
Seni kırdığım için bağışla dedi genç adam yavaşça. Sanırım henüz bu eve alışamadığını düşünemedim. Kendini evinde hissetmiyorsun burada. Oysa burası senin evin Tiffany… ve ben senin burada mutlu olmanı istiyorum.
O böyle konuştuğu sürece Tiffany her şeyi bağışlamaya hazırdı. Dost olamaz mıyız Ben? dedi fısıltıyla.
Durmadan atışıyoruz değil mi? Bu sözleri söyledikten sonra Ben'in yüzünde, Tiffany'nin o çok sevdiği gülümseme belirince, her şeye yeniden başlama umuduyla genç kızın gözleri parladı ve ne yaptığının tam olarak farkında olmadan, parmaklarının ucunda yükselip onu yanağından öptü. Sonra yaptığı şeyin bilincine vararak hızla döndü, ama Ben'in eli hala kolundaydı, onu kendisine doğru çevirdi.
Seninle ağız dalaşı hiç de fena olmuyormuş, böyle bir barışma için her türlü kavgayı göze alabilirim.
Ben arkasından gülerken Tiffany telaşla mutfağa kaçtı.
Tiffany evliliğinden sonraki ilk seferine çıkmadan önce evi temizledi, düzenledi, mobilyaları cilalayıp pırıl pırıl yaptı. Bir gün önce de Ben göreve çıkmıştı. Tiffany'nin görevi üç hafta sürecek yine çeşitli ülkeleri gezecekti.
Konaklama yerlerinden biri olan Singapur'da yardımcı pilot Michael Croft onu yemeğe davet etti. Tiffany her zaman olduğu gibi bu kez de mürettebattan bir grup arkadaşla birlikte olacaklarını zannederek bu çağrıyı kabul etti.
Ama otel odasına çıkıp üzerini değiştirdikten sonra aşağı indiğinde Michael'i tek başına kendisini beklerken buldu.
Ötekiler nerede? diye sordu, çevresine şöyle bir bakındıktan sonra.
Onlar başka bir yere gittiler. dedi Michael gülümseyerek. O zaman Tiffany aslında yemeğe tek başına davet edildiğini anladı ve bütün iştahı kaçtı. Hata kendisinindi, bunu en başında sormalıydı.
Yine de yemek güzel geçti. Genellikle ortak iş yaşamlarına ilişkin konulardan konuştular, ilginç olayları hatırlayıp güldüler. Yemeğin sonunda kahvelerini içerken Michael birden ona dikkatle baktı.
Nick Cowley'ye ne oldu?
Tiffany şaşırmıştı. Michael'in sesindeki suçlayıcı ifadenin nedenini düşünmeye fırsat kalmadan genç adam devam etti. Demek ona da fazla uzun zaman katlanamadın.
Tiffany hala hiçbir şey anlayamamış, şaşkın gözlerle bakıyordu. Ne demek istiyorsun sen?
O zaman anlatayım, Tiffany hayatım. Michale'in sesi dişlerinin arasından neredeyse tıslar gibi çıkıyordu. İlk başta benimle birlikteydin ama Nick'in cüzdanı benimkinden daha kabarık olduğundan onu bana tercih ettin. Sonra da Ben ortaya çıktı. O da Nick'i satın alacak kadar zengindi, bu kez de onda karar kıldın, öyle değil mi?
Tiffany daha fazla dinleyemeyecekti. Bu adama karşı oturup kendini savunması da anlamsızdı. Hızla yerinden kalkıp onu orada bıraktı ve resepsiyona doğru yürüdü. Odasının anahtarını alırken ateş püskürüyordu.

Odaya çıktığında daha soğukkanlı düşünmeye çalıştı. Nick'i, Michael'a tercih etmesi diye bir şey söz konusu olabilir miydi? Elbette hayır! Michael'la yalnızca birkaç kez, o da uzun aralıklarla çıkmıştı. Haftalarca hiç görüşmedikleri oluyordu. Onun flörtü bile sayılmazdı. Nick'i, Ben uğruna terk etmeye gelince… Gerçeği Michael nereden bilecekti ki?

Aklına yeni evi gelince Tiffany birden rahatladı. Ben'le paylaştıkları o evi özlüyordu. Bir an önce oraya dönmek, Ben'le birkaç saat olsun birlikte olabilmek!.. Bu düşünceyle yanakları pembeleşti, gözleri parladı. Acaba gittiğinde Ben'i evde bulabilecek miydi? Görevden dönmüş olacak mıydı?

Üç haftalık uçuşları sona erdiğinde, eve dönerken Tiffany'nin kafasında yalnızca bir tek şey vardı: Ben'i evde bulabilmek. Ama apartmanın önünde arabasını göremeyince, dayanılmaz bir hayal kırıklığı yüreğini ezdi.

Düşünceli ve kederli bir halde eve girdiğinde, mutfakta bir ses duyunca taş kesildi. Yürüdü, Ben oradaydı! Birden içinde dayanılmaz bir istek duydu. Koşsa, boynuna atılsa onu evde bulduğu için ne kadar sevindiğini anlatabilseydi!.. Ama yapamadı. Onun gerçek karısı değildi ki…

İki sıradan dost gibi selamlaştılar, salonda çaylarını içerlerken birbirlerine uçuşlarının nasıl geçtiğini anlattılar. Ama Tiffany alabildiğine gergin ve rahatsızdı. Aralarındaki ilişki, ne karı kocalığa, ne de dostluğa benziyordu. Bu durumda aynı evi paylaşmak katlanılacak şey değildi doğrusu.

Döndüğümde pırıl pırıl bir ev bulmamı sağladığın için çok teşekkürler. dedi Ben, bir ara çayını yudumlarken. Kadın eli değdiği hemen belli oluyor.

Benim için zevkti. dedi yavaşça.

Gerçekten mi?

Ben dikkatle yüzüne bakıyordu. Gözleri düşünceli, bir şeyler araştırır gibiydi. Gerçekten. dedi Tiffany, alçak sesle. Sonra daha fazla onunla aynı odada böyle baş başa oturamayacağını hissedip yemek hazırlamak üzere mutfağa geçti.

Yamaktan sonra kahve içerken, bir ara Ben odasına gitti. Tiffany ikinci kahveleri getirirken onunla karşılaştı. Ben tam önünde durmuş, yolunu kesmişti. Tiffany soran gözlerle ona baktı.

Sana nişan yüzüğünü vermeyi unutmuşum. dedi Ben, doğal bir sesle. Sonra cebinden küçük kadife bir kutu çıkardı.

Ne… neyi unutmuşsun? diye kekeledi Tiffany.

Kutuyu açıp bakmak istemez misin? Bakalım beğenecek misin? diyerek kutuyu ona uzattı Ben.

Tiffany gözlerini güçlükle onunkilerden ayırıp elindeki kutuya baktı. Senin sade bir yüzükten hoşlanacağını düşündüm. Ama eğer daha gösterişli bir şey istersen gidip değiştirebiliriz.

Genç kız dili tutulmuşçasına hiçbir şey söyleyemeden kutuyu açtı içindeki son derece zarif tek taş pırlanta yüzüğe baktı. Mantığı her ne kadar, Ben bu yüzüğü yalnızca babasını ve Tiffany'nin teyzesini aldatmak için aldığını söylese de, genç kız tatlı bir heyecana kapılmaktan kendini alıkoyamadı. Oh, Ben… diyebildi yalnızca boğuk bir sesle.

Ağlamaya kalkmayacaksın, umarım. dedi Ben, şakacı bir ifadeyle.

Tiffany gözlerine dolan yaşları engellemek için bütün gücünü kullanarak ona baktı. Bunu yapmak zorunda değildin. diye fısıldadı.

Sevdin mi? İtirazını duymamış gibiydi.

Çok, çok güzel. Ama çok pahalı. O yüzüğü geçici bir süre bile olsa parmağına takmak için neler vermezdi ama yine de kendini toparladı ve kutuyu Ben'e uzattı. Benim için böyle para harcamana izin veremem dedi alçak sesle. Nasıl olsa evliliğimiz sona erince bunu sana geri vereceğim.

Ben'in sesi birden öfkeyle boğuklaştı. Bu yüzük senin, Tiffany. Evliliğimiz sürse de sürmese de sende kalacak. Anlaşıldı mı?

Tiffany bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama genç adamın gözlerinde alev alev yanan öfkeyi görünce susmak zorunda kaldı.

Kahvelerini sıkıntılı bir sessizlik içinde içtiler. Sonra Tiffany soğuk bir ses tonuyla 'İyi geceler' diledikten sonra odasına çekildi. O gün Ben'i bulmak umuduyla eve nasıl koştuğunu düşündü. Ne demişti Ben? Evliliğimiz sürse de sürmese de… Sanki sürmeyeceği kesin değilmiş gibi… Ama bu sözlere sevinemiyordu, çünkü bunları söylerken Ben'in gözleri ateş püskürüyordu.

Tam soyunacakken hala yüzük kutusunu elinde tuttuğunu fark etti. Ne yaptığını fazla düşünmeden kutuyu açtı, uzun uzun tek taş yüzüğe baktı, büyülenmiş gibi… Ne kadar güzeldi… Alıp alyansının üzerine taktı ve bir süre elini seyretti.

Yatağa girip ışığı söndürdüğünde, güzel nişan yüzüğü hala parmağında ışıl ışıl parlıyordu.

Uykusundan müthiş bir ağrıyla uyandı. Sanki çenesi oyuluyordu. Basit bir diş ağrısı umuduyla yastığa

gömülüp tekrar uyumaya çalışırken ağrının bir işkenceye dönüştüğünü fark edip yatakta doğruldu, başucu lambasını açtı. Saat ikiye geliyordu. Dayanamayacaktı. Kalkıp, Ben'i uyandırmamak için sessizce banyoya gitti, ilaç dolabını karıştırmaya başladı. Neyse ki ev sessizlik içindeydi. Demek Ben'i uyandırmamıştı. Tam ilaçlara uzanmışken arkasında duyduğu bir ayak sesiyle döndü. Ben karşısındaydı.
Çok dişim ağrıyor. dedi iniltiyle, Tiffany onu uyandırdığı için özür diler gibi.
Ben onun sararmış yüzüne, acıdan irileşmiş gözlerine bakınca durumu hemen anlamış olmalıydı. Sen yatağına git, ben suyla aspirin getiririm. dedi yumuşak bir sesle. Odalarına çekildikleri zaman ki sert ifadesinden eser yoktu.
Odasına gittiğinde Tiffany, üzerinde sabahlık olmadığını fark etti. Başka zaman olsa utançtan kıpkırmızı kesilirdi ama bu korkunç diş ağrısı her şeyi unutturmuştu anlaşılan.
Yatağa henüz girmişti ki, Ben elinde bir bardak su ve bir aspirinle geldi. Bakışları bir an için Tiffany'nin parmağındaki tek taş yüzüğe takıldı.
Teşekkür ederim. diye fısıldadı Tiffany, ilacı içip bardağı geri verirken.
Vücudunu gevşetip uyumaya bak dedi Ben, inanılmayacak kadar yumuşak, şefkatli bir sesle. Elini kısa bir süre Tiffany'nin alnında gezdirdi. Parmaklarının dokunuşu garip bir rahatlama hissi veriyordu. Tiffany bir an için onun gözlerinde, sanki bir şey söylemek isteyip de tereddüt eder gibi bir ifade sezdi. Yoksa yanılıyor muydu?
Küçük ışığı açık bırakayım mı? derken Ben'in sesi yine yumuşacıktı.
Evet, lütfen.
Ama Ben gittikten sonra, ne kadar gevşemeye çalışırsa çalışsın, Tiffany değil uyumak ağrının gittikçe dayanılmaz bir hal aldığını hissediyordu. Aklından bin bir tane ağrıyan diş için uygulanacak tedavi yöntemi geçti. İlk önce kalkıp banyoya gitti, tuzlu suyla ağzını çalkaladı, birkaç saniye ağrı hafifler gibi oldu ama sonra yine aynı şiddetle tekrar başladı. Defalarca tuzlu su gargarası yaptıktan sonra bunun bir işe yaramayacağını anlamıştı.
On dakika sonra salondaki kanepeye oturmuş, elinde bir viski bardağıyla ağrıyan diş etini ovuşturuyordu. Birden karşısında Ben'i gördü. Genç adam bir süre Tiffany'nin perişan durumuna baktıktan sonra en sonunda kararını vermiş gibi konuştu.
Tiffany dedi önce. Sonra tekrarladı. Tiffany, bana güveniyor musun?
Sözü nereye getireceğini anlayamamıştı Tiffany. Tek bildiği şey bu korkunç ağrıydı. Hiç düşünmeden cevap verdi. Tabii Ben. tabii ona güveniyordu.
Güzel. Sesi tartışma kabul etmeyecek kadar kesindi artık. Benim yatağıma geliyorsun.
Tiffany duyduğu şaşkınlıktan bir an dişinin ağrısını unuttu. On beş dakikadır, senin acıyla evin içinde dolaşıp durmanı dinliyorum. Daha fazla dayanamayacağım. diye devam etti Ben. Aspirinin etkisini göstermesini böyle bekleyemezsin. Hadi gel, Tiffany, benim yanımda belki sakinleşirsin. Ne dersin küçük kız? Sonra cevap vermesini beklemeden onu tutup kaldırdı ve tıpkı kızını yatağına götüren bir baba gibi Tiffany'yi kendi odasına götürdü.
Ama o babası değil kocasıydı. Tiffany hangisinin daha büyük işkence olduğunu bilemiyordu. Çenesindeki bu korkunç ağrının mı, yoksa onun gerçek karısıymış gibi Ben'in bu kadar yakınında yatmanın mı?
Ne kadar viski kullandın?
Yeni başlamıştım.
O zaman bir aspirinin zararı olmaz dedi Ben kendi kendine konuşur gibi, sonra odadan çıktı. Az sonra bir bardak su ve bir aspirinle geri döndü.
Onun pijamalı gövdesinin yatağa girip yanına uzandığını hissettiğinde Tiffany'nin tüm vücudu kaskatı kesildi. Ama Ben, tatlı bir sesle gevşemesini, şu anki haliyle on yaşında bir kız çocuğundan farksız olduğunu söyleyip onu sakinleştirmeye başlamıştı bile.
Gerçekten biraz sonra Tiffany gergin kaslarının gevşediğini hissetti, yanında uzanan adama duyduğu sonsuz güvenle ona sokuldu. Bu hareket Ben'e ona ne kadar güvendiğinin bir kanıtı olarak görünmüş olmalı ki, kolunu uzattı Tiffany'yi göğsüne doğru çekti. Tiffany ağrıyan çenesini onun sıcak göğsüne dayadı. Ben de bir eliyle onun başını göğsüne bastırırken bir eliyle de çarşafı çekti; Tiffany'nin omuzlarını sıkıca örttü. Az sonra genç kızın yüzü, Ben'in sıcaklığına gömülmüştü. Genç adamın İyi misin ufaklık? diyen tatlı sesini duyduğunda dişinin ağrısı hafiflemeye başlamıştı bile.
Uyandığında fosforlu saatinin kolu altıyı gösteriyordu. Ben o sabah göreve çıkacağından az sonra kalkması gerekiyordu. Daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan bütün vücudu elektrik şokuna uğramış gibi irkildi. Yalnızca Ben'in yatağında yatmakla kalmıyordu. Uyurken Ben'in eli nasıl olduysa kaymış ve Tiffany'nin göğsünün üzerinde kalmıştı. Demek göğsünde duyduğu tatlı sıcaklığın nedeni buydu! Eğer

kıpırdanıp bu durumda onu uyandırırsa Ben de aynı şekilde dehşete kapılacak, Tiffany'nin aklına yanlış şeylerin geldiğini düşünecekti. Genç kız hareketsiz taş gibi, aynı durumda yatmayı sürdürüyordu.
O sırada Ben uykusunda kıpırdadı, Tiffany'nin varlığını hissetmiş olmalı ki ona daha da sokuldu ve göğsünün üzerindeki eli okşarcasına kapandı. Aynı anda da tamamiyle uyandı, elinin nerede olduğunu fark edince de öfkeyle anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve yataktan fırladı. Tiffany hala uyur gibi yapıyordu.
Ben odadan çıkar çıkmaz genç kız, onun vücudunun ısıttığı yere doğru kaydı, sıcaklığına sığındı. Dişi hala hafif hafif ağrıyordu. Ama Ben'in yatağında olmanın mutluluğunu içine sindire sindire yaşıyordu. Bir daha onun yastığına başını koyma fırsatını hiç bulamayacaktı belki de.
Onun tekrar odaya girdiğini ve kendisini uyandırmamak için sessizce çekmeceleri açıp kapadığını duyunca sanki yeni uyanıyormuş gibi kıpırdandı, döndü.
Saat kaç? diye mırıldandı uykulu uykulu.
Ben cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. Sonra saatin altı olduğunu söyledi. Kendini nasıl hissediyorsun?
Çok daha iyiyim, teşekkürler. Ortalık hala karanlık olduğundan uzanıp başucundaki lambayı yaktı. Dün gece bana… bana gösterdiğin ilgi için çok teşekkür ederim.
Ben geldi, yatağın yanına oturdu. Bu sabah ilk işin dişçiye gitmek olacak. Bunu bir buyruk gibi söylemesinin Tiffany için önemi yoktu, çünkü o anda, ona karşı duyduğu sevgi, içinde büyüdükçe büyüyordu.
Tabii gideceğim. Dün geceki gibi bir gece daha geçirmeye tahammül edebileceğimi sanmıyorum. Birden kafası karıştı. Yani çektiğim ağrıyı kastediyorum. Sonra bunun da yanlış anlaşılabileceğini düşünerek kafası daha da karıştı. Yani şey… Kıpkırmızı kesilip sustu. Ben gülüyordu.
Bundan benim yatağımda olmanın hoşuna gittiği sonucunu çıkarabilir miyim? Ben gülerek yataktan kalktı. Sıcak bir çay dişini yeniden ağrıtır mı acaba? İstersen sana ılık bir çay koyayım?
Yarım saat kadar sonra Ben çıkıp gittiğinde Tiffany onun yatağından çıkmak için hiç acele etmedi. Neden gitmeden önce kendisini bir kez öpmemişti acaba? Sonra bu düşünceyi aklından uzaklaştırarak erkenden dişçiye gitmek üzere kalktı.
billur 17.10.2006 10:21
Yedinci Bölüm
Tiffany eve geldiğinde kederli ve mutsuzdu. Ben'i son gördüğünden bu yana tam dokuz hafta geçmişti. Mürettebat Bürosuna uğrayıp sorduğunda Ben'in uçağının Cuma günü geleceğini öğrenmişti. Kendisi ise o gün Atlantik üzerinde uçuyor olacaktı. Yani yine görüşemeyeceklerdi.
'Dokuz uzun hafta' diye düşündü. Ben'i bir kez olsun görmeksizin, umut, düş kırıklığı ve kederle dolu geçen dokuz hafta… Bu arada birkaç kez uzun sefere çıkmış, tatil günlerinde ise Ben'in göreve çıktığını öğrenmişti. Bir keresinde onun seferde olduğunu bildiğinden beş gün teyzesinin yanında kalmıştı. Belki Ben ona küçücük bir not bırakmış olsaydı bu kadar kötü hissetmeyecekti kendini. Onun varlığını unutmadığını gösteren birkaç sözcük bile yeterliydi. Ama hiçbir not bırakmamıştı. Kendini ne kadar mutsuz hissettiğinin bilincine varıp düşündü: Acaba evlilikleri sona erdiğinde de bunları mı duyacaktı?
Pati Marshall o gece vereceği partiye onu da davet etmiş ama Tiffany gelemeyeceğini bildirmişti. Nick'le onu tanıştıran, Patti'nin sevgilisi Barry olmuştu. Bu yüzden Nick'in de partide olma ihtimali vardı. Şimdi nasıl olup da bir zamanlar onu sevmiş olduğunu sandığına hayret ediyordu. Ama partiye gitmek istememesinin tek nedeni orada Nick'le karşılaşma ihtimali değildi. Artık evli olduğu için bu tür davetlere giderse suçluluk duyacağını hissediyordu.
Ansızın kendi kendine isyan etti Tiffany. Neden suçluluk duysundu? Onların ki gerçek bir evlilik değildi ki… Birkaç kaçamak öpücükle, onun yatağında geçirdiği ve on yaşında bir çocuk muamelesi gördüğü o geceden başka ne geçmişti ki aralarında?
Tiffany çevresine bir göz gezdirdi. Ev tertemiz pırıl pırıldı. Ben için, hava geçirmez bir kutu içinde sakladığı meyveli kek hazır bekliyordu. Evde kalacak olursa yapabileceği hiçbir iş yoktu. Oturup radyo dinleyebilecek ya da televizyon seyredecek iç huzuruna da sahip değildi. Neden kendi kendine partiye gitmemek için özürler bulup duruyordu? Neden gitmesindi? Böylesi partilere kavalyesiz giden kızlar yok muydu?
Kendine vazgeçme fırsatı tanımadan telefona gitti, Patti'nin numarasını çevirdi. Arkadaşının geleceğine ne kadar sevindiğini söyleyen sesini duyduğunda da geri dönüş için çok geçti artık.
Çok sevindim Tiffany. Çıkıp biraz hava almak sana iyi gelecek…
Anlayamadım neden?

Doğrusunu istersen son günlerde o kadar sessizdin ki, kendini iyi hissetmediğini düşünmeye başlamıştım.
Bu sözler Tiffany için bir uyarı oldu. İş çevresinde Ben için kendi kendini yiyip bitirdiğinin fark edilmesine katlanamazdı doğrusu.
Birkaç gün önce aldığı yeni elbisesini giyerken, eğer böyle düşünen varsa, bunun tersini kanıtlamaya kararlı olduğunu hissetti.
Arabayı evde bırakıp, Patti'nin evine gitmeden önce buluşacakları Jolly Brewer kulübünün önünde taksiden indiğinde, kendini çok hafif ve gamsız hissediyordu. Hatta onun dönmeyeceğini bile bile Ben için eve bıraktığı notu hatırlayınca kendi kendine güldü. Neden böyle delice bir şey yapmıştı acaba? O notu bulacak olan yine kendisiydi. Çünkü Ben o anda binlerce kilometre uzakta olacaktı.
Kapıyı açıp kulübe girdiğinde gürültüden kulakları sağır olacaktı neredeyse. Parti burada şimdiden başlamış gibiydi. Michael Croft, çevresine toplanmış dört beş erkek arkadaşına besbelli yine açık saçık fıkralarından birini anlatıyordu. Pati onu görünce başka bir gruptan ayrılarak yanına geldi. Onun peşinden yıllardır ayrılmayan Barry de, Tiffany'ye ne içeceğini sordu hemen. Elinde Cinzano bardağıyla döndüğünde Nick Cowley yolunu kesti Barry'nin.
Hey, şu fıkrayı duydun mu? Sonra gözü Patti'ye takılınca bocaladı. Şey, öhö… Hanımlar var, pek uygun olmaz. Onun hemen yanındaki Tiffany'yi görünce de şaşkınlıkla bağırdı. Tiffy!
Gözleri hayranlıkla, Tiffany'nin açık mavi jarse elbisesinin belirginleştirdiği biçimli vücudunda dolaştırdı. Tam bir şeyler söyleyecekti ki, Patti'nin sesi duyuldu. Herkes beni dinlesin! Bize gidiyoruz. Evde dünya kadar yiyecek bizi bekliyor, önce yiyelim sonra içelim! Kulüpten çıkan kalabalık içinde Tiffany, Nick'i gözden kaybetti.
Patti'nin evindeki çılgın kalabalıkta bir süre oyalanmaya çalıştı, sonra mutfağa gitti. Burada kimse yoktu. İçinde bir boşlu duyuyordu. Eğleniyor görünme ve buna kendini de inandırma çabaları işe yaramamıştı anlaşılan. 'İşte Ben'siz kendimi böyle bomboş yapayalnız hissediyorum' diye düşündü. Arkasında mutfak kapısının açıldığını duyunca yüzüne doğal bir ifade vererek döndü.
Merhaba Nick. Onu bu kadar rahat karşılayabilmesi ne kadar ilginçti. Bir zamanlar onu her gördüğünde yüreği ağzına gelirdi.
Seni arayıp duruyordum. dedi Nick.
Öyle mi? Birden onun, yüzünü incelediğini fark etti. Evet Nick yakışıklı bir erkekti kuşkusuz, ama bu küstahça gülümseyen ağızda ve içtenlikten uzak gözlerde, itici bir yan olduğunu daha önce hiç fark etmemiş olacaktı.
Her zamanki gibi güzelsin Tiffy.
Teşekkür ederim.
Nick Cowley bir kadının kendisine karşı ilgisiz kalmasına alışık değildi. Tiffany'nin rahat ve soğuk tavrı onu rahatsız etmişti besbelli. Hala bana aşık değilsin, öyle değil mi?
Deli misin? Elbette değilim!
Birlikte dans edelim mi Tiffy?
Ancak o zaman Nick'in içkili olduğunu anladı. Hiç gerek yok, Nick. dedi Tiffany soğuk ama yine de nazik bir tavırla. Arkadaşların yanına gitmem gerek. Seni gördüğüme se…
Dur bakalım, o kadar acele etme… Seninle yarım kalmış bir işimiz var, öyle değil mi?
Anlaşılan bu iş sıkıcı olmaya başlayacaktı. Tiffany işin içinden sıyrılıp sıyrılamayacağını hesaplayarak kapıya bir göz attı. Ama Nick onun bu bakışını görmüştü. Tiffany'yi kolundan yakaladı.
Yo, gitmeyeceksin Tify. Bana bir borcun var ve ben bana borçlu kalınmasından hiç hoşlanmam.
Tiffany geri geri çekilmeye çalıştı ama buzdolabına yapıştı. Kapıya bir göz atarak bütün yüreğiyle o anda birinin içeri girmesini diledi. Tam o sırada Nick ona saldırdı, genç kız onun mide bulandırıcı, alkol kokan soluğunu yüzünde hissetti, sonra iğrenç, yapışkan ağzı dudaklarına kenetlendi. Tiffany tekme atıyor, onu yumrukluyor ama kollarından kurtulmaya gücü yetmiyordu.
Seni her zaman istedim. diye soludu Nick. Ve şimdi istediğimi elde edeceğim.
Hayır Nick dur! çığlığı havada yankılandı.
Sonra bir mucize oldu, serbest kalmıştı. Kendini toparlamaya çalışarak çevresine bakındı ve yerde yatan Nick'in hemen yanında Ben'in durduğunu gördü. Çelik soğukluğundaki gri gözleri üzerinde hissettiği an ölmek istedi. Ben aşağılayan bir bakışla gözlerini dağılmış saçlarında üzerinde gezdirdi. Genç kız o an, 'Ben… Ben… Tanrıya şükür geldin' diye haykırmak istedi ama ağzını açtığında sadece Kusacağım diyebildi.
billur 19.10.2006 16:30

Ben onu belinden tutarak, Nick'in yerde yatan gövdesinin üzerinden geçirip, banyoya götürdü ve arkasından kapıyı kapattı.

Tiffany soluk soluğa midesinde ne varsa çıkardı ve bitkin bir halde küvetin kenarına oturdu. Sonra kalkıp ağzını bir parça diş macunuyla çalkaladı ama Nick'in iğrenç kokusunu hala duyar gibiydi.

Kapının arkasından Ben'in sesi duyuldu. İyi misin orada? Sonra cevap beklemeden kapıyı açıp içeri girdi genç adam. Hazır mısın? Tiffany onun çelik parıltıları saçan gözlerine bakmakta güçlük çekiyordu ama yine de cesaretle gözlerini kaldırdı, bakışlarını karşıladı. Evet, hazırım.

Ev sahibine mutfakta neden olduğumuz karışıklığı izah ettim ve gideceğimizi söyledim. Veda etmene filan gerek yok.

Az sonra Ben'in arabasında eve dönüyorlardı. Tiffany yeni yeni kafasını toparlamayı başarabiliyordu. Ben'in İngiltere'de ne işi vardı? Onu nasıl bulabilmişti? Sonra iniltiye benzer bir ses çıkararak yazdığı notu hatırladı. Ben onun iniltisini duymuştu. Ona doğru bir göz atarak gaza bastı, şimdi daha hızlı gidiyorlardı.

Birden aklına eve bıraktığı o aptalca not geldi. Sevgili Ben, Jolly Brewer'da başlayacak, Patti'nin evinde devam edecek bir partiye gidiyorum. Gelebilirsen sevinirim. Karın Tiffany.

Yeniden inlememek için kendini güç tuttu. Ben Tiffany'nin kendisinin gelmeyeceğini bile bile yazdığı o notu ne kadar gülünç ne kadar aptalca bulmuştu kim bilir.

Oturma odasına girinceye kadar hiçbir şey konuşmamışlardı. Tiffany notu bıraktığı yere baktı, kağıt yoktu.

Be… ben hemen yatsam i… iyi olacak. diye kekeledi. Kendisine bakan ve bir çift graniti andıran gözlerle karşılaşacak gücü yoktu.

Bence de iyi fikir. Ben onun perişan haline ifadesiz bir yüzle baktı. Seninle yarın konuşuruz.

Sonra Tiffany'yi odanın ortasında bırakıp çıktı.

Tiffany ertesi sabah erkenden uyandı ve bir gece önce olanları hatırlayınca bir daha uyuyamadı. Sessizce yataktan çıkıp üzerine sabahlığını giydi mutfağa gidip çaydanlığa su koydu. Ben'in evde ne işi vardı dün gece? Hani Cuma günü dönecekti? Bunları düşünürken suyun kaynadığını gördü. Çayı koyup demlenmesini beklerken ona bir fincan çay götürüp götürmemeyi düşünmeye başladı.

Çay demlendiğinde ayakları neredeyse kendiliğinden Ben'in odasına doğru gitti. Elinde fincan, kapıyı tıklattı ama içerden hiç cevap gelmedi. Yavaşça kapıyı açtı. Odasında onu görünce, yarı uykulu yumuşacık, tatlı bir sesle Tiffany dedi. Sonra kendi sesiyle uyanmış ve düş görmediğini anlamış olmalı ki, bu kez tam anlamıyla uyanıp doğruldu.

Sıcacık bir sesle ona seslenmesi Tiffany'ye biraz cesaret vermişti. Çay içmek istersin diye düşünmüştüm. dedi zayıf ve kuşkulu bir sesle. Oysa bambaşka şeyler söylemek isterdi. Onu yatakta uyuyor görünce dayanılmaz bir dürtüyle yanına uzanmak, ona sokulmak istemişti. Sonra ona, bir gece önce olanlar için ne kadar üzüldüğünü söylemek, özür dilemek istedi. Ama hiçbirini söyleyemedi.

Artık iyice uyku sersemliğinden sıyrılmış olan Ben, gözlerinde mutluluk dolu bir pırıltıyla ona baktı. Teşekkürler.

Tiffany başka bir şey söyleyemeden kaçarcasına odadan çıktı.

Mutfakta ikinci çayını içerken Ben geldi. Fincanına çay koyup tezgâha yaslandı. Ayakta duruyordu.

Başın nasıl?

Sarhoş değildim, Ben.

Ben'in bir kaşı sorarcasına yukarı kalktı. Öyle mi?

Keşke sinirlenip tepki duyabilseydi ona. Bu bir çeşit savunma olurdu Tiffany için. Ama ona öfkelenemiyor, tersine korkuyordu. Ben'i hiç böyle görmemişti. Gözlerinde müthiş bir öfkenin pırıltıları vardı.

Kulüpte ve Patti'nin evinde birer bardak içtim yanlıca.

Yalnızca iki mi? Sonra olağan bir sesle sordu. Söyler misin? Her zaman iki kadehle kusma nöbetleri geçirir misin?

Tiffany onun bu sakin görünümünün ardında vahşi bir öfkenin kaynamakta olduğunu anlıyordu.

Midemi bulandıranın ne olduğunu biliyorsun.

Herhalde mideni bulandıran sevgilinin seninle sevişme arzusu değildir.

Tiffany ses tonundan dayanılması güç bir kızgınlığı frenlemeye çalıştığını anlıyordu. Ben yaslandığı tezgahtan doğruldu. Tüm gövdesi bir yay gibi gerilmişti. Uzun boyuyla onun önünde duruyordu.

O benim sevgilim değil dedi Tiffany.

Ama onu seviyorsun. Tiffany cevap veremedi. Ben'in öfkesinin patlama noktasına gelip biraz olsun

hafiflemesini bekliyordu. O partiye giderken Cowley'nin de orada olacağını biliyor muydun?
Olabileceği… şey, aklıma gelmişti.
Demek onu görmek istedin.
Hayır!
O halde neden gittin?
Ona nasıl anlatabilirdi? Öfkeden patlamak üzere olan bu adama tek sevdiği erkeğin kendisi olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Partiye gitmemiş olsaydı, evde oturup onun kendisinden biraz olsun hoşlanıp hoşlanmadığı üzerine saatlerce kafa patlatarak çıldırabileceğini nasıl söyleyebilirdi?
Onu görmek istedin! diye diretti Ben. Onun kollarında olmayı özlemiştin, bundan hoşlanıyordun. Ama olay denetiminden çıkınca korkmaya başladın. Gözleri soğuk pırıltılar saçıyordu. Haklı mıyım?
Hayır değildi! Üstelik öfkeden öylesine aklı başından gitmişti ki, Tiffany hiçbir şey söyleyemeden ona bakıyordu yalnızca. O anda söylediği hiçbir şeye inanacak durumda değildi. Yalnızca gözleriyle gördüğüne inanıyor, yorumunun doğruluğundan kuşku duymuyordu bile. Tiffany'nin susması onu daha da çileden çıkarmış olmalı ki, birkaç adımda ona ulaştı ve genç kızı omuzlarından yakaladı. Tiffany dehşetle geriye sıçramış ama kurtulamamıştı. Gözlerindeki çılgınca pırıltıyı görünce paniği düpedüz korkuya dönüştü.
Bırak beni Ben diye yalvardı.
Arzular seni korkutuyor mu? diye dişlerinin arasından fısıldadı Ben. Sonra Tiffany'nin titrediğini hissedince ekledi. O zaman korkularını gerçeğe dönüştürme zamanı geldi sanırım.
Tiffany bütün gücüyle onu itti ama bu hiçbir işe yaramadı. Ben'in kolları sanki çeliktendi. Sonra dudakları uzandı, Tiffany'nin dudakları üzerinde kapandı. Bir eliyle de genç kızı ensesinden sımsıkı tutuyor, başını kıpırdatmasına fırsat vermiyordu. Sonra Tiffany sürüklenircesine bir yere götürüldüğünü fark etti. Az sonra duvarla Ben'in gövdesi arasında hapsolmuştu. Var gücüyle direniyor ama ondan kurtulmayı başaramıyordu. Ben'in bir eli uzandı, sabahlığının kuşağını çözüp onu incecik naylon geceliğiyle bıraktı. Sabahlık yerdeydi artık.
Hayır… Ben… Yapma!... Çığlığı Ben'in dudakları arasında kaybolmuştu. İnce gecelik hafif bir hışırtıyla yırtıldı ve genç kız Ben'in elini göğsünde hissetti. Sonra dudakları ağzından ayrıldı, aşağı doğru inip göğüslerinin yumuşaklığında gezinmeye başladı. Ben'in elleri, gövdesinin kıvrımlarında dolaşıyor, içinde sıcak bir arzu dalgasının uyanmasına neden oluyordu. Tiffany onunla gerçek anlamda karı koca olmanın özlemini çekiyordu ne zamandır. Ama böyle olmasına katlanamazdı. Gururu direnmesine neden oluyordu, ama gövdesinin uyanışı bir süre sonra her şeye egemen oldu, damarlarında hızlanan kan tenini alev alev yakıyordu. Kolları uzandı, Ben'in omzuna dolandı, onun öpüşlerine karşılık vermeye başladı.
Ben onu ansızın kendisinden uzaklaştırdığında, Tiffany ne olup bittiğini anlayamadı bile. Kolları hala boynuna dolanmış durumdaydı. Ben onu bileklerinden tuttu ve kollarını kendisinden uzaklaştırdı. Tiffany birden tokat yemiş gibi oldu. Demek Ben'in niyeti yalnızca ona bir ders vermek ve isterse aklını başından alabileceğini göstermekti.
Yüzü alev alev yanıyordu. O anda istediği tek şey bir yerlere saklanmak, büzülmek ve orada ölmekti.
Tanrı aşkına, üstünü başını kapa! diye bağırdığını duydu Ben'in. Sanki ondan tiksinir gibiydi.
Tiffany rüyada gibi Ben'in bakışlarını izledi ve arzuyla uyanan gövdesinin gergin kıvrımlarını, hızlı hızlı solurken inip kalkan sertleşmiş göğüslerini gördü. Bakışlarını kaldırdı ve Ben'in şakağında seğiren ince bir kası fark etti. Hala hiçbir harekette bulunamayacak kadar uyuşmuş durumdaydı.
Kendi iyiliğin için, Tiffany. Bir an önce gözümün önünden çekil… derhal!
Bu sözlerle Tiffany şok durumundan kurtuldu ve koşarak oradan kaçtı. Kendisini tanıyamıyordu. Ben kendini denetleyememiş olsaydı, onun olmaya hazırdı. Böyle bir noktaya nasıl gelebilmişti?
Yandaki odadan gelen ayak sesleri onunla karşılaşma tehlikesi olmadan banyoya gidip bir duş alabileceğini gösteriyordu. Hızla banyoya gitti, sıcak bir duşla biraz olsun rahatladıktan sonra odasına dönüp bej yün elbisesini giydi.
Salonun kapısını açarken Ben'in orada olduğunu tahmin ediyordu, çünkü giyinirken hiçbir ses gelmemişti. Gerçekten de Ben içerdeydi. Siyaha yakın koyu saçları hala ıslaktı. Tıraş olmuş, koyu renk bir pantolon ve dik yakalı, bej bir kazak giymişti.
Gel otur Tiffany. Şu işi konuşup çözümleyelim.
Tiffany yürüdü, kanepeye oturdu. Ben de karşısındaki koltuğa yerleşmişti.
Olanlar için özür dileyemem. diye doğrudan konuya girdi Ben. Çünkü aynı koşullarda aynı şeyi yeniden yapmayacağımdan emin değilim. Ama korkudan aklını başından aldığım için özür dilemek

istiyorum.
Tiffany onun söylediklerini kavramaya sindirmeye çalışıyordu. Demek Ben, korkunun etkisiyle ne yaptığını bilmeden öpüşlerine karşılık vermeye başladığını sanıyordu. Bunu anlayınca biraz rahatladı. Oysa bilebilseydi, ondan başka hiçbir erkeğin öpüşlerine öyle karşılık veremeyeceğini anlayabilseydi!..
Bana o kadar kızgın olmanın nedeni… şeyden… yani Nick'in… ya… yaptığından zevk aldığımı sanman mıydı? Tiffany, onun hiç cevap vermediğini görünce kiminle öpüştüğünün Ben için hiç önemli olmadığını düşündü. Ama yine de onun adını taşıyordu ve ona bir sadakat borcu vardı. O halde birisinin mutfağa girip beni Nick'in kollarında görebileceğini düşündüğün için kızdın. Artık kızgınlığının nedeninin bu olduğundan emindi. Ben, Coronet Hava yolları'nda herkes tarafından saygı gören bir kişiydi ve karısının, bir başka erkeğin kollarında görülmesi onun için kuşkusuz büyük bir darbe olurdu.
Kızgın sözcüğü çok hafif kalır. dedi Ben, Tiffany'nin sorusuna cevap vermeksizin. O domuzu senin üzerinde görünce öfkeden kendimi kaybettim. Çok daha kötü şeyler yapabilirdim… İkinize de. Bir süre durduktan sonra ekledi. Bunları seninle dün konuşabilirdim ama sen…
Ben sarhoş değildim, Ben. diye sözünü kesti Tiffany. Çocukken annemle babamın her şiddetli kavgasından sonra mide bulantısı duyar ve kusardım… Sanırım bundan hala kurtulamamışım… Oysa Ben'in öpüşlerinden sonra hiç mide bulantısı duymamıştı. Tiffany ona baktı. Onun, söylediklerine inandığını gösteren bir hareketle başını salladığını gördü. Aslında Patti'nin partisine gitmeyecektim. diye telaşla anlatmaya devam etti. Ama… evde yapabileceğim hiçbir iş kalmamıştı ve… şey, canım sıkılıyordu… Evlendiğimizden beri ilk kez böyle bir toplantıya gittim. Tiffany artık daha fazla açıklamalarda bulunamayacağını düşünürken, Ben'in gözlerindeki anlayışlı ifadeyi görünce rahatladı.
Senin için pek de cazip bir yaşam sayılmaz, öyle değil mi? dedi Ben, düşünceli bir ifadeyle.
İşinde çok yoruluyorsun boş zamanlarında da en küçük bir eğlencen yok. Bir süre durduktan sonra ekledi. Ama bir süre daha dayanırsan, sanıyorum bu durumu senin için de benim içinde olumlu bir biçimde çözümleyeceğim.
Kendisini anladığını görmekten duyduğu rahatlık bu sözler üzerine kayboldu. Ne demek istiyordu? Kısa bir zaman sonra evliliklerinin sona ereceğini mi? Demek bir an önce ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Acaba babası iyileşiyordu da, onun için mi böyle söylemişti?
Baban nasıl? diye sordu. Sonra Ben'in onun ne düşünerek böyle sorduğunu anlayamayacağını fark etti. Herhalde daldan dala atladığını düşünecekti.
Gerçekten Ben, o konuya nasıl atladığını anlamaya çalışır gibi Tiffany'ye baktı. Sonra galiba kavradı. Oldukça iyi. Bir hafta kadar önce eve döndü. Tiffany, Harvey Maxwell'in iyileşmesini elbette isterdi. Ama sağlığının düzelmesinden duyabileceği memnuniyeti, Ben'in her an boşanma hazırlıklarına başlayabileceği düşüncesi hemen gölgeledi. Yüzüne kayıtsız bir ifade vermeye, hatta babasının iyileşme haberine sevinmiş görünmeye çalıştıysa da, başaramamış olacak ki, Ben ona doğru eğilip, Bana güven Tiffany. dedi.
Sana elbette güveniyorum, Ben. Bunu biliyorsun. Beraberliklerinin sonuna yaklaşmaktan duyduğu kederi anlamasına izin vermemeye kararlıydı. Ama bu sözleri söyler söylemez ona son kez güvendiğini söylediği geceyi hatırladı. Aynı yatakta yattıkları o gece gözlerinin önünde canlanınca, yanaklarının pembeleşivermesine engel olamadı. Gözlerini kaldırıp da, Ben'in yüzündeki onun neden kızardığını anladığını gösteren kurnaz, sevimli gülümsemeyi görünce gergin hava birden dağıldı. Tiffany özellikle konuyu değiştirdi.
Nasıl oldu da erken geldin? Cuma günü geleceğini sanıyordum. Sonra da içinden kendine lanet okudu. Ne zaman ağzını açsa ona olan ilgisini belli ediyordu. Şimdi Ben onun gidip Mürettebat Bürosu'ndan dönüş tarihini öğrendiğini anlayacaktı.
Vancouver'dayken Woody Carpenter hastalandı, onun yerine Londra seferini ben aldım, o da üç gün sonraki benim uçuşumu üstlendi. Böylece üç günlük bir istirahat süresi de kazandı. Tiffany birden yazdığı o notu hatırladı. O çocukça davranışından söz etmemesini isterdi. Ama yanılıyordu. O nedenle eve erken geldim. Bu arada bıraktığın not için teşekkürler. Tiffany yine kızarmaya başlarken, Ben'in ağzından tek bir sözcük çıktı: Neden?
Tiffany dudaklarını ıslattı. Ben… şey, sanırım aptalca bir şeydi ama ben düşünmüştüm ki… Böyle kekeleyip durduğu için kendinden nefret ediyordu. Başını hafifçe geriye atıp, daha güvenli bir sesle konuştu. Eve gelirsen, benden bir haber almak hoşuna gider diye düşündüm. Kendi aptallığına kızıyordu. Gelmeyeceğini bile bile ona not yazmak aptallıktan başka ne olabilirdi ki? Sessizce Ben'in kendisiyle alay etmesini bekledi. Ama beklediği olmadı.

Teşekkür ederim. dedi Ben yavaşça. Tiffany ona bakamıyordu. Sonra Ben, onu daha da şaşırtan bir şey söyledi. Umarım bir sakıncası yoktur, senin için üç günlük izin aldım.

Anlayamadım dedi Tiffany gözleri irileşerek. Perşembe günü uçuşta olacağım. Bunları söyledikten sonra Ben'in tatlı bir gülümsemeyle yüzünün aydınlandığını gördü, yüreği heyecanla doldu.

Pazar günü diye düzeltti Ben. Sonra Tiffany'nin şaşkın yüzüne bakarak devam etti. Mürettebat Bürosuna seninle yeni evlendiğimizi ama bir türlü birlikte tatil geçiremediğimizi söyleyince anlayış gösterdiler. Sonra bunun tam bir 'emrivaki' olması nedeniyle nezaket gereği sordu. Sence bir sakıncası var mı?

Tiffany bu soruya gülmekten başka bir yanıt veremezdi. Ama Ben'in de ona katıldığını duymak erişilmez bir mutluluktu. Babamı ziyaret ettikten sonra bir de teyzene gideriz diye düşünmüştüm. dedi Ben.

Tiffany aslında mutluluktan uçuyordu. Üç koca gün Ben'le birlikte olmak inanılmaz bir mucizeydi. Bu arada babası ve teyzesi ile birlikte olmaları bu mutluluğu gölgelemiyordu. İçindeki sevince rağmen, doğal bir sesle konuşmayı başardı. Bence çok iyi olur.

Üç saat sonra Warwickshire'in yemyeşil manzarası boyunca uzanan yolda Ben'le birlikte arabadaydılar. Bu mevsimde kırlar inanılmayacak kadar güzeldi. Doğa kış uykusundan uyanıyor yaşamın güler yüzü bir kez daha kendini gösteriyordu.

Ben'in babasının yaşadığı şirin köy, Warwickshire sınırının hemen ötesinde, Worcestershire'daydı. Tiffany burasının teyzesine bu kadar yakın olduğunu bilmiyordu. Ben ona evinden hiç söz etmemişti. Bu nedenle Tiffany şatoya benzer bir evle karşılaşacağını aklının ucundan bile geçirmezdi. Ben arabayı yüksek demir kapıdan geçirdikten sonra, kıvrılarak uzanan yola doğru sürünce Tiffany'nin gözleri irileşti. İşte geldik. dedi Ben.

Ben! Tiffany başka bir şey söyleyemedi.

Sevdin mi? Soruyu sorarken sesindeki gurur kendini ele verdi.

Çok güzel. diye fısıldadı genç kız. Sonra akına Michael Croft'un, Ben'in ne kadar zengin olduğu ile ilgili sözleri geldi. Senin böyle bir ortamdan geldiğinden hiç haberim yoktu. Yolun iki yanında uzanan bahçeler, yalnızca bahçıvanlara bile bir servet ödendiğini açıkça gösteriyordu.

Benimle param için evlenmediğini biliyorum. dedi Ben gülerek. Ve lütfen ağzını kapat, açık unuttun.

Arabadan inerlerken, Frances ve Harvey Maxwell onları karşılamak üzere kapının önüne çıkmışlardı. Hoş geldinizler, hatır sormalar arasında Tiffany şaşkınlığını güçlükle yenebildi. Az sonra Tiffany'nin oturma odası olduğunu düşündüğü çok geniş ve yüksek tavanlı büyük bir salona girdiler. Büyüklüğüne rağmen salon sevimli ve sıcaktı. Bir duvardaki kocaman şöminenin önünde üç parçalı bir takımdan küçük bir köşe oluşturulmuştu. Şöminenin içinde dev kütükler tatlı çıtırtılarla yanıyordu.

Baba oğul sessizce bakıştılar, birbirlerini dikkatle gözden geçirdiler. Ben'in keskin gözleri, babasında hastalığın izlerini araştırdı, ama bulamadı. Çok iyi görünüyorsun. dedi yavaşça. Eve döndüğünü görmek ne güzel. Üzerlerine duygulu bir hava çökmüştü. Dağıtmak için Ben, Frances'e döndü.

Ama bunu sana Fran çoktan söylemiştir, değil mi?

Frances gülümseyerek onayladı. Karı koca tatlı tatlı bakıştılar. Sonra Harvey Maxwell oğluna döndü.

Artık burada olduğuna göre, işlerimizi yoluna koyabiliriz, ne dersin?

Tiffany'nin, yoluna konulacak işlerin ne olduğuna ilişkin hiçbir fikri yoktu. O sırada Frances'i duydu.

Haydi Tiffany, onları yalnız bırakalım, ben sana odanızı göstereyim.

Frances Maxwell'in ne kadar mutlu olduğu kolayca anlaşılıyordu. Kocasını çok sevdiği ve eve döndüğü için de gerçekten sevindiği yüzünden, pırıl pırıl gözlerinden hemen okunabiliyordu. Mutluluk Tiffany'ye de geçti ve Frances'e Mr. Maxwell'in iyileştiğine ne kadar memnun olduğunu söyledi.

Bu gerçekten harika bir şey… Onu ne kadar özlediğimi bilemezsin. İsviçre'deyken yanında kalmak istedim ama izin vermedi. Harvey Maxwell'in, onun için her şey demek olduğu apaçıktı. Genç kadın birden utanmış olacak ki güldü. Beni aşırı duygusal bulabilirsin. Ama sen de kabul edersin ki, şu Maxwell erkeklerinde şeytan tüyü var!

Tiffany bu sözlere karşılık yalnızca gülümseyebildi. Ne diyebilirdi ki?

Frances'in onu götürdüğü oda, ilk kattaydı. Burası evden ayrılmadan önce Ben'in odasıydı. Burada kalmak hoşunuza gider diye düşündük. Tiffany bundan sonra söylenenleri duymadı. Kendini toparladığında Frances, … ve banyo koridorun öbür ucunda. Ben şimdi gidip seni rahat bırakayım, hazır olduğunda bize katılırsın. diyordu.

Yapacağı hiçbir şey yoktu. Ben tersini söylemedikçe, babasının, evliliklerinin sevgiye dayalı bir beraberlik olduğuna inanması hala önemliydi. Ve eğer ayrı odalarda yatarlarsa ilişkilerinin görünümü tümüyle

değişirdi. Hayır, bir sorun çıkarmaması gerekiyordu. Hem ne fark ederdi ki? Kaç gece Ben'le aynı evde kalmamış mıydı? Hatta bir kez aynı yatakta bile uyumuşlardı. Ama içinden bir ses onu uyardı. Bütün bunlar, Ben'in kendisinde karşı konulmaz bir arzu uyandırmasından önce olmuştu.
Arkasından kapının açılıp kapandığını duyduğunda, görmeyen gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. Valizlerin yere bırakılmasına benzer sesler duydu, yine de arkasına dönüp bakmadı. Sonra Ben'in ona doğru yaklaşıp, arkasından ellerini omzuna koyduğunu hissetti. Bütün çabasına rağmen gergin sinirleri gevşeyemiyordu bir türlü. Böyle olacağını önceden düşünmeliydim. diyerek özür diledi Ben.
Ama düşünemedim.
Sesindeki bu içten kaygıya karşı Tiffany nasıl direnebilirdi? Ben'in bu duruma gerçekten üzüldüğünü bile bile nasıl surat asabilirdi? Tedirginliği bir anda yok oldu.
Ben de düşünmemiştim. dedi yumuşak tatlı bir sesle. Onun kendisi yüzünden tedirgin olmasına katlanamayacağından neşeli bir havada ekledi. Kendimizi evde, aramızda da bir duvar var kabul ederiz. Sonra hafifçe güldü ve omuzlarındaki ellerin birden kasıldığını hissetti, Ben'in duygulu bir sesle konuştuğunu duydu.
Biliyor musun, Tiffany Rowley-Maxwell? Hoşuma gidiyorsun.
Bu kez Tiffany mutlulukla güldü. Ben'in ondan hoşlandığını söylemesi içini ısıtmıştı. Sonra ellerini omzundan çekti, aralarındaki gerginlikte kaybolmuştu. Tiffany döndü, ondan uzaklaşıp valizine baktı.
Bu arada, Ben Maxwell, bana toprak sahibi aristokratlar soyundan geldiğini daha önce söyleyebilirdin.
Pek öyle sayılmaz. diye gülümsedi Ben. Sana bugün araziyi gezdiririm. Ama ondan önce seni birer içki almak üzere aşağı indireceğim. Kayınpederin, uzun süredir ortadan yok olduğun için seni görmek konusunda sabırsızlanıyor.
Tiffany bu sözün doğru olup olmadığını bilmiyordu, ama pek bir önemi de yoktu. Ben'le tekrar dosttular ve daha da önemlisi artık kendisinden hoşlanmaya başlıyordu. Bu hoşlanma duygusu giderek aşka dönüşebilir miydi acaba? O anda elde ettiği kadarıyla yetinmesi gerektiğini düşünerek Ben'in arkasından odadan çıktı.
billur 27.10.2006 14:00
Sekizinci Bölüm
O gün öğleden sonra Ben'le kilometrelerce yol yürümüşler ve gezilerini, yıllardır malikanenin yönetiminde çalışan Caleb Gibbs'in bürosunda tamamlamışlardı. Tutulan defterlere, yazılı evraka ve dosyalara bakılırsa dev malikane modern bir işletme gibi yönetiliyordu.
Araba yolundan yürüyüp evin önüne geldiklerinde yeşil bir spor araba ile karşılaştılar. Evin içinden kahkahalar geliyordu. Salona girdikleri zaman Holly Barrington'ı gördüler.
Burada olduğunuzu öğrendiğim zaman kalkıp gelmeden edemedim. diye neşeyle karşıladı Tiffany'yi. Sonra tipik coşkusuyla Ben'in boynuna sarılıp dudaklarına bir öpücük kondurdu.
Sen hiç değişmeyeceksin Holly. dedi Ben. Hem de artık sadık bir koca olduğumu bile bile…
Bu sözler Tiffany'nin hoşuna gitmişti, o da gülüşmelere katıldı.
Holly çok kalamayacağını söyledi ama yine de en az iki saat daha oturdu. Frances onu yemeğe davet edince de, Anneme bir gece olsun evde kalacağıma dair söz verdim. dedi gülerek. Ne zaman beni karşısında görse, ' Sizinle acaba bir yerden tanışıyor muyuz?' diye başlıyor.
Tiffany o akşam, yemeğe inmeden önce aynanın önünde makyajını yaparken, Holly'nin aslında sevimli, yaşam dolu bir kız olduğunu ve onunla dost olabileceğini düşünüyordu.
Ben önceden giyinip aşağı inmişti. Kendiside hazır sayılırdı. Yalnızca uzun, kırmızı elbisesini giyinecekti o kadar. Aynada yüzünü inceledi. Çok mu inceydi? Yoksa çok mu genişti? Hiçbiri değil. Aslında güzel bir yüzü vardı ama o, o anda, Ben'in hoşuna giden yüz tipinin nasıl olduğunu düşünüyordu. Holly'nin onun için eski bir çocukluk arkadaşından öte bir şey ifade etmediğini çoktandır anlamıştı. Frances de uzun süreli bir ilişki olmamıştı anlaşılan. Tiffany, Ben'in havayollarındaki hosteslerden herhangi biriyle de çıktığını hiç duymamıştı. Yalnız Holly birkaç kez Ben'in İsviçre'de ki sevgililerinden söz etmişti. Karen, Paula, filan gibi. Acaba onlar nasıldı? Esmer mi? Sarışın mı?
Hiç beklemediği bir anda kapının açılıvermesi onu yerinden sıçrattı. Telaşla sabahlığını aranırken Ben odanın ortasındaydı bile. Gözleri onun küçük sutyeninde dolaştı.
Kusura bakma Tiffany. dedi, kapıyı kapatırken. Dışarı çıkamayacağım çünkü babam koridorda. Sonra Tiffany'nin telaşlı yüzünü rahatlatmak için gülümsedi. Sen ne güzel kızarıyorsun öyle.
Çoktan hazır olmam gerekirdi. dedi Tiffany tedirginlikle. Ama burası o kadar rahat ve sessiz ki,

zaman kavramını yitiriyorum galiba.
Bu arada elbisesine uzanmış, giymeye hazırlanıyordu. Başından geçirdiği sırada Ben'in, Burasını seviyor musun? diyen sesini duydu.
Elbisesini giyip üstünü düzeltirken başını kaldırıp baktı ve Ben'in dikkatle gözlerinin içine baktığını gördü. Galiba vereceği cevap onun için önemliydi. Sonra gülümsediğini görünce kendisine öyle geldiğini düşündü.
Evet, sevdim. Oysa bu kısacık sürede Linwood'u çok sevdiğini söylemek isterdi, ama ona karşı olan duygularının da ortaya çıkacağından korkarak sustu. Yine de sözlerinde içten olduğunu Ben anlamıştı herhalde, çünkü gülümsemesinde sıcacık bir şeyler vardı.
Tiffany fermuarını kapatmak için elini sırtına doğru götürdü. O sırada Ben'in yaklaşıp fermuarını çektiğini hissetti. Bir ara genç adamın parmakları çıplak tenine değince tatlı bir ürperti yayıldı sırtına.
Babam benim buraya gelip malikanenin yönetimini devralmamı istiyor. Fermuarı çekilmişti, Tiffany dönüp ona baktı.
Yani, gelip… burada yaşamanı mı öneriyor? Tiffany'nin birden boğazı kurumuştu. Bu sözlerin ne anlama geldiğini kesin olarak bilmiyordu ama bütün dünyası altüst olmuştu sanki. Belli etmemeye özen göstererek rujuna uzandı.
Bir darbe yemiş gibiydi. Burasının yönetimini devralma hazırlıkları tamamlanınca evlilikleri de sona erecekti herhalde.
Hastalığı, öte yandan Fran'in İsviçre'de onunla kalma isteğini geri çevirmesi beraberliklerinde sorunlu bir dönem yarattı. Bunu aşmak için uzun bir balayına çıkmak istiyorlar. Babam malikanenin artık kendisi için gereğinden fazla büyük olduğunu, benim şimdiden gelip buraya yerleşmemin iyi olacağını söylüyor.
Tiffany altüst olmuştu. Ona baktığında gri gözlerinin derinliklerinde soru soran bir ifadenin gizli olduğunu gördü. Bir şeyleri anlamak ister gibiydi. Ama Tiffany, aklına üşüşen soruları sormayı onuruna yediremedi kayıtsız bir tavırla Hava yollarını bırakabilecek misin? diye sordu.
Olağan ve aldırmaz bir ifadeyle sorduğu bu soru Ben'i sarsmışsa bile, bunu gizlemeyi iyi başarıyordu.
Benim için fazla önemli değil. dedi. İşimi seviyorum ama hiçbir zaman sürekli bir uğraş olmayacağını da biliyordum. Bu yaz sonunda sözleşmem bitiyor, uzatmayı da düşünmüyorum. Galiba bir şeyler daha söyleyecekti ama o sırada hizmetçilerden biri kapıyı tıklatıp yemeğin hazır olduğunu haber verdi.
Ben'le birlikte yemeğe inerken Tiffany boşanma konusunu açıp açmamakta kararsızdı. Açık bir biçimde sormalı mıydı, yoksa her şeyi ona mı bırakmalıydı? Aslında bu sorunu dile getirmek bir yana, düşünmek bile Tiffany için çok acıydı. Bu yüzden böyle bir şeyi ona soramayacağına karar verdi. Çözümü ona bırakacaktı. Şu anda onunla birlikte olmaktan mutluydu ve bu mutluluğun her saniyesini içine sindire sindire yaşamalıydı.
Yemekte daha çok Fran ile Harvey'nin gezeceği yerler konuşuldu. Bir ara da Ben'in malikaneye yerleşmesinden söz edildi. Tiffany garip bir ruh hali içindeydi. Artık Ben'le beraberliklerinin yaz sonunda biteceğini öğrenmişti. Onun yanında geçen her dakika Tiffany için çok değerliydi. Hiçbir şey düşünmeyip, hiçbir şeye üzülmeden, kaygılanmadan kendini gecenin neşesine kaptırdı. Kendisi bile şaşıyordu ama her espriye içtenlikle gülüyor, konuşmalara neşeyle katılıyordu. Sonunda Frances ile Harvey'ye iyi geceler dileyip onlardan ayrıldıklarında, yaşamının en güzel gecelerinden birini geçirdiğini düşünüyordu.
Ama bu duygu, Ben'le birlikte odaya girince yerini gerginliğe bıraktı. Ben'in önünde soyunamayacaktı. Ama banyoda soyunmakta imkansızdı. Elinde giysilerle odaya dönerken Frances'e ya da Harvey'ye rastlarsa, ne düşünürlerdi?
Bir şey mi var? Ben ceketini çıkarmıştı bile. Gömlek kollarının düğmelerini açarken Tiffany'nin taş gibi hareketsiz halini ve yüzündeki donuk ifadeyi görmüş, şaşırmıştı. Umarım bu sabahki davranışımı tekrarlayacağımdan korkmuyorsundur? Yüzü birden değişmişti. Zorla sevişmek yapıma uygun değildir. Tiffany, onun sesindeki öfkeyi fark etmişti. Ve hiç yapmadığım bir şeye karımla başlamaya da niyetim yok.
Sorun o değil. dedi Tiffany telaşla.
O zaman neden öyle duruyorsun? diye patladı Ben. Eğer bu gece yatağını paylaşacağımdan korkmuyorsan, söylesene neyin var?
Ben'in sesinden yansıyan öfke korkunç boyutlara ulaşacaktı. O sırada Ben, Tiffany'nin kaskatı kesilmesinin nedeninin korku olmadığını anladı. Yavaşça ona yaklaştı, çenesinden tutup yüzünü kendisine doğru kaldırdı, kadife gibi yumuşak kahverengi gözlerine baktı.

Söyle bana ufaklık… Neden böylesin?
'Ufaklık…' sözcüğü genç kıza onun yatağında geçirdiği geceyi hatırlattı ve birden her şey aydınlandı sanki, tutulan dili çözüldü.
Sen… sen buradayken soyunamıyorum. diye fısıldadı. Ve Ben'in güldüğünü görünce birden tepesi attı.
Ah, Tiffany… Sen küçük bir bebeksin!
Tiffany'yi tatlı bir sesle söylenmiş bu sözlerde yatıştıramadı. Hala ateş püskürüyordu ona karşı. Çenesini elinden çekti ama bu kez Ben onu sıkmadan, hafifçe kollarına aldı. Sen geceliğini giyinceye kadar benim banyoda bir süre oyalanmama ne dersin? Sonra sen banyoya gidip dişlerini fırçalarsın, o arada da ben yatakta olurum. Ben bunları söyledikten sonra başını hafifçe yana eğerek ona baktı, gülümsüyordu. Tiffany onun kahkahalarla gülmek üzere olduğunu anladı. Ama yine de ciddi ciddi bakmayı başarıyordu Ben. Planımı nasıl buldun?
Daha altı ay önce Ben Maxwell'i duyarsız, incelikten yoksun bir adam olarak görüyordu. Oysa şimdi kendisi için öylesine değerli, öylesine sevgili bir varlıktı ki… Öfkesi birden söndü, gülümseyerek Ben'e baktı. Genç adam o güzel gülümsemeyi görünce onu bıraktı, diş fırçasına ilişkin bir şeyler mırıldanarak çıktı.
Bir süre sonra Tiffany banyodan döndüğünde Ben yatmamış, genç kızın tuvalet masasının üzerindeki özel eşyalarına bakıyordu.
Bu ne için? dedi, kısa bir fırçayı elinde tutarak.
Allık fırçası. diye cevap verdi Tiffany. Fırçayı elinden çekip almamak için kendini güç tutuyordu.
İhtiyacın olduğunu hiç sanmıyordum.
Tiffany onun, ikide bir kızarmasından söz ettiğini çok iyi anlamıştı ama anlamazlıktan geldi.
Zaten ben de sık kullanmıyorum. Ben'in hala sırtı ona dönüktü. Eşyalarını karıştırmasından yararlanarak yatağa giriverdi Tiffany.
Sir Frank Whittle'ın senden öğreneceği epey şey olurdu sanırım.
Tiffany başını öbür yana çevirirken gülüyordu. Sir Frank Whittle, sesten hızlı giden jet motorunun üretimine öncelik etmiş bir bilim adamıydı.
Yandaki yatağın Ben'in ağırlığıyla esnediğini duydu. Ona arkası dönüktü ama yattığını anladı.
Işığı söndüreyim mi, yoksa biraz okur musun? dedi Ben alçak sesle.
Şey, sanırım uyuyacağım.
Işık söndü. Tiffany, Ben'in yatağa yerleştiğini duydu. Sırtı ona dönük, bir an önce uyuyabilmek için, içinden dua ediyordu. Ben'in kendisine hem bu kadar yakın, hem de böylesine uzak olduğunu aklından çıkarmazsa bu gece onun için bir işkence olacaktı.
İyi geceler dedi Tiffany. Ama sesi, duygularının etkisiyle soluk soluğa çıkmıştı.
İyi geceler, Tiffany derken yoksa Ben'in sesi de mi öyle duyguluydu?
Uyandığında, yaşıyor olmanın insana verdiği mutluluğu hatırlatan kuş cıvıltıları odada yankılanıyordu. Tiffany kollarını uzattı, tatlı tatlı gerindi. Gece geç uyumasına rağmen, rahat ve deliksiz bir uyku çekmişti.
Sırtüstü yatmış tavana bakıyordu. Öbür yatağa bakmayacaktı henüz. Belki de Ben çoktan kalkmıştı. Gerçi saatine bakmamıştı ama çok erken olduğunu tahmin edebiliyordu. Öyle güzel bir gündü ki, yatarak geçirmek yazık olacaktı. Ama burada, Linwood'un huzur verici ortamında hiçbir şey yapmadan öylece yatmak o kadar dinlendiriciydi ki…
Bu tarafa bakmamaya karlı mısın? Ben'in sesiyle irkildi, döndü. Ben yatağında doğrulmuş, dirseğine dayanmış kendisine bakıyordu. Sana günaydın demek için beliyorum… On dakikadır uyanıksın.
Abartıyordu tabii. Ama asıl önemlisi, zorunlu olarak aynı odayı paylaşmalarına rağmen, bundan en küçük bir tedirginlik duymuyordu Ben. Bu halinden belliydi. Aynı doğal sesle cevap vermeye çalıştı Tiffany Günaydın.
Ama bu 'günaydın' biraz fazla doğal çıkmış olacaktı ki, Ben gülmeye başladı. Yatak örtüsünü açıp kalkmaya hazırlanırken Tiffany başını öbür yana çevirdi. Az sonra, Bakabilirsin artık. dediğini duydu onun. Sesinde şakacı bir anlatım vardı. Besbelli eğleniyordu onun utangaçlığıyla. Tiffany kendini tutamadı gülerek ona baktı. Sabahlığının kuşağını bağlıyordu Ben o sırada.
Genç adam yürüyüp yatağına doğru yaklaştığında Tiffany'nin yüreği ağzına geldi. Ben ona biraz öteye kaymasını söyleyerek yatağının kenarına oturdu. Bugün babamla birlikte bir süre çalışmamız, malikane ile ilgili sorunlar üzerine konuşmamız gerek, seni yalnız bırakacağım… Üzgünüm ama bu

gerçekten gerekli.
Önemi yok. dedi Tiffany yavaşça. Aslında önemi vardı. Ben'le birlikte olmak, her dakikasını onunla paylaşmak istiyordu. Sonra, günün birinde onun yaşamından tümüyle çıkacağını düşünerek bu duygularını bastırmaya çalıştı.
billur 27.10.2006 18:04
O gün Frances de boştu. Baba oğul çalışma odalarına çekildiklerinde Tiffany'ye kente inip gezmeyi ve alışveriş etmeyi önerdi. Ne dersin, onları birkaç dakika çalışmaktan alıkoyalım mı?
Birlikte çalışma odasına girdiklerinde, Biz biraz hovardalık edeceğiz. dedi Frances, masa başında kâğıtlara gömülmüş çalışan baba oğla.
Yanında yeterince para var mı, Tiffany? diye sordu Ben, aynı anda da portföyünü çıkarmıştı.
Tiffany donakalmıştı. Ben'den para alamazdı. O arada Harvey'nin de Frances'e Biraz alışveriş senin için iyi bir değişiklik olacak değil mi sevgilim? dediğini duydu. Ama o anda aklı fikri Ben'in kendisine uzattığı kağıt paraları almasının imkansız olduğundaydı.
Hayır! Sesi elinde olmadan çok kesin ve sert çıkmıştı. Hemen ardından Ben'in kolunu omzunda hissetti. Onu yavaşça kendine doğru çekti genç adam. Babası ile Frances onlara bakmıyor, kendi aralarında konuşuyorlardı.
Tanrı aşkına Tiffany! diye dişlerinin arasından fısıldadı Ben. Her şeyi berbat etmek mi istiyorsun? Eğer yalnız olsalardı Ben'in onu omuzlarından tutup dişleri takırdayıncaya kadar sarsacağından emindi. Ama o anda dışarıdan bakan biri Ben'in, yeni evlendiği genç karısına sevgiyle sarıldığını sanırdı. Tiffany, kulağının dibinde Ben'in öfkeli fısıltısını duydu. Eğer benim paramı almak bu kadar ağırına gidiyorsa, sonra geri verirsin tamam mı?
Tiffany genç adamın kollarının arasında kaskatı duruyordu. Ona boyun eğmeden kendisini bırakmayacağını anlayınca, yavaşça mırıldandı. Tamam.
Neyse ki, kente inerken Frances onun ne kadar sıkıntılı olduğunu fark etmedi. Tiffany, Ben'in parasını almasını imkansız kılan içindeki o inatçı bağımsızlık duygusuna lanet okuyordu. Bu küçük olayla, aralarındaki birkaç gündür süren güzel havayı bozduğunu biliyordu. Bu tepkisinin yaratacağı gergin hava uzun süre kaybolmayacaktı.
Kenti gezerken, mağazaları dolaşırken bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Pek fazla bir şey satın almamışlardı. Döndüklerinde Frances paranın geri kalanını kocasına verdiğinden, Tiffany için aynı şeyi yapmak zor olmadı.
O gece Frances, kentte çok dolaştıklarını, yorgun olduğunu söyleyerek erken ayrıldı. Tiffany de fazla oturmadan odasına çıktı. Bir gece önceki kargaşayı yeniden yaşamak istemiyordu. Ben odaya girdiğinde çoktan soyunmuş ve yatmış olmalıydı.
Yattıktan ve ışığı söndürdükten ancak iki saat sonra odanın kapısı yavaşça açıldı ve Ben içeri girdi. Onun gibi iri yapılı bir adam için inanılmayacak kadar sessiz hareket ederek soyundu ve yattı.
Ertesi sabah uyandığında Tiffany yanındaki yatağa çabucak bir göz attı. Boştu yatak. Tiffany rahatladığını hissetti bir gün önce çalışma odasındaki o kısa konuşmadan sonra aralarındaki ilişki çok değişmişti. Ben'e karşı artık doğal davranamayacağını hissediyor, bu duyguyu bastırmaya çalıştıkça daha çok geriliyordu sinirleri. Ben ise, babası ve Frances'in yanında sergilediği ilgi ve sevgi dolu eş görünümü dışında, yalnız kaldıklarında ona karşı tümüyle ilgisiz ve kayıtsızdı.
O gün Middledeane'e, teyzesine gidiyorlardı. Teyzesini çok özlemesine rağmen bu sıkıntılı havada onunla karşılaşma düşüncesi son derece itici geliyordu. Yine de yanlarında bir üçüncü kişinin olması iyiydi. Sonra Tiffany daha yirmi dört saat önce her dakikasını Ben'le paylaşmak istediğini düşündü. Şimdi bu düşünce ona çok uzak geliyordu.
Middledeane yolculuğu derin bir sessizlik, inatçı bir suskunluk içinde geçti. Ben düşüncelere gömülmüş gibiydi. Tiffany'nin de sohbet konusu açmaya hiç niyeti yoktu.
Oysa Ben teyzesini selamlarken, hatırını sorarken öylesine sıcak ve sevecendi ki, Tiffany onun yalnızca kendisine karşı asık suratlı ve soğuk olduğunu anladı.
Karşılaşmalarının ilk sevinci geçtiğinde, Ben'e valizlerini nereye koyacağımızı göster, Tiffany. dedi teyzesi. Odana bir yatak daha koydum, seninkine sığamazsınız diye.
Teyzesinin düşünceli davranışı Tiffany'yi bütün geceyi koltukta geçirmekten kurtarmıştı.
Teyzesinin evinde kaldıkları iki gün olaysız geçti. Ben Margery teyzeyi mutlu bir çift olduklarına inandırmak için elinden geleni yaptı. Ama baş başa kaldıklarında aralarındaki kalın duvar elle tutulabilecek kadar somuttu. Bir yandan ilişkilerindeki bu soğukluk, bir yandan teyzesini tersine inandırma çabaları Tiffany'yi yormuş, sinirlerini yıpratmıştı. Bir süre sonra, büyük bir ihtimalle yaz

sonunda bu sevgili, bu tatlı kadına ayrılacaklarını söyleyecek, dünyasını karartacaktı. Belki de onu daha önceden bu habere hazırlaması gerekecekti.

Ayrılacakları gün Tiffany bu düşünceyi iyice benimsemişti. Ben valizlerini arabaya yerleştirmek üzere dışarı çıktığında sessizce teyzesinin yanında durdu. Çok düşünceli görünüyorsun güzel kızım, dedi Margery teyze ansızın.

Teyzeciğim… diye tereddütle söze başladı Tiffany. Sonra bu güzelim insanı böyle sürekli aldatmanın haksızlığını bir kez daha içinde duyarak, Ben dönmeden her şeyi söylemek istedi. Teyzeciğim sana şimdiden bir şey söylemeyecektim ama… artık sana açıklamak zorundayım…

Birden, teyzesinin beklenmedik mutlu bir gülümsemeyle yüzünün aydınlandığını görünce şaşırıp duraksadı, aynı anda da belinde Ben'in kolunu hissetti. Eli öfkeyle belini sıkıyordu.

Henüz değil, Tiffany dedi Ben, tatlı bir sesle. Hep birlikte arabaya doğru yürürken, üç kişi içinde kafası en karışık olanın kendisi olduğunu düşünüyordu Tiffany. Çünkü teyzesinin yüzünde, Ben'in, karısının söyleyeceği şeyin bir süre daha sır olarak kalmasını istediğini çok iyi anlamış, mutlu bir gülümseme vardı.

Ben'in içten içe müthiş bir öfkeyle dolu olduğuna hiç kuşku yoktu. Bunun belirtilerini, teyzesi değilse bile, Tiffany çok iyi fark edebiliyordu. Ben sevgi dolu bir eş tavrıyla, eli karısının belinde, onu arabaya oturttu, kapısını kapatıp direksiyona geçti. Ayrılırken, arkalarından bakan Margery teyzeye uzun uzun el salladılar.

Tiffany uzun ve suskun bir yolculuğa hazırlanırken Ben, Middledeane gözden kaybolur kaybolmaz arabayı yolun kenarındaki çayıra çekti ve durdurdu.

Şimdi söyle bakalım bana, teyzene ne söylemek üzereydin? dedi Tiffany'ye dönerek.

Tiffany, Ben'in ne kadar öfkeli olduğunu biliyordu, bu nedenle kendini hazırlamıştı ama o gri gözlerde gördüğü yırtıcı, vahşi ifade karşısında taş kesildi. Bu kadarını beklemiyordu. Ben sanki her an korkunç bir patlamayla her şeyi yapabilecek gibiydi. Parmakları çelik birer mengene gibi kollarını sıkıyordu.

Be…Ben… Konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Ben'in elleri yukarı, boynuna doğru uzandı, boğazını kavradı, gözleri alev alev yanıyordu. Ben… anlamaya çalış… Teyzemin şimdi bütün yaşamı biziz. Ayrılacağımızı öğrendiği zaman…. Dünya başına yıkılacak. Ben düşünmüştüm ki…. Ben'in parmakları denetleyemediği bir öfkeyle biraz daha sıkılınca, Tiffany korkuyla kekeledi. Be…Ben… canımı acıtıyorsun!

Ancak o zaman Ben'in gözlerinde kaynayan öfke hafifler gibi oldu, elleri iki yana düştü. Ben söylediğim zaman ayrılacağız daha önce değil! Bir süre öldürecekmiş gibi ona baktı. Tanrım! Beni öyle deli ediyorsun ki, seni öldürebilirim!

Tiffany, şu anda onunla konuşmanın yararı olmayacağını biliyordu. Sessizce hiç kıpırdamadan öylece durdu. Ben yavaş yavaş sakinleşiyordu. Umarım, teyzenin biz gider gitmez örgü şişlerini ve beyaz yünleri sandıktan çıkaracağının farkındasındır!

Ne… ne demek istediğini anlayamıyorum.

Aman Tanrım! İlle de açık açık söylemem mi gerek? diye patladı Ben. Teyzen bizi Adem ile Havva'dan sonra dünyanın en mutlu çifti olarak görüyor. Tiffany içinden, 'Fazla uzun sürmeyecek' diye geçirdi. Ona, 'Sana söylemek istediğim bir şey var,' dediğinde ilk aklına gelenin ne olacağını sanıyorsun?

Tiffany bir süre boş gözlerle ona baktı, sonra kıpkırmızı kesildi. Yani… yani, şey mi demek istiyorsun?

Evet, 'şey' demek istiyorum! dedi Ben, dişlerinin arasından. Teyzene hamile olduğunu söylemiş oldun böylece. Tiffany bayılacakmış gibi oldu. Teyzesini daha fazla mutsuz etmek için ne mümkünse yapmıştı istemeden. Ama Ben'in ondan sonra söyledikleri, içindeki acıyı, keskin bir öfkeye dönüştürdü. Ve mademki hep birlikte, hamile olduğuna inandırıldık ve mademki böyle bir mutluluğa ben erişemedim... Bir süre sustuktan sonra cümlesini tamamladı, … belki bana bu işi kimin yaptığını söylersin!

Günlerdir Tiffany'nin içinde bulunduğu gergin ortam, sinir bozukluğu en sonunda patlama noktasına ulaştı ve kulaklarında yankılanan bu sözlerle kendini kaybetti. Eli havaya kalktı, hızla Ben'in yüzüne indi. Tokadın sesi hava da yankılanırken Tiffany, dehşet içinde Ben'in yanağındaki kıpkırmızı tokat izini gördü. Gözleri iri iri açıldı. Yanaklarından aşağı gözyaşları dökülürken, artık Ben'le aralarında güzel bir ilişkinin doğacağına dair içinde beslediği tüm umutların böylece yerle bir olduğunu biliyordu.

En ummadığı bir anda ellerini, Ben'in elleri arasında hissedince şaşırıp başını kaldırdı. Lütfen ağlama. dedi Ben, yavaşça. Tiffany ancak o zaman gözlerinden süzülen yaşları fark edebildi.

Söylediklerim iğrençti ve senin bunları hiçbir şekilde hak etmediğini biliyorum. Tiffany ellerini onun ellerinin arasından çekti, mendilini bulup gözyaşlarını sildi. İnan yürekten özür diliyorum. Tiffany, onun içten olduğunu biliyordu. Ama Ben, belki de yalnızca onu ilk kez ağlar gördüğü için büyük bir pişmanlığa kapılmıştı. Ama Tiffany bu kez ona boyun eğmeyecekti.
Olanları unutalım. dedi, taş gibi ifadesiz bir sesle. Başını öbür yana çevirdi. Onu daha şimdiden bağışlamıştı. Onu o kadar çok seviyordu ki, ne yapsa bağışlayacaktı. Ama hiçbir şey olmamış gibi davranması da imkansızdı.
Arabada uzun süren bir sessizlik oldu. Sonra Ben ellerini çekti, konuyu kapattığını belli eden bir ses tonuyla, Eve gidince teyzene telefon edip başka bir öykü uydurursun. dedi.
Londra'ya dönüş ikisi içinde bir işkenceydi. Hiç konuşmadan geçen dakikalar, uzadıkça uzuyordu. Tiffany eve geldiklerinde Ben'in de kendisi kadar rahatlamış olacağını düşündü.
Ama aralarının iyileşme umutları, Ben evde kendileri yokken gelen mektupları gözden geçirmeye başladığında tümüyle suya düştü. Ertesi günü Tiffany göreve çıkacaktı ve o gece son umuttu.
Ben bir zarfı Tiffany'ye uzattı. Bu sana. dedi, üzerindeki damgaya baktıktan sonra.
En akıllıca davranış, zarfı alıp, Teşekkürler. dedikten sonra bir yana koymak ve okumak için bir başka zamanı beklemekti. Ama Tiffany, zarfın üzerinde, o kötü günden beri hiç görmediği Nick'in el yazısını görünce şaşırarak, Nick dedi yüksek sesle. Sonra gözlerini kaldırıp Ben'e baktığında, onun gri gözlerindeki korkunç öfkeyle karşılaştı.
Sevgilinle zaman zaman mektuplaştığın oluyor demek…
Hayır elbette böyle bir şey yok.
Adresini bulmakta hiç zorluk çekmemiş anlaşılan. Gözleri tehdit eden bir ifadeyle kısıldı. Buraya hiç gelmedi değil mi?
Deli misin, elbette gelmedi!
Bundan sonra da buraya adımını atmamasını sağlarsın herhalde?
Sen beni ne sanıyorsun? Onu buraya nasıl davet ederim? Biliyorsun ki… Yo, Nick'in onda yalnızca mide bulantısı uyandırdığını söylemenin hiçbir yararı yoktu. İnanmayacaktı.
Birden Tiffany, onunla mücadele etmekten yorulduğunu, bıktığını hissetti. Elinde mektubu sessizce arkasını dönüp, odasına yürüdü.
Ben ona güvenmiyordu, en kötüsü de buydu. Evliliklerinden, güzel, sevgiye dayalı bir ilişkinin kaynaklanabileceğine dair tüm umutları yıkılmıştı genç kızın. Onu hala seviyordu, hala istiyordu. Ama annesiyle babasınınkine benzeyen bir evliliği kesinlikle istemiyordu.
Ben'in içeri girdiğini duyunca kaskatı kesildi, ama kıpırdamadı. Yatağının kenarında oturuyordu. Neden odasına geldiğini bilmiyordu, barışmak için değildi herhalde. Ama birden, içinde Ben olunca, odanın küçülüverdiğini hissetti. Onun varlığıyla boğulacakmış gibi oldu ve ansızın onu artık yanında istemediğini fark etti.
Bu evliliğin sona ermesini istiyorum. dedi. Hemen… şu anda…
billur 28.10.2006 16:20
Dokuzuncu Bölüm
Bu sözler bir süre odada yankılandı, arkasından bunu tüyler ürpertici bir sessizlik izledi. Sonra Ben'in sesi duyuldu. Yani… bu kadar basit öyle mi? Evliliğimizin sona ermesini istiyorsun…
Sesindeki bu yumuşaklığın aldatıcı olduğunu Tiffany tahmin etmeliydi. Onun böyle bir şeyi kolaylıkla kabul edemeyeceğini anlamalıydı.
Sakın bu kararının sevgilinden gelen mektupla bir ilişkisi olmasın? Tiffany donup kaldı. Daha o mektubu açıp okumamıştı bile! Hiçbir şey söylememsini bir çeşit doğrulama olarak kabul eden Ben devam etti. Demek beni inandırmaya çalıştığın kadar duygusuz değilsin ona karşı. Demek partide benim araya girmeme pek ihtiyacın yokmuş. Yalnızca ona kolay elde edilemeyeceğini göstermeye çalışıyordun.
Hayır! Asla öyle değil!
Buna inanacak kadar budala mıyım?
Tiffany bir yanardağ gibi patlayıp püsküren bu öfkenin önüne geçemeyeceğini anlıyordu. Ben devam etti. Sana şu kadarını söyleyeyim Mrs. Maxwell, benimle evlisin ve öyle kalacaksın…
Hayır kalmayacağım. diye sözünü kesti Tiffany. Bu evi terk ediyorum ve sonra da…
Daha fazla devam edemedi. Kendini yatakta buldu, Ben'in gövdesi tüm ağırlığıyla üzerindeydi. Her şey öyle hızlı olmuştu ki, oraya nasıl düştüğünü bile bilmiyordu. Sonra Ben'in ağzının dudaklarını kavradığını fark etti. Deli gibi karşı koyuyor ama bunun hiçbir etkisi olmuyordu.

Acımasız dudakları, yırtıcı hareketlerle onu öpmeye devam ederken elleri de üzerindekileri çıkarıyordu. Tiffany dehşetle, onun kendisine en sonunda zorla sahip olacağını düşündü. Bu düşünce şimşek hızıyla kafasından geçti ama düşünecek zaman da yoktu. Her şey birkaç saniye içinde olup bitecekti ben'in tecrübeli ellerinin sırtına uzandığını, zaman zaman kendisinin bile zorlukla açtığı sutyenini ustalıkla çözdüğünü hissetti. En sonunda üstü tümüyle çıplak kalmıştı. Ben'in elleri, sonra da dudakları göğüslerinde özgürce geziniyordu.

Ben, hayır! diye haykırdı, ama Ben'in parmakları blucinin fermuarını indirmiş, pantolonu kolaylıkla bacaklarından sıyırıp atmıştı. Sonra ağzı tekrar kızın dudaklarını buldu ve cezalandırırcasına hırsala öpmeye başladı.

Az sonra Ben'in çıplak tenini, gövdesinde hissetti ve onun da gömleğini çıkardığını anladı. Şimdi duyarlılığın doruğuna erişmiş vücudu, Ben'in olmaya hazırdı. Ama şunu çok iyi biliyordu ki, Ben ona bu şekilde sahip olursa, kendisini hiçbir zaman bağışlamayacak, kendi kendinden nefret edecekti. Bu onun yapısından, kişiliğinden geliyordu. Bu utançla yaşayamazdı Ben. Ve Tiffany, onun olmaya hazırken, tüm gövdesi bunun özlemiyle yanarken, yalnızca bu nedenle başını kaldırıp, kendisine bakan Ben'e fısıldadı.

Sonra yalnızca benden değil, kendinden de nefret edeceksin Ben.

Ben bir süre ona baktı, sonra bir büyünün etkisinden yeni kurtulur gibi elini uzatıp Tiffany'nin mutsuz, kederli yüzüne dokundu. Sonra kötü bir düşten uyanır gibi ondan uzaklaştı ayağa kalktı. Tiffany elleriyle göğüslerini kapadı. Ben'in yüzüne baktı ve onun yüzünde, yaptıklarına inanamayan bir insanın anlatılmaz dehşetini, kendi kendinden nefretini gördü. Tiffany o an onun için ağlayabilirdi.

Aman Tanrım! sözcükleri döküldü Ben'in ağzından. Olanlara hala inanamıyor gibiydi. Sonra, Tiffany'nin perişan yüzünü ve vücudunda, sonradan moraracak kızarıkları görmeye daha fazla dayanamayacakmış gibi hızla döndü ve odadan dışarı fırladı.

O gün bir daha Ben'i görmedi… Görmekte istemiyordu zaten… Onu bağışlamaya hazırdı ama kendisini asıl bağışlamayacak olan Ben'di.

Ertesi sabah göreve gitmek için hazırlanıp mutfakta aceleyle çayını içerken, Ben içeriye girdi.

Seninle konuşmalıyız Tiffany. Sesi son derece denetimliydi. Tiffany cevap verme sırası geldiğinde kendisinin de böyle konuşabilmesini diledi. Sana… sana söyleyecek pek çok şeyim var.

Tiffany gözlerini kırpmadan onun bakışlarını karşıladı. Ben'in üzerinde spor bir pantolon ve yün bir kazak vardı. Ama gözleri öyle yorgun görünüyordu ki, bütün gece uyumadığı kolayca anlaşılabiliyordu.

Olur, konuşuruz. O karşısında böyle dururken yumuşamamak için kendini güç tutuyordu. Ama her ikisi de uçuşa yetişebilmesi için Tiffany'nin hemen evden çıkması gerektiğini ve konuşacak vakit olmadığını biliyordu.

Tiffany… dedi Ben, genç kız üniformasının ceketini giyerken. Gitme kararını, seninle konuşuncaya kadar erteleyebilir misin?

Tiffany çantasını alıp çıkarken, soğuk bir sesle, Olur, Ben. dedi.

Arabasıyla havaalanının personele ayrılmış pak yerine girerken, böyle soğukkanlı davranabildiği için kendini kutluyordu. Acaba Ben'in sözünü ettiği 'konuşma' ne zaman gerçekleşecekti? Birbirlerini bir daha ne zaman görebileceklerdi? En azından, yaz sonunda sözleşmesini yenilemeyeceğine göre bu konuşma birkaç ay içinde gerçekleşmek zorundaydı. Kendisine söyleyecek çok şeyi olduğunu söylemişti. Bunlar neydi, doğru dürüst, bir tahminde bulunamıyordu. Yaz sonunda Coronet Hava yolları'yla ilişkisi kesileceğine ve evlilikleri sona ereceğine göre, ayrılma isteğine neden karşı çıkmış, ona neden kızmıştı? Acaba onun hala Nick'e aşık olduğunu sandığı, Nick'in de aklında evlilik olmadığını bildiği için, kendince Tiffany'yi korumaya mı çalışıyordu? Ama bu da yeterli bir açıklama olamazdı, çünkü ayrılma zamanı geldiğinde yine Nick sorunu gündemde olacaktı. Sonunda Tiffany düşünüp durmayı bıraktı. Çünkü dönüp dolaşıp aynı yere varıyor, hiçbir sonuç elde edemiyordu.

Sheila Roberts'ı Mürettebat Ofisinde görünce şaşırdığı yüzünden belli olmuştu herhalde. Çünkü Shelia ona, bir süre yer hizmetlerinde çalışacağını söyledi. Bir süredir kulak ağrıları çekiyordu ve birkaç kez de uçuşta burnu kanamıştı. Kısacası doktorlar izin verinceye kadar uçamayacağım. dedi Shelia.

Tiffany hiçbir zaman sevmediği ve sever görünemediği bu dedikoducu kız için yine de üzüldü. Çünkü kulaklarında sorunu olan hosteslerin hiçbir zaman uçağın yüksek basınçlı kabinlerinde çalışamayacağını biliyordu.

Görevi bir kez başladıktan ve uçakla havalandıktan sonra Tiffany, tahmin ettiği gibi sıkıntılı düşüncelere zaman ayıracak fırsatı bulamadı. Ama yine de garip bir şeyin farkına vardı. Evlendiğinden bu yana hiç Ben'le aynı uçakta uçmamışlardı. Daha önce, onunla aynı uçakta olmaktan ne kadar nefret etse de, sık sık aynı mürettebat listesinde yer aldıkları oluyordu. Oysa evlendikten sonra bir kez bile seferleri

çakışmamıştı.
Patti'yi aynı uçakta görmek onu sevindirdi. Hem sevdiği bir insandı, hem de böylece o gece, partisinden apar topar ayrıldığı için özür dileme fırsatı bulmuş oluyordu.
Ah o aptal Nick! dedi Pati. Tiffany'yi fazla açıklamalarda bulunma sıkıntısına sokmadan. O an gülmem imkânsızdı ama sonradan, ne zaman onun boylu boyunca yere serilmiş halini ve 'Neredeyim ben' türünden laflarını hatırlasam gülmekten kendimi alamıyorum. Pati kıkır kıkır gülmeye başladı yeniden, Tiffany de kendini tutamayıp ona katıldı. Barry, Nick'i ayılttıktan sonra uzun bir söylev çekti ona. Sanırım ne kadar ayıp ettiğini o da anladı. Neyse bizden ayrılırken bana, senden özür dilemek istediğini bunun için mektup yazacağını söyledi, ben de ona adresini verdim. Gerçekten yazdı mı sana?
Şey, evet… Tereddütlü cevabı Patti'nin gözünden kaçmamıştı. Mektubu Ben verdi…
Tanrım! Bak bu hiç aklıma gelmemişti. Senden sonra Nick öylesine perişandı ki, kendi kendini yiyip bitirdi. Söylesene, Ben onun sana yazmasına kızdı mı?
Biraz dedi Tiffany. Konuşmaları orada kesilmek zorunda kaldı. Bir yolcuyu uçak tutmuştu, adam fenalık geçiriyordu.
Her zamankinden pek farklı olmayan seferden sonra Tiffany yine havaalanının park yerindeydi. Arabasına binmeden önce bakındı ve Ben'in arabasını gördü. Demek görevdeydi, kim bilir ne zaman dönecekti? Aslında bürodan bunu öğrenebilirdi ama şimdi orada Shelia Roberts görev yaptığına göre, ertesi gün bütün Coronet Havayolları, Düşünün bir kez, daha kocasının uçuş programını bile bilmiyor, kim bilir aralarında ne geçti? laflarıyla çalkalanırdı.
Tiffany arabayla eve giderken hafif bir yaz yağmuru çiseliyordu. Haziran ne kadar da çabuk gelmişti. Eve girdi, ortalık Ben'siz öyle sessiz, öyle cansız görünüyordu ki… Bu evi seviyordu, ama Ben'siz hiçbir anlam ifade etmiyordu.
Üstünü değiştirdikten sonra, salona girdiğinde, sehpanın üzerindeki vazoya dayalı küçük beyaz zarfı gördü. Hemen koştu, eline aldı ve birden yüreği ağzına geldi. İçinde ne yazıyordu? Belki de boşanma hazırlıklarına başladığını, bundan sonra avukatlarıyla görüşebileceğini yazmıştı Ben. Belki de onu bir daha hiç göremeyecekti…
Titreyen parmaklarıyla zarfı açtı, içinden küçük bir kağıt parçası çıktı. Üzerinde yazılı olanları bir solukta okudu ve gözyaşlarına boğuldu. Sevgili Tiffany . diye yazılıydı kâğıtta. Eve hoş geldin. Ben.
Mutluluk gözyaşları yağmur gibi süzülüyordu yanaklarından. Ben, oh, Ben! diye fısıldadı. Bu basit notun onu ne kadar mutlu ettiğini Ben hiçbir zaman bilemeyecekti. O birkaç sözcüğü tekrar tekrar okurken onu, her şeyiyle defalarca bağışladı.
Ertesi gün alışverişe çıktı, evin ufak tefek ihtiyaçlarını giderdi, temizleyiciye uğradı ve biraz dışarıda oyalandı.
Eve döndüğünde burnuna tatlı bir temizlik ve mobilya cilası kokusu geliyordu. Ben geldiğinde her şeyi pırıl pırıl bulacaktı. Bir önceki gün kendini tümüyle ev işlerine vermiş, akşamda teyzesine telefon etmişti. Bir kez daha onu kaçınılmaz sonuca hazırlama isteğini duymuş, ama bir şeyler bunu yapmasına engel olmuştu. Belki onu üzme korkusu, belki de Ben'in her leye rağmen henüz evliliklerini sürdürme isteğiydi bunun nedeni.
Teyzesini düşünürken aklına, onun düğün öncesinde kendisine verdiği, kocaman bir kutu içindeki beyaz gecelik ve iç çamaşırları geldi. Tiffany gidip dolaptan paketi çıkardı, açtı. Bu gecelik her genç kadının düşlerini süsleyecek kadar güzeldi. Ama Tiffany onu hiçbir zaman giyemeyeceğini biliyordu. Kutuyu öylece açık bırakarak banyoya gitti, sıcak bir duş aldıktan sonra, pamuk gibi bol tüylü sabahlığını giyip kendisine yiyecek bir şeyler hazırladı. Tepsiyle oturma odasına gidip kahvesiyle birlikte sandviçlerini yedi, gazete okudu.
Sonra saçlarını fırçalamak için tekrar yatak odasına girdiğinde teyzesinin verdiği geceliğe takıldı gözü. Birden şeytan dürtmüş gibi, her zaman giydiği geceliği çıkardı ve teyzesinin hediyesi olan o güzel beyaz geceliği üzerine geçiriverdi. Sonra da takım iç çamaşırını giydi, kadınsı bir dürtüyle aynanın karşısına geçti. Bir çift iri, yumuşak kahverengi göz kendisine bakıyordu. Ama orada göremediği bir şey vardı. Aynaya yansıyan, beyazlar içindeki el değmemiş, tertemiz genç kız güzelliğiydi bu.
Yarım bıraktığı gazetesini okumak için salona döndü, kanepeye yerleşti. Bir süre sonra uykusu gelmişti, başını kanepenin koluna koydu, bacaklarını da altına alıp kıvrılıp yattı. Acaba Ben neredeydi?
Daldığı uykudan, odada yalnız olmadığına dair garip bir önsezi ile yavaş yavaş uyandı. Gözlerini açtığında Ben kapının önünde durmuş ona bakıyordu. Tiffany gözlerine inanamadı.
Hiçbir zaman giyemediği gelinlik geceliği içinde, saçları dağılmış yanakları uykudan pembeleşmiş, öyle

cana yakın ve güzel bir görünümü vardı ki, kendisi bunun farkında bile değildi. Ben'in gözlerinde gördüğü sıcak bakışlar içini ısıtmıştı, ama onun önünde bu durumda daha fazla durmasına imkan yoktu, kalkmak için doğruldu.
Hayır, kalkma diye onu durdurdu Ben. Hafifçe kısılmış olan sesi derinden geliyordu. Tiffany koşup kollarına atılmamak için kendini güç tuttu. Ben'in gözleri gövdesinde, yüzünde dolaştı. Ne kadar güzelsin. diye fısıldadı.
Tiffany gözlerini ondan ayıramıyordu, sanki bir boşlukta yüzer gibiydi, zaman ve yer kavramını yitirmişti. Ben yaklaştı, gözleri gözlerinde, onu tutmak ister gibi kollarını uzattı. Tiffany'nin dudakları aralandı, gözleri irileşti. Ben'in gri yumuşacık bakışlarında onu çeken görünmez bir bağ vardı sanki.
billur 30.10.2006 08:23
Tam o sırada caddenin sessizliğinde bir klakson sesi yankılandı ve büyü bozuldu. Ben'in gözleri yaşadığı ana geri dönmüş gibi, bir rüyadan uyanır gibi netleşti. Elleri iki yana düştü. Hayır sana dokunmamalıyım, hala gerçek olduğuna, burada olduğuna inanamıyorum.
Seni… seni beklemiyordum. dedi Tiffany. Sesi kendi kulaklarına bile yabancı geliyordu. Gözlerini onunkilerden kaçırdı.
Umarım bir başkasını beklemiyordun.
Tiffany irkilerek baktı, ama onun şakacı bir ifadeyle gülümsediğini gördü.
Sonra, Ben giysilerini değiştirmekten, dinlenmekten söz ederek salondan çıktı. Tiffany yalnız kalmaktan memnundu. Kendini toparlaması gerekiyordu. Üstündeki baştan çıkarıcı gecelikle daha fazla kalamazdı. Başka bir gecelik giyinmek ve üstüne de sabahlığını almak için kalktı.
Tam odasının kapısına gelmişti ki, Ben önüne çıktı, onu yavaşça kolundan tuttu. Tiffany yüreği çarparak, başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Gözlerinde az önceki büyülenmiş bakışların olmadığını gördü.
Üstünü değiştirmeyi düşünüyorsan bunu yapma. Düşüncelerini nasıl da okuyordu!..
Ama bütün bir gece böyle dolaşamam ki…
Neden olmasın? Çok… şey, alımlı görünüyorsun. Gözlerinde şakacı bir gülümseme dolaştı.
Böyle kal, Tiffany. Sana gerçeği söyleyeyim mi? Çapkınlık etmeye hiç niyetim yok. Buraya gelirken tek düşündüğüm neydi, biliyor musun? Hani derler ya, ayağımda terlikler, ağzımda pipom, şöminenin karşısında şöyle huzur içinde bir akşam geçirmeyi düşlüyordum.
İster istemez Tiffany de Ben'in yarattığı bu arkadaşça, sevimli havaya katıldı. Ama sen pipo içmezsin. Hem, evimizde şömine de yok.
İkisi de gülmeye başladılar. Küçük Tiffany, hiç de romantik değilsin.
Ben'le birlikte salona gidip, yan yana kanepeye oturdular. Tiffany üstündekileri değiştirmeyeceğine söz verinceye kadar yanından ayrılmayacağını söyledi Ben. Sonunda genç kız, içinden buna pişman olacağını söyleyen sese aldırmayarak Ben'in isteğini kabul etti.
Ben ancak bu sözü aldıktan sonra, bir duş yapmak ve giysilerini değiştirmek için gittiğinde, Tiffany tedirgin bir durumda salonda bir süre öylece oturdu. Ben döndüğünde, üzerinde koyu renk şık bir pijama ve ropdöşambr vardı.
Kanepenin yanındaki koyluğa oturur oturmaz Tiffany ayağa fırlayarak, Kahve yapayım. dedi ve mutfağa geçti.
Daha yatmaya en az iki saat vardı. Bu zamanı nasıl geçirecekti? Ona her bakışında kollarına atılmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu.
Mutfakta kahveyle uğraşırken, çıkan seslerden Ben'in oraya geldiğini anlayınca kaşığı düşürüverdi. Ama az sonra tedirgin olmasının yersizliğini fark etti. Ben çok rahat ve doğal bir şekilde fincanları çıkarıyor, tepsiyi hazırlıyor ve ona uçuşu, ilginç olayları, eve gelirken yolda arabasının bozulduğunu, onu bir garaja bırakıp taksiyle yoluna devam ettiğini anlatıyordu. Sonunda Tiffany de kendini rahat hissederek, ona uçuş programını ve ne zaman göreve çıkacağını sorabildi.
Her şey yolunda giderse perşembeye… Ama ben de senin gibi yedekteyim. Dilerim grip olan filan çıkmaz.
Görünüşe göre Ben özellikle rahat bir hava yaratmaya çalışıyordu. Ve bunu da başarmış olacaktı ki, bir saat sonra salonda kahvelerini içip otururlarken, genç kız kendilerini saran bu sıcak yuva havasıyla yüreğinin ısındığını hissetti. Ben'in geldiğinden beri hiçbir iğneleyici, yaralayıcı söz söylememiş, bakışları hiç öfkeyle gölgelenmemişti. Mutlu bir karı kocaya benziyorlardı bu halleriyle. Tiffany, yüreğinin burkulduğunu hissetti. Sonra aklına, Ben'in kendisiyle 'konuşmak' istediği geldi. Ama bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu gece Ben dinlenmek, huzur içinde olmak istiyordu. Belki bu kafasını kuma gömmeye benziyordu, ama ayrılıkla ilgili her şeyi yarın da konuşabilirlerdi.

On beş dakikadır ikisi de başlarını Ben'in eve getirdiği gazetelere gömmüşlerdi. Tiffany düşüncelere dalmışken birden Ben'in oturduğu koltuktan bir süredir ne bir kağıt hışırtısı, ne de gazetesini okuduğunu gösteren başka bir ses gelmediğinin farkına vardı. Yüzünü kapatan gazetenin ardından dikkatle kulak kesildi. Evet, olağan olmayan bir sessizlik hüküm sürüyordu salonda. Tabi Tiffany de bir süredir satırlara bakıyor, ama hiçbir şey okumuyordu. Dahası, gazeteyi eline aldığından beri doğru dürüst bir haber bile okumamış, yalnızca görmeyen gözlerle yazılara bakmıştı.
Bekledi. Sessizlik büyüdü, büyüdü… Ben'in koltuğunda şöyle bir kıpırdandığını gösteren küçük bir ses bile duyulmuyordu. Belki de uyuyakalmıştı? Tiffany artık dayanamayacaktı, belli etmeden bir göz atmalıydı. Eğer uyuyorsa zaten fark etmezdi, yok eğer okuyorsa o zamanda gazetesinin ardından onu göremezdi. Her iki durumda da baktığını anlamayacaktı. Bu düşünceyle gazetesini yavaş yavaş indirdi ve hızla yeniden kaldırmak istedi. Çünkü Ben uyumuyordu. Okumuyordu da. Gazetesinin üzerinden ona bakıyordu. Bir süre göz göze bakıştılar. Tiffany, deli gibi çarpan yüreğinin atışları salonda yankılanıyor sandı. Sonra, yumuşak bir ifadeyle yerinden kalktı, genç kızın yanına gelip gazetesini elinden aldı.
Okumuyordun, değil mi? diye sordu yavaşça.
Okumuyordum. Yalan söylemesi imkansızdı.
Ben, hiçbir şey söylemeden, yavaşça Tiffany'nin ayaklarını yerden kaldırdı, kanepeye uzattı. Şimdi genç kız yarı yatar durumdaydı. Sonra Ben yanına oturdu, ağır ağır Tiffany'nin alyanslı elini kaldırdı ve dudaklarına götürdü. Elleri ellerinde, ne düşündüğünü anlamak ister gibi gözlerinin içine bakıyordu. Tiffany'nin, onun kollarında olmak, onun tarafından öpülmek istediğini saklayacak gücü yoktu. Ben'in elleri, ellerine daha sıkı kenetlendi. Başka hiçbir şey yapmıyor, gözleriyle okşuyordu onu.
Tiffany, dedi yavaşça. Seninle sevişmek istiyorum.
Biliyorum diye fısıldadı Tiffany. Ama hiç kıpırdamadı, yalnızca aynı güçle ellerini sıktı.
Ben ağır ağır yaklaştı. Dudakları alnında, şakaklarında, kapalı göz kapaklarında, hafif hafif dokunuşlarla dolaşıyordu. Tiffany gözlerini açtı, çok yakınındaki gözlerin gri derinliklerine baktı. Bu gözler ona çekinmemesini korkmamasını söylüyordu. Uzun uzun bakıştılar. Ben elini uzattı, Tiffany'nin boynunda hızlı hızlı atan bir damar üzerinde parmağını gezdirdi. Dudakları şakağından dudaklarının kenarına kaydı. Tiffany onun dudaklarını tutsak almasını yakıcı bir özlemle beklerken, Ben'in onu ürkütmemek için acele etmediğini biliyordu. Sonra, Ben onun yüzünü elleri arasına alınca, Tiffany artık hiçbir şey düşünmeden kollarını onun boynuna doladı.
Bu hareketi Ben'e kendisinin her şeye hazır olduğunu anlatmış olmalıydı ki, genç adam, Tiffany diye özlemle, istekle fısıldadı ve en sonunda dudakları tutkuyla birbirine kenetlendi. Artık Tiffany benzersiz bir zevki, doyumsuz bir mutluluğu soluyor, bu anın güzelliğini tüm vücudunda hissediyordu. Gövdesinde uyanan duyarlık her saniye doruğa doğru tırmanırken, Tiffany Ben'in sahip olduğu ustalığa çok şey borçlu olduğunu hissediyordu. Çünkü tüm yaşamında öpülmenin bu kadar güzel, okşanmanın bu kadar sıcak ve heyecan verici olduğunun bilincine varmamıştı. Yalnızca haz vermekle kalmıyor, bir mutluluğu sevdiği insanla paylaşmanın, bencilce doyum arayışını değil, birlikte, ortak yaşanan bir heyecanın güzelliğini öğretiyordu ona Ben. Ama yine de bilincinin gerilerinde, bilinmeyenin korkusu, daha önce hiç başından geçmeyen bir şeyin ürküntüsü vardı. Sevişmeleri gittikçe daha ileri bir noktaya vardığında, Tiffany içgüdüsel olarak kendini geri çekti. Ve hemen ardından Ben'in bunu yanlış anlamsından, daha ileri gitmeyi istemediğini sanmasından korktu. Ama gri gözlerinin derinliklerinde onun, bu davranışının nedenlerini çok iyi anladığını gördü. Kokma sevgilim. diye fısıldadı Ben.
Onun duygularını, ruhsal durumunu anlamasından kaynaklanan rahatlık ve güvenle Tiffany kendini ona bıraktı.
Burada mı kalmak istersin, yoksa benim odama mı gidelim? diye fısıldadı Ben. Tiffany yeniden onun yatağında olmayı her şeyden çok istiyordu.
Senin yatağına gidelim Ben. dedi yavaşça.
billur 31.10.2006 11:24
Sevgilim… diye mırıldanarak onu kucağına aldı Ben. Tam odasının kapısından giriyorlardı ki, telefon çalmaya başladı. Ben kısa bir süre duraksadıktan sonra, Hayır dedi. Telefonu açmayacaktı. Telefon ısrarla çalarken, Ben onu yavaşça yatağına yatırdı.
Açmamız gerek Ben dedi Tiffany, kendini kaybettiği düş evreninden sıyrılarak. Oysa Ben yanına uzanmıştı bile. Genç adam onu kollarında tutarak bir süre durdu. Kendisine kalsa, bütün gece çalsa bile, telefonu açmayacağını anlatmak ister gibiydi.
Yalnızca o istedi diye açacağını belli eden bir bakışla, Hemen dönerim, sakın kıpırdama. dedi.
Tiffany, odada yalnız kaldığı birkaç dakika içinde, kendi kendine mutlulukla gülümsüyordu. Hiçbir yere

kıpırdamaya niyeti yoktu. Ama az sonra Ben döndüğünde bunun kendi elinde olmadığını anladı.
Shelia Roberts telefonda seni bekliyor. dedi Ben, kısık bir sesle. Korkarım gitmek zorundasın. Yatağa doğru yürüdü, Tiffany ayağa kalktığı sırada, ona sımsıkı sarıldı.
Oh, Ben! diye düş kırıklığıyla hıçkırdı Tiffany. Gitmek istemiyordu. Burada, Ben'in kollarında kalmak istiyordu.
Sarhoş gibi giderek, kendini oturma odasında, telefonun yanında buldu. Shelia Roberts'ın kendisine verdiği bilgileri yarım yamalak dinledi. Kızın sesinden, bu kadar uzun süre bekletilmekten hiç hoşlanmadığı anlaşılıyordu. … Ve derhal gelmen gerekiyor. diye sözlerini tamamladı Sheila.
Ben de mi çağırılıyor? dedi, hem aklı, hem de yüreği içerdeki insandaydı. Ben'in uçağında mı olacağım?
Tiffany bu soruyu neden sorduğunu tam olarak bilmiyordu. Herhalde o anda Ben'in yanından başka bir yerde olmak istememesinden ve onun da kendisi gibi yedek personel olarak belirlendiğini bilmesinden kaynaklanan bir dürtü olmalıydı bu.
Shelia'nın cevabı onu bir tokat gibi sarstı, bütün sıcak duygularını, mutluluğunu, tutkulu arzularını yerle bir etti. Saçmalama. dedi Shelia, her zamanki bozuk ağzıyla. Kaptan Maxwell'in, senin bulunduğun mürettebatla uçmayacağını özel olarak bildirdiğini bilmiyor olamazsın.
Tiffany ondan sonrasını duymadı. Telefonu nasıl kapattı, onu da bilmiyordu. Yalnızca, bütün duyguları uyuşmuş bir halde, boşluğa bakıyordu. Arkasında bir hareket hissettiğinde ve Ben'in kolu sevgiyle beline dolandığında yerinden sıçradı. Bildiği bir tek şey vardı. Ben'in onun varlığına tahammül edemediği ve sevmek bir yana, ona karşı hiçbir güzel duygu duymadığı gerçeği!
Döndü silkinerek Ben'in kolunu itti. Artık kendinde değildi. Bunu nasıl yapabildin! diye haykırdı. Söyle, nasıl yapabildin!
Tiffany… Ben hiçbir şey anlamadan, hayretler içinde, ondaki bu büyük değişikliğe bakıyordu. Neyin var?
Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin? diye haykırdı Tiffany bir kez daha. Fazlasını söyleyemiyordu. Çünkü onu perişan eden şeyin, kendisini sevmemesine rağmen, hiçbir şey ifade etmeyeceğini bile bile, onunla sevişmeye kalkması olduğunu anlatamazdı Ben'e. Onurunu bu kadar ayaklar altına alamazdı.
Ben, Tanrı aşkına… Tiffany… diye bir şeyler söylüyordu.
Artık oyun oynamayı bırak! diye onun sözünü kesti Tiffany.
Aynı anda Ben'in yüz ifadesinin birden sertleştiğini gördü, ama artık umurunda değildi.
Kes şu isteri krizini Tiffany! Kendine gel ve ne yaptığımı söyle!
Biraz önce sevgi sözcükleri fısıldayan, sevecen, nazik adam nasıl da bir anda buz gibi oluvermişti! Tiffany ona daha fazla bakamayacağını hissederek döndü, sessiz çığlıklarla odasına koştu ve kapıyı hızla çarptı. Çılgın gibi, çantasına alacağı eşyaları çıkarıp yatağın üzerine atıyordu. Şimşek hızıyla giyindi, çantasını hazırladı, odadan çıktı.
Ben de oturma odasındaydı ve giyinmişti. Tiffany kaskatı bir halde, gözleri dökemediği gözyaşlarıyla yanarak onun önünden geçip gidecekti ki, Ben onu durdurdu. Elini uzattı, ama genç kızın hızla geri çekildiğini görünce, indirdi.
İlk öfke krizini atlattığına göre, lütfen değişmene neden olan şeyi anlatır mısın? dedi sakin bir sesle. Tiffany cevap vermeyince, Ben'in sesi bir kez daha duyuldu. Tiffany. Genç kız bu sesteki tehdit dolu ifadeyi sezmişti. Ama buna ne hakkı vardı? Suçlu olan kendisi değil, oydu!
Gerçekten öfkesinin alevi sönmüştü, ama Sheila'dan duyduklarını o anda söylemeye kalksa bütün denetimini kaybedip gözyaşlarına boğulacağını biliyordu. Oysa onun önünde zayıflık göstermektense ölmeyi yeğlerdi.
Hemen gitmem gerek. dedi buz gibi bir sesle.
Telefonla taksi çağırdım. Tiffany'nin itiraz etmek üzere ağzını açtığını görünce devam etti. Bu durumda araba kullanamazsın. Taksi birkaç dakika sonra burada olacak. Bu birkaç dakika içinde de bana ne olduğunu anlatabilirsin. Birden daha önce aklına gelmeyen bir şeyi hatırlamış gibi, tereddütle sordu. Yoksa az önce gerçekleşmek üzere olan şey mi neden oldu? Tiffany'den cevap çıkmadığını görünce daha yumuşak bir sesle, Sevgilim, biliyorsun… diye söze başladı. Ama Tiffany onu susturdu.
Neden o değil! Bu konuda yalan söylemesi imkansızdı.
O halde Tanrı aşkına, ne olduğunu söyle! diye avaz avaz bağırdı Ben, en sonunda. Daha birkaç dakika önce kollarındaki arzu dolu, tutkulu kadının, şu anda karşısında buzdan bir duvar gibi duran, gözlerinden nefret saçan insan olduğuna inanamıyor gibiydi. Lanet olsun! Şu evden içeri adımımı

atarken, aramızdaki sorunları bir an önce konuşmamız gerektiğini biliyorum. Ama sen de biliyorsun ki… Bir an susup, kaçınılmaz bir patlamayla ağır bir küfür savurdu. Özür dileyecek halde değildi besbelli.
Tam o anda taksinin geldiğini haber veren zil çaldı. Tiffany hayatı boyunca kapı zilinin çalmasına hiç bu kadar sevinmemişti. Çünkü en son anda, Ben, deli gibi onu omuzlarından kavramıştı. Tiffany, onun zor kullanarak gitmesine engel olacağını sandı. Buz gözlerle genç adamın yüzüne baktı. Ben bir süre gözlerini ondan ayıramadı. Sonra, sanki ona bir zarar vermekten kendini ancak böyle alıkoyabilirmiş gibi, ellerini omuzlarından çekti.
Küçük valizi eline alıp, çizgileri derinleşmiş bir yüzle, Koşullar gitmene göz yummamı gerektiriyor. dedi bıçak gibi bir sesle. Ama, şunu bilmiş ol, döner dönmez hesaplaşacağız.
Aşağıda, kendilerini kapıda bekleyen taksi şoförünün valizi almak için uzattığı elini görmezlikten gelerek, Tiffany'yi itercesine arabaya bindirdi. Genç kız onun taksi şoförüne para verişini izledi. Bekle bir dakika. dediğini duydu Ben'in. Sonra hayatında gördüğü en ürkütücü, buz gibi bir çift gri gözle karşılaştı. Kolunu sıkan parmaklar demir bir mengene gibiydi. Onu hiç bu kadar çileden çıkmış durumda görmemişti.
Bu gece yaptıkların yüzünden seni öldürebilirim. Havaalanına iner inmez dosdoğru eve geleceksin. Yoksa pişman olursun.
billur 01.11.2006 00:36
Onuncu Bölüm
Havaalanına vardığında Sheila Roberts ona uçuş programını verdi. Telefondaki tersliği geçmiş gibiydi. Yataktan kaldırdığım için kusura bakma. dedi. Tiffany kıpkırmızı kesildiğini ona göstermemek için hızla dönüp uzaklaştı.
İlk önce Tokyo'ya uçup birkaç gün orada kaldılar. Oradan da Hong Kong'a hareket ettiklerinde, Tiffany'nin kafasına bazı küçük kuşkular yer etmeye başlamıştı. Çalışma arkadaşlarının hiçbirinin davranışlarında, evliliklerinde bir anormalliğin olduğuna düşündüklerine dair bir belirti yoktu.
Hong Kong'a vardıklarında kuşkuları daha da kök salmaya başlamıştı. Ama yine de Ben'in neden onunla uçmak istemediğini anlayamıyor, inandırıcı bir açıklama bulamıyordu. Bir hostes olarak çok başarılı olduğunu biliyordu. İşinde en küçük bir aksaklığa meydan vermezdi.
Sidney'deki beş günlük molalarının üçüncü gününde tam bir kısır döngüye girmişti. Düşünceleri dönmüş dolaşmış, Ben'e gösterdiği tepkide haklı olduğu noktasına varmıştı yeniden. Hatta ona birkaç yaralayıcı söz söylemediğine pişmandı.
Dördüncü gün, kızgınlığında yüzde yüz haklı olduğundan yine kuşku duymaya başlamıştı. Yani Zelanda'ya hareket ettiklerinde ise kafası öyle karışık, düşünceleri öyle alt üst olmuş bir durumdaydı ki, hiçbir şey düşünmeden kendini işe vermenin en akıllıca davranış olduğu sonucuna vardı. Aucland'e indiklerinde hem çalışmaktan hem de düşünmekten bitkin düşmüştü artık.
Neyse ki oteldeki odasında, bir hostes arkadaşıyla değil, tek başına kalıyordu. Akşam yemeğinden önce biraz uyuyup kendine gelmek için soyundu, yatağa girdi. Yine aynı düşünceler kafasına üşüşmeye başlamıştı. Ben'in izin günleri bitmişti. Acaba şu anda nereye uçuyordu, ne zaman dönecekti? Sözleşmesinin sona ermesine kadar daha kaç sefere çıkacaktı?
Acaba dönüşte nasıl davranmalıydı? Ben ona eve dönmesini söylemişti. 'Hesaplaşacağız' demişti. Ama onunla karşılaşmak istemiyordu Tiffany. En iyisi o dönmeden eşyalarını toplayıp evi terk etmekti.
Ben eve dönüp de, odasındaki özel eşyalarını göremeyince ne yapardı? Bu düşüncelerle belki onuncu kez yatağında döndü. Uykuya dalmak üzereyken, Ben'in ondan kurtulduğuna sevineceğini düşünüyordu.
Uyandığında kendini dinlenmiş hissetti. Yalnız kalacak durumda değildi. Giyindi. Yemekten önce otelin barına inip arkadaşlardan birkaçıyla oturup bir şeyler içmek en iyisiydi.
Lobide havayollarından kimseyi göremedi. Bara girdiğinde bir köşede toplanmış olan iş arkadaşları gözüne çarptı. Garip şey, her zamankinin tersine gülüp şakalaşmıyorlar, sessiz ve ciddi bir şeyler konuşuyorlardı.
Tiffany'nin sevdiği bir hostes olan Fiona MacKinley ona yer açarken, Clive Winters da içki getirdi. İşte bu tuhaftı. Clive, ona içki içip içmeyeceğini, ya da ne içeceğini bile sormamıştı. Bir şey söylemek için Fiona'ya döndü, ama onun yüzündeki ifadeyi görünce sustu. Tiffany diğerlerine döndü. Biraz ilerde uçuş mühendislerinden biri, bir hostesle konuşuyordu, ama tavırlarından, yüz ifadelerinden konuştukları konunun ciddi olduğu anlaşılıyordu. O anda fark etti ki, herkeste bir tuhaf hava vardı. Kanının donduğunu hissetti. Burada bir şeyler oluyordu.
Ne oldu? diye sordu ortaya. Ama hiç kimseden cevap gelmedi. Söyler misiniz, bir şey mi

var? diye daha yüksek sesle sordu. Eline bir brendi bardağı tutuşturan Clive Winters'a baktı.
İç şunu, Tiffany. dedi Clive. Gözlerinde acımaya benzer bir şeyler vardı. Tiffany ne yaptığını bilmeden sandalyeye çöktü. Henüz ayrıntıları bilmiyoruz, ama bir uçağın buraya yakın bir yerlere düştüğü sanılıyor.
Hangi havayollarından? diye güçlükle sorabildi Tiffany. Ama biliyordu, gerçeği anlamıştı.
Clive bir süre sustuktan sonra güçlükle cevap verebildi. Coronet.
Ben?
Kaptan Ben'miş, Tiffany.
Tiffany damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Sanki yüreği bir anlığına durmuştu. 'Kaptan, Ben'miş.' Diyordu Clive. KAPTAN BEN'MİŞ!...
billur 02.11.2006 14:54
Ama ayrıntıları bilmiyoruz. diye tekrarladı Clive. Belki de mecburi inişi başarıyla gerçekleştirebilmiştir.
Tiffany garip bir uyuşukluk içindeydi. Sanki tüm vücudu felce uğramıştı.
Ne kadar zaman sonra haber alabileceğiz diye sorabildi güçlükle.
Woody Carpenter araştırıyor.
Tiffany kafasını zorluyor, düşünmeye çalışıyordu. Burada oturup Woody Carpenter'ı bekleyemezdi. Bir şeyler yapmalıydı, Woody ile birlikte gitmeliydi. Ama kıpırdayamıyordu. Bacakları kendini taşıyamıyordu. 'Aman Tanrım! Ben… Oh, Ben!...' diye haykırıyordu içinden. Ama güçlü olmalıydı. Ben güçlü olmasını, kendini koy vermemesini isterdi. Kendi kendine, en kötüsünü düşünmemesini, Ben'in iyi olduğunu, başına bir şey gelmeyeceğini, yolcuların da kurtulacağını tekrarlayıp duruyordu. Ben ölemezdi, buna inanamazdı, inanamazdı!..
Dayanılmaz bir saat geçti. Mürettebattan birkaç kişi haber almak için gitmiş, ama hiçbir şey öğrenemeden dönmüşlerdi. Otelin barı yavaş yavaş doluyordu. Neyse ki tam önünde Clive oturuyordu da onu meraklı gözlerden koruyordu.
Sonra birden barın kapısı açıldı ve Woody Carpenter göründü. Tiffany açık kapıdan dışarı baktı ve resepsiyonda, sırtı ona dönük duran, üzerinde Coronet havayollarının pilot üniforması olan adamı gördü… Bu uzun boylu, bu rahat duruşu çok iyi tanıyor, ama gözlerine inanmaya korkuyordu.
Ağır ağır ayağa kalktı. Clive'in ona söylediklerini duymuyordu bile. Belli ki Woody'nin onun için açık tuttuğu kapıdan geçerek salonun öbür ucundaki adama yirmi otuz metre kala durdu. Adam sanki onun geldiğini anlamış gibi döndü.
Hiç farklı görünmüyordu. Evlendiği adam… O, hiçbir şey söylemeden kendisine bakıyordu. Bir saat boyunca kolunu kıpırdatmasına engel olan buzlar çözülüverdi ve Tiffany, Ben'in açılan kollarına doğru koştu.
Hiç durmadan adını tekrarlıyor, Ben'in onu sımsıkı göğsüne bastıran kolları arasında hıçkırıyordu. Oh, Ben, seni bir daha hiç göremeyeceğimi sandım. dedi hıçkırıklar arasında. Nerede olduğuna, kendilerine bakan insanlara aldırmıyordu bile.
Tamam sevgilim bir şey yok artık, ben iyiyim dedi Ben, kısık bir sesle. Bir daha hiç duyamayabileceğini düşündüğü bu sesi duyunca gözlerinden yaşlar boşandı Tiffany'nin.
O sırada birden kendine gelerek, çevrelerinin gazetecilerle sarıldığını fark etti.
Arızayı ne zaman fark ettiniz, Kaptan Maxwell?
İrtifanız ne kadardı?
Hızınız neydi?
Ortalık ana baba yerine dönmüştü. Çevrelerinde bir sürü insan itişip kakışıyordu. O sırada Ben'in otoriter sesini duydu. Bir dakika lütfen beyler… Woody!.. Ben'in Woody'ye ne söylediğini duyamadı, ama birkaç saniye sonra Ben'den koparıldığını fark etti. Woody onu odasına çıkarıyordu.
Söyle bakalım, kocanın bir kahraman olması sana nasıl geliyor? diye gülerek sordu Woody. Ama Tiffany'nin hala kendini tam olarak toparlayamadığını görünce Ben'in mecburi inişi, hiçbir can kaybı ya da ağır yaralanmaya neden olmadan başarabildiğini anlattı. Tiffany geri kalan teknik ayrıntıları dinleyemedi bile. Önemli olan Ben'in ve onca yolcunun sağ salim kurtulmasıydı.
Woody onunla odada kalmayı önerdi, ama Tiffany iyi olduğunu, buna gerek olmadığını söyledi. Yalnız kalır kalmaz da gerginlik içinde geçen o bir saatin etkisiyle korkunç bir titreme başladı. Bu kez gelen mide bulantısı ve kusma nöbeti öncekilerin hepsinden daha şiddetliydi. Ben'e neler söylediğini hatırlamaya çalışıyor, ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Yalnızca onun kollarının arasında duyduğu o güven duygusu capcanlıydı belleğinde. Kollarına atıldığı anda tüm korkuları, tüm kaygıları yok olmuştu.

Eğer Ben o anda odaya gelseydi hiç kuşkusu yok, kendini onun kollarına atıverirdi. Ama Ben yarım saat sonra geldi. Bu arada Tiffany'nin titremesi geçmiş ve onun kendisine karşı tavrını çözümlemeye çalışmıştı.
Karşılaştıkları o anda, Ben'e kendisini kollarına almaktan başka bir fırsat tanımamıştı, işin doğrusu. Ben onca insanın içinde ona sarılmayıp ne yapacaktı? İşin gerçeği, bu evlilikten paçayı sıyırmaya çalışan Ben, o anda zorunlu olarak Tiffany'yi teskin etmişti. Woody'den onu yanından uzaklaştırmasını istemesinin nedeni de bu olmalıydı!
Tiffany daha fazla düşünemedi, çünkü kapı açılmış ve Ben içeri girmişti.
Bu kez Tiffany kıpırdamadan olduğu yerde, odanın öbür ucunda durdu. Aralarında yatak vardı. Ben'in gözlerinin hafifçe kısıldığını hissetti. Ben bir süre bunun nedenini bulmaya çalışır gibi araştıran gözlerle ona baktı. Tiffany onun kolayca sonuca ulaşacağını bildiğinden düşünmesine fırsat vermeden sordu.
Na… nasıl oldu?
Aşağıda, lobide mi demek istiyorsun?
Tiffany kızardığını hissetti. Ben'in, lobide onu nasıl karşıladığından söz ettiğini anlamıştı. Hayır, kaza nasıl oldu demek istemiştim.
Ben kıpırdamadı, onun yanına gelmedi. Bir süre sustuktan sonra ifadesiz bir sesle, Sanırım bir türbin arızasıydı. diyerek olayı kısaca anlattı. Tiffany, o konuşurken, gergin sinirlerinin biraz olsun gevşediğini hissediyordu. Lobideki karşılaşma sahnesinden söz etmeyeceğini anlamıştı. Ben'in anlattıklarından, mutlak bir kazayı mucize eseri atlattıkları anlaşılıyordu. Tiffany, tümünün de ölebileceğini düşününce sarardı. Bütün olanlardan sonra Ben kim bilir ne kadar bitkin bir durumdaydı.
Sinir bozucu bir sessizlikten sonra Tiffany Kendini nasıl hissediyorsun? diye sorabildi güçlükle.
Asıl sorun senin kendini nasıl hissettiğin.
Ben… şey ne demek istiyorsun.
Oyun oynamayı bırak Tiffany. dedi Ben, keskin bir sesle. Uçak kazası konusunu konuştuk, kapandı. Şimdi seninle aramızda çözümlememiz gereken bir sorun var. Öyle değil mi?
Tiffany hemen cevap veremedi. Ben'in bakışları, onu dikkatli olması için uyarır gibiydi.
Ben aynı kanıda değilim. dedi ağır ağır. Sonra onun bakışlarının sertleştiğini görünce aceleyle ekledi. Ben… aşağıda fazla coşkulu davrandığımı biliyorum… ama… herkesin önünde senin nasıl davranmamı istediğinden emin değildim… O nedenle normal bir eşin davranması gerektiği şekilde hareket etmeyi yeğledim. Kısacık sürede bu gerekçeyi uydurabildiği için kendini kutluyordu içinden. Ama Ben'in söyleyeceği o tek sözcüğe hiç de hazırlıklı değildi.
Yalancı!
Ben… ben…
Kes artık Tiffany, diye onu susturdu Ben. Eğer doğruyu söyleme cesaretin yoksa bırak da ben söyleyeyim. Gözlerinin ta içine bakıyordu. Karşılaştığımız anda yaptığımız, söylediğimiz hiçbir şey sahte, yapmacık yada rol gereği değildi. İkimiz de içtendik. İçimizden geldiği gibi davrandık. Sonra sesi daha da sertleşti. Ve birbirimize karşı duyduklarımızı olduğundan daha basit ve değersiz göstermene, küçümsemene izin vermeyeceğim. Tiffany'nin yüreği bu sözler üzerine deli gibi çarpmaya başladı, onun gözlerine bakamıyordu. Ne sen kendini kollarıma atılmaktan men edebilirdin… Sözlerinin burasında Tiffany ona bakmak zorunda kaldı. Sesindeki bir şeyler onu buna zorladı. … Ne de ben seni kollarıma almaktan, kendimi alıkoyabilirdim.
Tiffany kendini, gerçek olamayacak kadar güzel, görkemli, mutluluk dolu bir dünyaya açılan kapının eşiğinde hissediyordu. Konuşmaya, bu büyüyü bozmaya korkuyordu.
Onun karşı çıkmadığını görüp rahatlayan Ben, Tiffany'nin o çok sevdiği ifadeyle gülümsedi. O halde, şimdi hazır mısın Tiffany? dedi. Sesinde anlatılmaz bir tatlılık vardı. Son kez Londra'da birlikte olduğumuz zaman kuşkulanmaya başladığım şeyin doğru olduğunu itiraf etmeye hazır mısın?
Tiffany, yüzüne ateş bastığını hissetti. Onun, son gece kendisini ona vermeye hazır olduğu andan söz ettiğini anlamıştı.
Ama Ben bundan hiç de utanmış gibi değildi. Şimdi hazır mısın Tiffany, beni sevdiğini itiraf etmeye? Genç kız konuşamıyordu, başını salladı. Buraya yanıma gel, Tiffany. Tiffany kıpırdamadı.
Pekâlâ dedi Ben, yumuşak bir sesle. Yarı yola kadar ben geleceğim, ama yalnızca o kadar.
Birkaç adım attı, yatağın ayakucunda durdu.
Tiffany'nin aklı, mantığı, 'Hayır… Bu doğru olamaz, bir kez daha onun için alay konusu olacaksın,' diye haykırıyordu, ama bacakları ona ihanet etti, Ben'e doğru yürüdü. Tam önünde durduğu halde, Ben ona

dokunmak için en küçük bir hareket bile yapmadı. Gözleri birbirine kilitlenmiş gibiydi.
Geçen defa konuşmamız gerektiğinde araya duygusallığın girmesine ve her şeyi açıklığa kavuşturmamıza engel olmasına izin vermiştim. dedi Ben alçak, sakin bir sesle. Ama şimdi, göreve çağrıldığın o telefon konuşmasında seni çılgına döndürenin ne olduğunu söylemek zorundasın.
Tiffany geriye doğru bir adım attı, ama Ben'in omuzlarını kavrayan elleri uzaklaşmasına engel oldu. Her şeyi anlatmaktan başka çaresi olmadığını anlamıştı genç kız.
Sheila Roberts senin hiçbir şekilde benimle birlikte uçmayacağını söylemişti.
Başka ne dedi?
Tiffany hatırlamaya çalıştı. Başka bir şey söylediğini sanmıyorum.
O halde ben söyleyeyim. dedi Ben, gözlerinin içine bakarak. Seninle uçmayacağımı bildirdim Tiffany, çünkü görevimin başındayken her şeyimle kendimi işime vermek isterim. Bu, bugünkü kaza sırasında daha da açık bir biçimde ortaya çıktı. Bugün tüm dikkatimin uçağı güvenli bir biçimde yere indirebilmek üzerinde toplanması, hepimizin yaşamı için bir zorunluluktu. Oysa sen uçakta olsaydın, bu mümkün olamayacaktı.
Ama… ama, tam olarak anlayamıyorum… Tiffany'nin aklı karmakarışık olmuştu. Ben'in güçlü kolu beline dolandı, bir eliyle de çenesinden tutup, kendisine bakması için yüzünü yukarı kaldırdı.
Tiffany Maxwell. dedi Ben, tane tane. Seni o kadar çok seviyorum ki, bazen sen yanımdayken ne düşüncelerimi, ne dikkatimi, ne de sağlıklı karar verebilme yeteneğimi bir nokta üzerinde toplayabiliyorum. Şimdi lütfen az önce sorduğum soruya cevap verir misin?
Oh, Ben!... Ben kendisini seviyordu! Bunu duyabilmek için yaşamını vermeye hazırdı. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden ona baktı. Ama sözcüklerle ifade edemediği şeyi gözleri bütün açıklığıyla anlatıyordu. Sonra müthiş bir mutlulukla kendini onun kollarına bıraktı.
Oh, Ben, dedi tekrar. Seni öyle çok seviyorum ki…
Ben'in fısıldar gibi, derin bir solukla, Şükürler olsun! dediğini duydu, sonra dudakları tutkuyla kenetlendi. Kendini yatakta, Ben'le birlikte yatıyor bulduğunda, oraya nasıl geldiğini, yürüdüğünü mü, yoksa Ben'in onu kucaklayıp götürdüğünü mü, bilmiyordu. Öpüşleri uzun, özlem dolu ve coşkuluydu.
Sonra Ben başını kaldırdı. Şu anda böyle yatmak bence hiç de akıllıca değil. diye mırıldanarak doğruldu, ayağa kalktı. Tiffany'yi de kaldırıp yatağın yanındaki koltuğa götürdü, dizleri üzerine oturttu.
Böylesi daha iyi. Sevgilim, seni çok seviyorum, ama her şeyden önce konuşmalıyız. Aramızdaki tüm yanlış anlamaları, tüm kuşkuları gidermek istiyorum. Çünkü bana bütün çektirdiklerinden sonra, senden ayrılmayı göze alamam.
Çektirmek mi? Tiffany her şeyi bir anda öğrenmek istiyordu. Beni sevdiğini ilk olarak ne zaman anladın?
Dur bakayım, bir düşüneyim, diye gözlerini çevrede gezdirdi Ben. Tiffany onun kendisine takıldığını anlayıp koluna bir yumruk indirince ciddileşti. Aslında her şey düşünmeye gerek kalmayacak kadar açık, sevgilim. Belki sen de farkındaydın, ne zaman aynı uçakta olsak, aklımı başımdan alıyor, huzurumu kaçırıyordun. Sana sert davranmamın nedeni de galiba bende uyandırdığın bu duygulara karşı direnme içgüdüsüydü. Ne yalan söyleyeyim, teyzen gelip de benimle müstakbel damadı olarak konuşmaya başlayınca deli oldum. Ama seninle konuşuncaya kadar yalanını ortaya çıkarmak istemedim. Sonra, park yerinde senin panik içinde bize doğru gelişini hiç unutamam. Hangisi daha çok hoşuma gitmişti bilmiyorum. Teyzenle beni bir arada görünce düştüğün dehşet mi, yoksa seni öpeceğimi sandığın an gözlerinde okunan panik mi?
Aralarındaki, kuşkudan, yanlış anlamalardan örülmüş o kalın duvar artık tümüyle yıkılmıştı. Tiffany sevgiyle ona sarıldı, sonsuzluk gibi gelen uzun, tutkulu bir öpüşmeden sonra Ben devam etti. Bu oyunu sürdürmek zorundaydım artık, dünyadaki hiçbir şey beni bundan vazgeçiremezdi. Sonra, ne olduğunu anlamadan yavaş yavaş beni büyülemeye başladın.
Tiffany bir düş evreninde gibi hissediyordu kendini. Ne zaman başladı?
İçimdeki ilk güçlü dürtü, bana Nick Cowley'den söz ettiğin zaman ortaya çıktı. Neden bilmiyorum, o adamın sana öyle bir hafta sonu tatili önermesi müthiş bir tepki doğurdu içimde. Nikah günümüz gelip çattığında artık seni bir ömür boyu bırakamayacağımı anlamıştım. Sonsuzluğa kadar benim olacaktın.
Hatırlıyor musun, sana Linwood'u sevip sevmediğini sormuştum.
Ah, evet… unutmuştum. Yaz sonunda oraya taşınıyorsun, değil mi?
Taşınıyorsun değil, sevgilim. Taşınıyoruz. Yaşamımın en küçük ayrıntısını bile sensiz düşünemem.
Tiffany gözlerini yaşların hücum ettiğini hissetti. Başını onun göğsüne yasladığı anda dünyanın en mutlu insanıydı.

Sevgili küçük Tiffany. diye mırıldandı Ben. Yemeğimizi buraya göndermelerini istemeye ne dersin?
Dudakları bir kez daha birleşti. Ve bu kez telefon ne kadar çalarsa çalsın, açmayacaklardı.